

Lidérerőny

INGYENES!

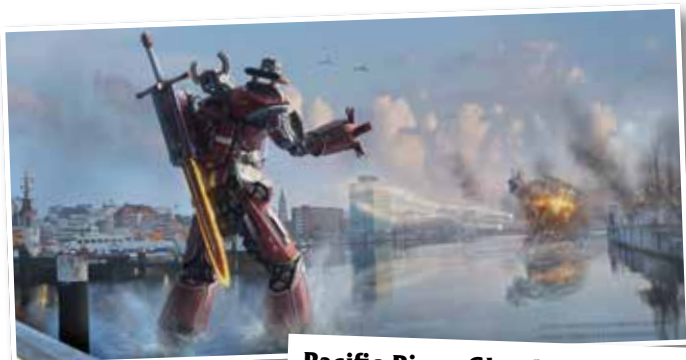
AMATŐR KULTURÁLIS

FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIV. évf., 6. szám, 2022. június

Jorsch / Dennis Fröhlich

Pacific Rim - Chaplain Defender

Luna and the Wolf Guard

Three Sisters

Hex and Jinx

The journey to Arashiha Estate

Distant Temple

Lexith

Dragon Queen

INFO BOX

JORSCH / DENNIS FRÖHLICH - ARTIST

Németországi szabadúszó illusztrátor. Nem csak megbízásokat vállal, hanem a fantasy fan art nagy rajongója is.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/jorsch>

<https://www.artstation.com/jorsch>

Közösségi média: https://www.instagram.com/jorsch_art/

<https://twitter.com/frohlichdennis>

Szerkesztői köszöntő

Három jó hírünk is van: beköszöntött a nyár, kitört a nyári szünet, és megjelent a legújabb AKF.

Mindebből nyilván az következik, hogy van időtök olvasni a vízparton, strandon, napozás közben, ezért most mi is kicsit bő lére eresztettük a tartalmat.

Reméljük, ti is legalább olyan jól fogtok szórakozni, mint mi, amikor a kellemesen hűvös szobában összeállítottuk júniusi számunkat.

Most viszont mi is kiszabadulunk a félhomályból a ragyogó napfénybe, miután magunkra kentük a százezer faktoros napvédő krémet, és felvettük az UV-szűrős napcsemüveget.

A pincérel hozatunk magunknak egy szigorúan alkoholmentes frissítőt, és elheverünk az árnyékban, hogy testben és lélekben felkészüljünk a következő hónapra. Csírsz!

Tartalomjegyzék

Pályázati kiírások

- Gödöllői Irodalmi Díj 2022 4
Detektívstorit fogunk írni
– Kriminovella pályázat 4

Novellák

- Mara - **Üvegországban**. 6
Mortelhun - **A fényhíd** 7
Matthew B. Reynolds - **A gépész** 8
jukebox - **Születésnap** 12
Zspider - Zpercesek - **Talán holnap** 15
blackbeard - **Tündértánc**. 16
jukebox - **A levél**. 21
Petya - **Kúszó köd** 25
Erdős Sándor
- **A császkáló múmia titka** 30

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Sági Veronika - **Viasz** 32

Sorozat

- Athor R. Chynewa
- **Sivatagi láng - 3. rész** 33

Versek

- Claudius Oltarimanus - **Síva udvarol** . . . 37
edwardhooper - **Vérszomj** 37
jocker - **A nyárról**. 38
Erdős Sándor - **Tas, a pók** 38
edwardhooper - **Harc az éjszakával** . . . 39
Erdős Sándor - **Az ízé**. 39
Krómer Ágnes - **Virág-lét** 39
jocker - **Negyven éves a cseresznyefánk** 39

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázati kiírások

GÖDÖLLŐI IRODALMI DÍJ - PÁLYÁZATI FELHÍVÁS 2022

GID 2022 – 400.000 Ft összdíjazású szépirodalmi pályázati felhívás

A pályázat témája: kifogások

Gödöllő város önkormányzata, a Gödöllői városi könyvtár irodalmi kerekasztala, az IRKA és a Gödöllői Ottlik Kör irodalmi díjat alapított 2012-ben, mely tíz év után, 2022-ben országossá válik.

A díj fővédnöke dr. Gémesi György, Gödöllő Város polgármestere és L. Péterfi Csaba kabinetvezető.

A díj célja, hogy a tehetséges, pályakezdő irodalmi alkotókat felkutassa, támogassa, és segítsen írói pályájuk elindulásában.

A Gödöllői Irodalmi Díj 2022-re várjuk a magyar nyelven alkotó, magyarországi lakcímmel rendelkező, amatőr szerzők alkotásait.

A pályázatra még nem publikált írásokat (melyek sem online, sem nyomtatott formában nem jelentek meg, megjelenésük jelenleg nincs folyamatban és a pályázat lezárulásáig nem is várható) várunk olyan alkotóktól, akiknek önálló kötete még nem jelent meg (magánkiadás nem számít).

A pályázat összdíjazása 400.000 forint, a győztesekről szakmai zsűri dönt.

A zsűri tagjai:

Karafiáth Orsolya (Budapest, 1976.) író, költő, fordító, publicista, szerkesztő, énekesnő.

Kiss Judit Ágnes (Budapest, 1973.) József Attila-díjas magyar költő, író, tanár.

Nagyszámú beérkezett alkotás esetén előválogatást tartunk, és a legjobb 50 pályamű kerül a zsűri elé.

Pályamunka:

Egy pályázó maximum kettő verset és egy prózai írást küldhet be. Versnél terjedelmi korlát nincs, prózánál maximum 8 ezer karakter (szóközökkel együtt). A pályázatra a jelentkező kizárólag saját szellemi tulajdonát képező művet küldjön be. Ha a pályázó máshonnét vesz át szöveget/szövegrészletet, akkor mindig pontosan tüntesse fel az átvétel tényét.

A pályázat jelítés.

Nevezési díj nincs.

A nevezés alsó korhatára 14 év.

A pályaműveket e-mailben, csatolmányként várjuk az irodalmidij@gvkik.hu címre (Word formátumban), az üzenet tárgyában a *Gödöllői Irodalmi Díj 2022* szerepeljen.

A pályaművekre csak a jelige kerüljön. A pályaműveken személyes adat NE szerepeljen.

Az e-mailhez mellékeljenek egy adatlapot:

jelige, név, életkor, lakcím, telefonszám, email-cím, pár soros bemutatkozás.

A pályázat összdíjazása bruttó 400.000 forint, melyet a zsűri a beérkezett alkotások függvényében oszt meg. Ezen felül a díjazottak oklevélben részesülnek, és a nyertes

alkotások felkerülnek a Gödöllői Városi Könyvtár és Információs Központ honlapjára.

Beküldési határidő: 2022. augusztus 1. éjféli

A Gödöllői Irodalmi Díjat 2022. október 9-én adjuk át a Gödöllői Városi Könyvtárban, a Könyves Vasárnap programsorozat keretein belül.

További információ: Istók Anna (06-20) 967-1408, vagy istoka@gvkik.hu

A pályázó alkotása elküldésével hozzájárul, hogy művét a Gödöllői Városi Könyvtár honlapján és közösségi oldalain a szerző neve feltüntetésével publikálja.

Támogatónk: Gödöllő Város Önkormányzata

Forrás:

<https://www.gvkik.hu/godolloi-irodalmi-dij-palyazati-felhivas-2022.html>

Detektívstorit fogunk írni – Kriminovella pályázat

A Stílus és Technika írástechnikai oldal irodalmi pályázatot hirdet, ahová rövid prózai műveket vár. A legjobbak egy válogatás antológiában kiadásra kerülnek.

A pályázatra olyan rövid prózai műveket várunk, amelyek a kortárs magyar detektív- és bűnregény (bűnügyi regény vagy krimi) zsánert tovább színesíthetik. A krimi bármely szubzsánere megfelel.

Lásd még: Bűnügyi regény

A bűnügyi regény vagy krimi az epika (elbeszélő irodalom) népszerű tematikus műfaja, amely a bűntények felderítésével, elkövetésük bemutatásával, illetve lélektani indítóokaik vizsgálatával, valamint a bűnözők, nyomozók („detektívek”) és bűnügyi rendőrök világával foglalkozik. A krimik terjedelmüket tekintve döntően regények, ritkábban elbeszélések vagy drámák. A krimi általában megkülönböztetik a művészi célú szépirodalomtól, valamint az olyan tematikus műfajoktól, mint a sci-fi, a horror vagy a történelmi regény. Egyes krimiknél azonban ezek a határok elmosódnak, így több műfajba is sorolhatók. A kriminek több speciális alműfaja is van, mint a detektívre-

gény, a jogi krimi, a rendőrségi krimi, a politikai krimi, a bírósági dráma vagy a „kemény krimi” (hard-boiled). Részben ez a jelenség az oka, hogy egy nehezen körvonalazható műfajról beszélünk, a zsáner elemei széles skálán mozognak, rengeteg alműfaj létezik, melyek kategorizálása kultúránként, országonként, sőt akár könyvesboltok polcaiként is eltérő lehet. (forrás: Bűnügyi regény)

Technikai segítség:

A detektív pipázzon, a bűnös legyen cinikus, és az ékszer legyen nyakék. És főleg, az író ne akarjon okosabb lenni. Ne írjon prémbóas hölgyet, aki titokzatos, mert a titokzatos hölgy az szürke ruhás, és lehajtott fejjel siet. Láttam volna, mennyire megbukott egy regény, amikor valaki okosabb akart lenni önmagánál, és nyakék helyett egy platina harisnyakötő tűnt el szerinte. Ezen bukott meg. Itt nyakék kell! Egy milliókat érő nyakék a cári ékszerek közül. Olcsó és nem ráz. Egyszerű és biztos! – Rejtő Jenő

Korhatár: betöltött 18. életév.

Szerzői jog

A szerző a pályamű beküldésével:

- büntetőjogi felelősségének tudatában kijelenti, hogy a beküldött történet a saját szellemi terméke.
- hozzájárul műve(i) felhasználásához, megjelentetéséhez más publikálási felületeken is, amennyiben az adott pályamű a zsűri értékelése alapján nem kerül be a kötetbe.
- elfogadja, hogy az érintett írás(ok) felhasználási joga* 5 évre a Stílus és Technikát illeti meg.

1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról

*A felhasználási jog az alábbiakra terjed ki:

- könyv nyomtatott formában történő kiadása (többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)
- könyv elektronikus formában történő kiadása (digitális többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)
- internetes felhasználás (pl.: web-, Facebook, vagy egyéb online oldalakon való közzététel)
- idegen nyelvre történő fordítás
- idegen nyelven történő nyomtatott és digitális többszörözésre, terjesztésre, valamint internetes felhasználásra.

Vagyoni jog

A kiadványba bekerülő művek után a szerzőt díjazás illeti meg, amelynek mértéke a felek között létrejövő szerződésben kerül rögzítésre.

Terjedelmi korlát

Egy pályamű terjedelme minimum 20.000, maximum 40.000 leütés, beleértve a szóközöket is.

Kikötések

Kizárólag olyan magyar nyelven írt műveket várunk, amelyeket eddig még sem nyomtatásban, sem internetes felületen nem közöltek (ideértve a saját blogot, zárt Facebook csoportot stb.). Egy szerző maximum két pályaművet küldhet be.

Szerző a pályamű beküldésével tudomásul veszi, hogy a pályázat kiírója a művet kizárólag szöveggondozás folyamata után emeli be a kötetbe, melynek része a szerkesztés, illetve a korrektúra is. Ennek a szerző általi elutasítása, nem megfelelő elvégzése esetén a pályázat kiírója megtagadhatja a mű megjelentetését.

A műveket Word *.doc vagy *.docx formátumban kérjük.

A dokumentumokat lehetőleg az alábbi formázási beállításokkal lássák el: [segédlet](#)

A fájl nevében szerepeljen a szerző neve és a mű címe. Pl.: Sikeres Szerző – Élete fő műve vagy sikeres-szerzo-elete-fomuve

Beküldési határidő: 2022. december 21. éjfél

Az előzetes értékelésekről a művek szerzőit 2023. január 30-ig e-mailben értesítjük.

Eredményhirdetés: 2023. március

Díjak

- A pályázat legjobb alkotásait országos terjesztésben megjelenő kötetben publikáljuk.
- A nyomtatott kötetben megjelenők egy tiszteletpéldányt kapnak az elkészült könyvből.

Pályázatok elbírálása

A beérkezett műveket a Stílus és Technika munkatársai bírálják el.

Nevezési díj: NINCS

Nevezés

A pályázó írása(i) beküldésével elfogadja a fentebb leírt részvételi feltételeket.

A pályázat kiírója fenntartja a jogot, hogy amennyiben nem érkezik be megfelelő mennyiségű és irodalmilag értékelhető pályamű, akkor a pályázatot eredmény nélkül lezárja.

A pályázatokat az alábbi e-mail-címre kérjük beküldeni: bekuldes@stilusestechnika.hu

Ha kérdésed lenne...

...akkor itt felteheted: [Stílus és Technikai Irodalmi pályázatai Facebook csoport](#)

Adatvédelem

Az adatkezelés célja, a kezelt adatok tervezett felhasználása: az adatok kapcsolatfelvétel és kapcsolattartás céljából kerülnek felhasználásra, illetve megbízási jogviszony létrejötte esetén.

Az adatkezelés jogalapja jogos érdek.

Megőrzési idő: üzleti kapcsolat időtartama, vagy törlési kérelem.

[További információ az adatok védelméről.](#)

Ha íróként nem vagy biztos magadban...

...akkor keresd fel írástechnikai ötletekért és tippekért [Facebook csoportunkat.](#)

Forrás: <https://www.stilusestechnika.hu/2022/06/01/detektivsztorit-fogunk-irni-kriminovella-palyazat>

Mara

Üvegországban

Márton csak egyet kortyolt a borosüvegből. *Ez finom!* – állapította meg magában, aztán visszament az ágyába telefonálni. Kisvártatva mintha valaki azt súgta volna neki: *Menj, igyál még egy kortyot!* Felkelt, és még egyszer meghúzta az üveget. Valami csoda jó kedve támadt utána, egész kellemes érzés kerítette hatalmába. Visszament a szobájába, csetelgetett még a barátaival, nevetve írta meg nekik, hogy éppen bort szopogat. Aztán újra elhatalmasodott benne a vágy, kiment a konyhába, jól meghúzta az üveget, úgy félig. Visszament a szobába, lefeküdt, de már nem volt kedve csetelni.

Meglepődve tapasztalta, hogy ha behunyja a szemét, zuhanni kezd. Fel is riadt, olyan feneketlennek tűnt a mélység. Valami vonzotta őt, vissza az üveghez. Megint kiment, kivette a borosüveget a hűtőből, kihúzta a lazán benyomott parafadugót, és ajkához emelte az üveget. Lassan, csukott szemmel szívta az üveg száját. Olyan, mint az első csók, gondolta magában.

Egyszer csak az üveg szája forró lett. Valami titokzatos erő elkezdte befele szívni a nyelvét. Egy darabig még kellemesnek is tűnt, de aztán elkezdett fájni. Már nem csak a nyelve volt az üvegben, lassan a feje, majd az egész teste is belecsúszott. A haja nedves lett, a ruhája borillatú. Az üveg nyaka végeláthatatlanul hosszúnak tűnt. Amikor végre benn volt az üvegben, rövid bambulás után feltápázkodott, és kinyitotta a szemét. Megszédült a látványtól, valami csoda vette körül. A fű borvörös, messzebb a tó feketevizű. A virágok mind sárgák és lilák, felette az égbolt zöldszerű, és egy kék napocska ontotta a fényt. Márton nem győzött csodálkozni. Lassan elindult és lépkedett, maga sem tudta hová.

Itt örökké szél fúj, hajladozok, mint a nádszál... – morfondírozott magában, de azért csak ment tovább. A láthatáron egy házikó tűnt fel. Végre valami emberlakta hely! Bekopogok, megkérdezem, micsoda helyre kerültem – határozta el magában. Így is tett. A kopogásra az ajtó kinyílt.

– Szia! Ki vagy haver? – kérdezte őt egy borvirágos orrú férfi.

– Szia, én most járok erre először, valami útbaigazítást kérek!

– Rendben van, de előbb fáradj be, mesélj nekünk, honnan jöttél, mert az látom, hogy messziről. Gyalázatos göncök vannak rajtad.

Gyalázatos? – gondolta Márton. Mi a különös egy sima farmernadrágban, teniszcipőben és rövid ujjúban? De aztán végignézett a házigazdán. Ez meri nekem mondani, hogy gyalázatosak a gönceim? Hiszen az övé egy maskara!

S valóban, a házigazdán sárga, virágos ing volt, csíkos nyakkendő, kockás szoknya és a szoknya alatt hófehér, térdig érő török bugyogó. Nem akarta megsérteni a házigazdát, de kicsúszott a száján:

– Hát te hogy vagy öltözve, csodabogár?

– Lenézed a nemzeti viseletünket? – kérdezett amaz vissza.

– Dehogy, dehogy – visszakozott Márton. – Csak áruld már el, merre járok!

– Hát nem tudod? Ez itt Alkoholisztán.

– Alkoholisztán?

Képzeltben körbefutotta a földgömböt, de ilyen nevű ország nem ugrott be neki, ellenben a gondolkodástól megfájdult a feje.

– Afganisztánról már hallottam, de Alkoholisztánról még nem – válaszolta kimerően.

– Hát látom, hogy messziről jöttél. Mindegy, gyere beljebb, biztosan szomjas vagy!

– Szomjas bizony – csillant fel Márton szeme –, de még mennyire. Mid van?

– Bor jó lesz?

– Remek, hozd az üveget!

A házigazda rémülten hátrahőkölt.

– Felétek üvegből isznak? – kérdezte.

– Hát a kulturáltabbak pohárból szoktak – mondta Márton –, de mi baj van az üveggel?

– Nem tudom – mondta a házigazda –, de már az őseink sem ittak üvegből. Mindig arra tanítottak, hogy üvegből ne igyunk, meg a pohár fenekére se nézzünk, mert mindnyájan így kerültünk ide. Ez afféle hagyomány, olyan szent dolog. Nem tudom, de mi nem iszunk üvegből, se pohárból.

– De akkor hogyan? – értetlenkedett Márton.

– Hát tányérból, kanállal, mint a rendes emberek.

– Mindegy, itt nincs senki ismerős, sose fogja megtudni senki, hát hozzad!

– Rumocska, kislányom! – kiabált ki a konyhába Gábris –, hozz a vendégünknek egy tányér bort! Gyere, ülj asztalhoz!

Márton leült.

De furcsa hely ez – gondolta –, hiszen mozgó képek vannak a falon! A színek is milyen különösek! Ugyan már, ki festi világoszöldre a falakat és pingálja tele rózsaszín csíkokkal? Rádásul mindez hullámzik.

– Igenis, apácska – hangzott egy üde leányhang a konyhából.

Kisvártatva a hang tulajdonosa is megjelent, kezében tálca, azon két tányér bor és kanalak. Márton egészen elámult. Rumocska hófehér kalóruha volt, szőke haja, mint aranyzuhatag omlott a vállára, kecses nyakán aranylánc csüngött, és az egyik szeme bekötve.

– Rumocska, drága, kezét csókolom! – dadogta Márton, és pirosabb lett a bornál is.

A lány csak biccentett feléje, majd gyorsan eltűnt az ajtó mögött. Márton és Gábris nekiálltak, gyorsan bekanalazták a rózsaszín, enyhén gyümölcsillatú bort.

– Ejha, vágnék valami testesebbre is! – mondta Gábris. – Rumocska, kislányom, behoznád a főételt?

– Igenis, apácska – hangzott a konyhából, és ezúttal egy tállal jött vissza a leányzó. A mély tálban testes vörösbor volt meg egy merőkanál. A leány lopva a vendégre lesett, pironkodva merte tele a tányérját, majd az édesapját is. Kiment. Márton gyönyörködve nézte a tányérban a bort. Óvörös színe volt, majdnem bordó és csíkokban megtört. Szigetekre szakadozott. Szinte áhítattal merítette bele a kanalát. A nedű, mint a kígyó úgy siklott le a torkán, bizsergető érzést hagyva abban. Miután kiürült a tál, a házigazda ránézett a vendégre:

– Most már mesélj, honnan jöttél!

Márton el szeretne volna mondani, de semmi nem jutott eszébe, mintha ez előtt a pillanat előtt nem is lett volna semmi.

– Látom, fáradt vagy, pihenj le nálunk, ott a vendégszoba. Rumocska, drága kislányom, vess ágyat a vendégünknek! Amíg a lányom elkészül, gyere, kanalazzuk még ki a desszertet! – mutatott egy kisebb tálkára a házigazda. Márton meglepődve tapasztalta, hogy a tálkában rum van.

– Hiszen ez rum! – mondta ki hangosan.

– Persze, Rumocska saját házi specialitása. Talán nem ízlik?

– De, nagyon finom... – mondta Márton, de már érezte, hogy ez így nem lesz jó.

– Netán rosszul vagy? – kérdezte aggodalmas arccal Gábris.

– Igen – nézett fel rémült arccal Márton.

– Jaj, nehogy már rosszul legyél! Gyere ki a friss levegőre!

Kimentek a ház elé. Márton előrehajolt és hányni kezdett, csak úgy ömlött belőle a rózsaszín lé, ami a bordóvörös fűvön különös nyomokat hagyott.

– Hagyd abba, itt nem szabad hányni! – rivallt rá a házigazda,

Márton csak nézett rá, és az járt a fejében, hogy vissza lehet azt tartani?

– Ne csináld! – ordított rá Gábris, de hiába.

Mártonból csak jött, mint a feltörő láva, lassan már abban tapostak, aztán már derékig ért a sok zavaros folyadék, végül nyakig.

– Itt fulladunk meg! – rémüldözött, és ahogy vitte az ár egyre messzebb Gábristól, észrevette, hogy az üveg szája felé tart. A szűk járatban, az üveg nyakában kis híján megfulladt, hallotta is, hogy valaki felette így szól:

– Emeljük fel, mert belefűl a saját mocskába.

Elvesztette az eszméletét. Amikor magához tért, egy fehér mennyezetű kórteremben feküdt, és az édesanyja hajolt föléje.

– Csakhogy magadhoz tértél, fiam! Hol voltál?

– Üvegországban – suttozta Márton.

– Ott, kisfiam, és kis híján ott is maradtál örökre.

Mortelhun

A fényhíd

Ágota egy teljesen átlagos kislány volt. Azaz csak lett volna egy normális világban és egy normális családban. De neki nem ez jutott. Nyolcadik gyermekként született egy olyan házba, ahol már az első gyermek sem volt igazán szívesen látott „vendég”, viszont a családi pótlék nagy úr volt, és a rengeteg segély is, amelyet a család így felvehetett. Ha beteg gyermek született az már bónusz volt az emelt juttatások miatt, és bizony hárman is marandó károsodással születtek. Hogy ez így legyen arról az anyuka tett is serényen, hiszen a napi három doboz cigaretta mellé bőszen szívta a hígítót és itta az olcsó ukrán vodkát, amely leginkább ízesített ipari szesz volt. Őt egyébként Jolánnak hívták és vajmi kevés aktivitást mutatott a gyermekek nevelésével kapcsolatban. Amíg a főút mellett megkereste magának és a futtatójának a cipőre valót, illetve azt a pénzt, amely végül a közeli kocsmák játékgépeiben landolt, addig a gyermekei az október-novemberi hidegben mezítláb rótták az utcákat. Enni azt ettek, amit találtak a földön, az utcán vagy a kukában, inni meg a közeli kanálshoz jártak.

Az iskolába bűdösen jártak, már amikor jártak, hiszen csak akkor mentek be, amikor már nagyon éhesek voltak, mert a családi helyzetük miatt járt nekik az ingyen ellátás. A tanárok nem sokáig túrték ezt az állapotot, és jelezték a problémát a hatóságok felé, akik léptek, és a gyermekek

többségét intézetbe irányították. Csak a három legkisebb maradt Jolánéknál, Ágota, Tomika és Sára. És bizony ez az a helyzet, amikor az intézettel jobban jártak az oda bekevert gyermekek, mint az otthonléttel Ágotáék.

Ágota nyolc éves volt ekkor, Tomika és Sára tíz évesek, ők ikrek voltak. Sáríka volt az egyik gyermek, aki marandó károsodással született, ugyanis az ikreket otthon tervezte megszülni részegen Jolán, Pista a férj segítségével. Nos, teljes kudarc lett, nagyon kevés oxigént kapott Sára agya a szülés közben és szellemileg visszamaradotként kellett felnőnie ennek okán. Miután csak hárman maradtak, Ágota teljesen eltávolodott testvéreitől. Sáríkat a szülők bérbe adták különböző perverzeknek, hogy a szexuális vágyaikat kiélhessék rajta, míg Tomika már tíz évesen egy tanyán kellett, hogy dolgozzon gyermekmunkásként.

Ágota egyedül maradt, és bizony folyamatos szökésben volt. A rendőrök rengetegszer megfogták, és ő hiába tiltakozott mindig visszavitték a földi pokolba. Az iskolát viszont ritkán kerülte, hiszen addig sem kellett otthon lennie, így hamar megtanult olvasni, mi több, szerette is azt művelni. Így nem egyszer az iskola könyvtárában mülatta az idejét, ahol a könyvtárat vezető Marika néniel szoros barátságot kötött. Marika néni sokszor mesélt neki, és ajánlott neki könyveket. Ágota kedvenc meséje a

Fényhíd című elbeszélés volt Morgan Strakhoza tollából. Egy olyan varázslatos hídról szólt, melyet ha meglettek a tiszta szívű gyermekek, akkor egy szép, boldog és szeretettel teli világba léphettek át, ahol nem volt fájdalom és éhezés. Sokszor menekült gondolatban ebbe a mesés világba és elképzelte, hogy ő maga is megletti ezt a fényhidat egy szép napon.

A hónapok teltek, és a fényhidat nem lelte, ám miután Sáríkákat is kiemelték a családból, Tomikával csak ketten maradtak, a pokol és szenvedés csak fokozódott otthon. A szülők kitervelték, hogy Sáríka helyett neki kell majd a perverz idős urakkal úgymond jót tenni, neki kell majd örömet okoznia nekik. Először nem értette miről is van szó, de amikor az első kuncsaftnál rájött, menekülőre fogta a dolgot. Kiugrott a kis kertés ház ablakán, és hazament. Ott pedig verés várta az engedetlenségért. Miután sorra megszökött a perverz férfiaktól a szülők rendszeresen bántalmazták, majd kiküldték őt is a tanyára Tomika mellé dolgozni.

Ott egy koszos melléképületbe került a testvére mellé, hajnalban kelt és késő este feküdt, enni-inni vitt az állatoknak, és mellette hordta a trágyát, vagy takarított a főépületben. A tanyát tulajdonló ötvenes pár nem bánt szépen velük. Bár verni nem verték őket, de enni alig-alig kaptak valamit, és bár ágyuk volt, de ágyneműt már nem kaptak. Egy nap Tomika azt javasolta, szökjenek meg. Hosszan tervezték, majd a gondolatot tett követte. Az egyik éjszaka nem aludtak el, és amikor a háziak nyugovóra tértek, ők leléptek a tanyáról. Semmit nem vittek magukkal, és a közeli állomáson bújtak el. Onnan hajnalban több tehervonat is indult, az egyikre felszöktek és úgy döntöttek a legelső nagyvárosig meg sem állnak. A vonat lassan haladt, keveset ment, sokat állt, így két napba telt, míg egy városhoz értek. Itt leugrottak a zúzott követ szállító kocsirol, és bevették magukat a városba. Nem tudták hol vannak, csak mentek. Ha rendőrt láttak, elbújtak, aztán haladtak tovább. Lassan rájuk esteledett. Próbáltak

kéregetni, nem tolakodóan, inkább csak csendben, szerényen. A legtöbb helyen elzavarták őket, de volt ahol kaptak pár falatot, egy forró pogácsát, vagy kenyérvéget kolbászszírba mártva. Egy helyen kaptak ezer forintot. Alig akarták elhinni. Beszaladtak vele egy parkba és megbúvólva nézték azt. Tomika megkérte Ágotát, hogy várjon ott, ő vesz édességet, és mindet befalják majd, jól mulatnak végre. Ágota megígérte, hogy vár és vigyáz majd, Tomika pedig elsietett.

Ahogy Ágota várakozott, gondolta abból baj nem lehet, ha szétnéz a parkban. Ahogy a park széléhez ért megszédült attól, amit látott. Odalent, a parkmentén futó úton túl, valami csodálatos dolog terült el. Egy mennyi színében ragyogó fényhíd. Megborzongott, a szíve hevesebben vert. Nem tudta mit csináljon. Várjon? De mi lesz, ha eltűnik? Vagy menjen? De akkor Tomika? Csendben várakozott majd döntött. Átszalad a fényhídon, megnézi, mi van a túloldalán, és ha valóban az a varázslatos meseország van ott, nem lép be, hanem visszaszalad Tomikáért, és ketten mennek át rajta.

Tomika egy jó félóra múlva tért vissza a sötét parkba. Ágotát sehhol nem találta. Először úgy gondolta talán vécézni ment, de egy jó félóra múlva már gyanús volt neki a dolog. Először csak körbejárt, majd a nevéen is szólongatta. Ágota nem válaszolt. Tomika kétségbeesetten indult el az éjszakában megkeresni a hűgát, akit végül sosem talált meg.

Ágota testét a Tiszából két nap múlva halászhok húzták ki. Nem tudták ki lehet ez az alutáplált kis koszos test azokban a semmi ruhákban így november elején. Először gyilkosságra gyanakodtak, majd öngyilkosságra. Szemtanúkat kerestek, aki láthattak valamit. Szemtanú nem jelentkezett, ám egy rossz minőségű kamerafelvétel elmesélte később, ahogy egy vékony, rozoga kislány a túlpartról átvilágító reflektor fényére igyekezett rálépni a Tisza fényes víztükrére.

Matthew B. Reynolds

A gépész

Nádasdomb álmos kisváros, a szerb-magyar határtól húzódott nem messzire. Sötétség honolt amerre a szem ellát, felhők sokasága vette körbe az eget, az eső lassú cseppekben szemerkélt egy ideig, azután elállt.

Hajnali öt órakor megcsörrent az ébresztője, és hirtelen lendülettel leverte, majd visszatette a helyére. Szerencsére nem hibásodott meg az óra. Megmozgatta lomhán végtagjait, kómásan kelt ki az ágyából, és kinézett az ablakon. Az idő eléggé szomorkás hangulatot árasztott odakinn, a madarak elköltöztek melegebb vidékre, a villamos lustán haladt egyik állomástól a másikig, a rikkancs pedig árulta az újságokat.

Olybá tűnt, beköszöntött a tél. Bekapcsolta a rádiót. Épp elcsípte az időjárásról szóló híreket; havazást ígért a meteorológia. Attól tartott, hogy ez a nap is ugyanolyan szürke

munkanap lesz, mint a többi, se nem jobb, se nem rosszabb, unalmas és átlagos. Tévedett, ez a nap merőben más volt, mint a többi. Fásult lelke mélyén úgy érezte, hogy változásra lenne szüksége, viszont túl a negyvenen már egyre nehezebben vágott bele az újdonságokba, komfortzónájában tengődött.

Jávorcsik Lehel gépész volt a legnagyobb helyi gyárban, a Madórában. Fizesése mondhatni tőrhető, nem volt családja, így minden pénzét magára költötte volna, de ő fogához ütötte a garast. Gyakorta álmodozott teljes életrol, de hiába próbálta, nem tudta kiismerni a nőket, nem talált magának olyan asszonynak valót, aki majd gyermekei anyja lehetne. Élete középszerűségben fürdött. Két éve szabadult egy lehetetlennek tűnő kapcsolatból, amelyet sokára sikerült kihevernie. Cingár alkata, több mint két

méter magassága, és borostája sármosná tette, de haja csapzott és zsiros volt, ősz hajszálai elárulták korát, s vékony, csontos arcán az elfásultság jelei bontakoztak ki. Régebben pödrött bajuszt hordott, újabban viszont borostát. Gondolatai álomvilágba csalogatták, ahol kiegyensúlyozott és maradéktalanul boldog ember életét élte, de a rideg valóság visszarántotta a jelenbe: lassan készülődnie kellett, különben elkésik a munkából.

Minden reggel lavórban mosdott, egészen addig, míg annyira koszos nem lett a víz, hogy már átlátni sem lehetett rajta. Így történt a ruházkodással is, szakadt, rongyos göncöket hordott őfukarsága. Hiába volt igényes öltözék a szekrényében, mégsem viselte. Ragaszkodott az olcsó igénytelenséghez, ám mivel legserényebb, legügyesebb mérnöke volt a cégnek, a vezetőség elnézte küllemének hibáit. A mai naphoz a legkevésbé sem volt kedve, szíve szerint átaludta volna az egész délelőttöt, ám hívta a kötelesség így megemberelte magát. Letisztálkodott, majd rendbe hozta zsiros séróját, amely bosszantóan sűrű volt, mint a kefe, majd hógynem belecsorbult a fésűje. Nekikezdett a reggelinek, kifejezetten szerette az abált szalonnát, a paradicsomot, az enyhén csípős zöldpaprikát, illetve az elmaradhatatlan fűszert, a tengeri sót. Étkezés után kávé kortyolgatott csöndesen, mellé elszívta első Fecskéjét, és ahogy felállt az asztaltól, kissé megsédült, ezért pár pillanatig a széknek támaszkodott. Időközben kivilágosodott, a nap sugarai végigszántottak a gépész rozoga és enyhén koszos, poros ablakán. A hidegre való tekintettel vastagabb cipőt, sálát, sapkát és kesztyűt húzott fel, majd lustán magára terítette kabátját. Kerékpárral járt munkába, körülbelül húsz perc volt az út, kényelmesebb, mint gyalog és egy kicsit megmozgathatta elnyújt végtagjait. Útközben belefutott néhány ismerősébe, akiknek messziről integetett. Autót nem akart tartani, arra is, mint minden egyéb, sajnálta a pénzt. Óvatosan, lassan tudott haladni, mert csúszott az út, és nem szeretett volna orra esni. Ahogy tekert, lassan a gyár sziluettje kirajzolódott előtte. Szinte sohasem késelt, most is percre pontosan megérkezett, járművét nagy műgonddal lezárta, majd komótosan besétált, s aláírta a jelenléti ívet. A portás intett kezével, és a gépész hogyléte felől érdeklődött. Válaszul motyogott valamit az orra alatt, majd továbbindult rendeltetési helyére. A gyárban főleg háztartási eszközöket készítettek nagy szorgalommal. Beviharzott és a vezető üdvözölte őt:

– Jó reggelt, Jávorcsik! Mondja, kipihente magát? Kissé fáradtnak tűnik.

– Igen, köszönöm, csak ma valahogy jóval korábban jött a reggel, mint ahogyan vártam – ingatta fejét.

– Sebaj, szedje össze magát, új nap, új lehetőségek! Hasznos munkát! – Azzal kétfelé váltak útjaik.

A Madórában az volt a szokás, hogy mindenki magázott mindenkit. A dohányzó felé vette útját, és mielőtt nekikezdett volna a mai napnak, elszívta második cigaretáját. A munkások többsége szeretett iszogatni műszak után, viszont neki csak a bagó és a kávé kellett. Évente néhány alkalommal ivott alkoholt, akkor is általában egy, esetleg kettő hosszúlépést, semmi más. Délelőtt alig bírt összpontosítani, figyelmét elterelte a magányosság terhe, a nőekkel megélt kudarcai, a menekülési vágy abból az állandósult, szürke egyhangúságból, ami már évek óta

kísértette. Őrlődött. Van úgy, hogy a múlt felemészti az embert, ha képtelen szembe nézni vele, ha nem tud csak egyszerűen emlékezni, helyette folyton-folyvást újraéli. Fontos, hogy a mában éljünk, a múlton tépelődés miatt szorongunk, a jövőn aggodalmaskodunk. Egyedül a jelenben való gondolkodásmód visz előre. Jávorcsik ezeket mind végigjáratta fejében és kicsit megnyugodott, végre sikerült összpontosítania a munkára.

Bonyolult számításokat végzett, és ellátta egyéb operátori teendőit is. Az ábrándozást meghagyta az ebédszünetre. Pontban délben a gyár ebédlőjében csontlevest kanalizott, és tarhonyás csirkét fogyasztott másodiknak savanyú uborkával. Éhes gyomrát lassan, jóízűen megtöltötte. Remekül főztek és baráti árban volt az étel. Legszívesebben hétvégén is itt kosztolna, ha tehetné. Eszébe jutott, hogy felkeresi volt kedvesét és elbeszélget vele, de aztán elvetette ezt a bizarr ötletet.

Őrütség lenne! – fortyogott magában.

Ebéd után az igazgató magához rendelte és megdicsérte precíz munkáját. Jávorcsik csak pislogott, régen történt, hogy ennyire elégedettek legyenek vele, főleg, hogy a koncentráció nehezebben ment a mai délelőttön. Óvatosan megkérdezte Perge urat, hogy várható-e a szokásoson túli fizetésemelés, mire az a válasz érkezett, hogyha továbbra is ennyire jól dolgozik, kaphat prémiumot is. A gépész mosolyogva fogadta a jó hírt, hisz akkor el tud menni nyaralni. Egy ideje vágyott már hegyvidékre. Az alföld pusztá látványa is szép, de a hegyekhez, az áldott hegyekhez kívánczolt minden porcikája, szinte beleborzongott. Sok évvel ezelőtt Mátrabércen töltötte kétheti szabadságát, amely magával ragadta, odavágyódott. Így töprengett magában:

Be jó volna, drága Istenem, újra ott sétálgatni, a kisvona felülni, utazni a messzeségbe, füstkarikákat eregetni közben, és nézni, ahogyan a nap lebukik a hegy mögé!

Feléledt benne a kalandvágy, kívánta a környezetváltást, hirtelen egyfajta boldogságot érzett, katartikus élményben összpontosultak lelkének rezgőszálai. A műszak hamar eltelt ténykedései forgatagában. Szorgosan dolgozott, mint a hangya, mindent időre teljesített, sőt a másnapi munka egy részét is elvégezte. Délután négyet ütött az óra. Elégedett mosoly terült el az arcán, ennyire jó napja már régen volt. Letisztálkodott a zuhanyfülkében, belebújt utcai ruhájába és magabiztos léptekkel elhagyta az épületet. Úgy döntött, betér az otthonától nem messzire található, Pompa névre hallgató takaros, ízlésesen berendezett kávéház és étterembe, és megengedi magának a hosszúlépést, meg egy csésze gőzölgő feketét. A fiatal felszolgáló hölgy világosbarna vállig érő haja, szép formás mellei – amelyek kissé kibuggyantak lenge öltözetéből –, cseles fenéke, ígéző bociszemei, valamint kellemes hangja elkápráztatta őt.

– Parancsol még valamit, uram? – kérdezte mosolyogva a nő.

– Köszönöm, mást nem kérek, csak a számlát – biccentett fejével Jávorcsik és ő is elmosolyodott.

Az élet miértjein és mikéntjein merengett. A pincérnő kézmozdulatokkal és újabb mosollyal tudtára adta, hogy szimpatizál vele. Egy magabiztos férfi már elkérte volna a telefonszámát, vagy legalább megkérdezte volna a nevét, de ő nem tette. Jávorcsik képzelgett, és lassan döntögette magába a kellemesen száraz fröccsöt, majd kávéjához

kísérőnek rágyújtott egy cigarettára. Messze kalandozó gondolatai gyönyörű gyertyafényes vacsorához és érzelmekkel fűtött szeretkezéshez vezették. A nő mély nyomott hagyott benne, ám nem volt elég bátorsága és nem ragadta meg az alkalmat.

– Örökké egyedül – motyogta maga elé.

Fizetett és adott egy csekélyke borralalót, majd angolosan távozott a hideg, nyirkos délutánban. Annyira elmélázott, hogy majdnem orra esett a járdaszegélyen. Hűvösebb lett az idő és a hó apró pelyhekben elkezdett szállingózni. Megérkezett a tél, amely fojtó magányba taszítja még azokat is, akik nem ülnek folyton a babérjaikon. Hamar eljött az este, sötétedett és Nádasdomb utcalámpái is felgyúltak, a házakban elhúzták a függönyöket, becsukták a spalettákat, leeresztették a rolókat. Alig lézengtek az utcán itt-ott, néhányan kutyájukat sétáltatták. Hó fődte be lassanként a tájat, amerre a szem ellát, a gyermekeket páran elvitték szánkózni, egészen decemberi lett a hangulat, így november idusán. A gépész lomhán vánszorgott garzonlakása felé, jóleső fáradtság lett rajta úrrá, karjai, lábai elzibbadtak. Azon töprengett talán mégis elkéri a pincérnő számát az elkövetkező napok valamelyikén.

Eszem pár falatot, és nézem kicsit a tévét – gondolta magában, miközben lakáskulcsát halászta elő kabátjának belső zsebéből.

A Szerencsekereket adták, szerette ezt a műsort, szórazott. Amikor a reklámok következtek kiment a konyhába cigarettázni. Amióta nő nélkül volt, a dohányzás volt az egyetlen szenvedélye, úgy vélte, ha révbe érne párkapcsolatban, le is szokna róla. Bár, ha összejönne a pincérnővel, és kiderülne, hogy ő is bagózik, akkor nem lenne motivációja abbahagyni. Különben nem bánta, szeretett cigarettázni. Jávorcsik rendszerető és tisztaságkedvelő volt, lakása körös-körül ragyogott, de öltözködésében ez nem nyilvánult meg, sem az ablak pucolásában. Álmodozásából felocsúdott, mert folytatódott a kvízműsor, lehuppant az ágyára és a televízióra meresztette csillogó barna szeméit. Még csak négy betű jelent meg a képernyőn, de ő már tudta, hogy a megoldás nem más, mint ki, mint vet, úgy arat. Nála gyorsabban a játékosok sem tudták megfejtetni. Azon filozofált, ha már ennyire jól tudja, talán indulnia kéne a vetélkedőn. Nem sokkal később megcsörrent a telefon.

– Szervusz kisfiam, hogy vagy? – kérdezte aggódó édesanyja a vonal túlsó végén.

– Remekül, Mama! Ma megdicsért az igazgató, és a délután folyamán megismerkedtem egy új pincérnővel a Pompában, azt hiszem... beleszerettem.

– Ezt örömmel hallom! Nagyon telik az idő, ideje volna, hogy megnősülj!

– Ennyire ne szaladj előre, anyám! – mondta a telefonba mosolyogva a gépész. – Te, hogy vagy?

– Jól, csak apád hiányzik nagyon. Még mindig nem tudtam felfogni, hogy elment, pedig már több, mint egy éve.

– Nekem is hiányzik apa – szólalt meg a cigarettától kissé köhécselve Jávorcsik.

– Megyek, kincsem, vár a konyha, épp levest főzök holnapra. Valamelyik hétvégén vagy hétköznap egyik szabadnapodon meglátogathatnál. Szép délutánt!

– Köszí anya, neked is! Ígérem, hamarosan hazavonatom. – Majd helyére tette a kagylót.

Anyámnak igaza van, lassan családot kellene alapítanom – tűnődött.

Jávorcsik kissé tartott a felelősségvállalástól, úgy érezte, hogy a családalapítás a szabadságától megfosztja, de néha meg úgy vélte, hogy ez volna a helyes út. Nagyokat sóhajtott és mielőtt visszaült volna tévét nézni, a konyha felé vette az irányt, és talált még maradék sóspálcikát és pogácsát a pulton, a hűtőben pedig némi narancslét.

Kellemesen elfáradt a mai napon és folyton a pincérnőn járt az esze. Magával ragadta, éjszaka forgolódott, annyira izgult. Reggel korán kipattant a szeme, mielőtt az ébresztő megszólalhatott volna. Kómásan kibattogott a konyhába és főzött magának egy erős feketét, amely mellé cigarettára gyújtott. Jávorcsik jól érezte magát a bőrében, ki volt virulva, ragyogott, mint a gyertya lángja. Perge úr, az igazgató időnként megjegyezte, hogy lehetne magára igényes, úgy döntött mostantól hallgat rá. Tiszta és ízléses ruhákba öltözött, megmosta a haját, megszáritotta és megfésülte, mosolygott magában, arra gondolt, hogy rá se fognak ismerni a gyárban. Az ablakot is megpucolta. Igaza is lett, először azt hitték, új dolgozó érkezett, utána közelebbről látták, hogy Jávorcsik az. Perge úr felkereste és így szólt hozzá:

– Lehel! – mondta kedvesen. – Kap három nap ajándék szabadnapot, ma pedig délután két órakor távozhat, töltsd hasznosan és sok pihenéssel!

Ő csak ámuldozott, nem akart hinni a fülének. Két órákor rendbe kapta magát, felvette az utcai ruháit és útnak indult. Bizakodott abban, hogy műszakban lesz a pincérnő. Így is történt, valóban ott volt a nő, amikor megérkezett. Ugyanannál az asztalnál foglalt helyet, mint ahol a múltkor. Pár perc múlva már ott állt előtte és mosolygott:

– Mit hozhatok, uram?

– Magácska nevét kérem! – kacsintott a gépész.

– Göbolyös Titanilla.

– Ó, igazán különleges neve van! Engem Jávorcsik Lehelnek hívnak, és gépész vagyok, a Madórában. Volna kedve esetleg valamikor egy randevúhoz velem?

– Már alig vártam, hogy megkérdezze ezt! Igazán csábító ötlet! Csak ne itt a Pompában, mert a vezetőség nem nézné jó szemmel, hogy az egyik vendéggel randizom! Pincér munkatársaim sejtik, hogy mi tetszünk egymásnak, de rendesek, nem fognak besügni a vezetőnek.

– Akkor jó! – bólogatott Jávorcsik. – A holnap délután hat óra megfelelne a Kónya kávéházban?

– Remekül hangzik, kedvelem azt a helyet! – a nő szinte ragyogott a boldogságtól. – Nos, mit hozhatok?

– Egy csésze kávé, keserűn, szódat, valamint halászlét kérnék csípős paprikával.

A hölgy felvette a rendelést. A férfi megszodálhatta ismét Titanilla cseles, huncutul formás fenekét. Nagyon csinos nő volt! Tíz perc múlva az asztalra került a rendelés.

– Jó étvágyat!

Először megebédelt, majd a kávéhoz elszívott egy szál cigarettát, végül oltotta szomját a kellemesen hideg szórával. Nagy borralalót hagyott, a pincérnő megörült ennek, nem voltak jól fizetve a Pompa alkalmazottai, a főnök fukar volt, mint Jávorcsik, bár ő már azon gondolkodott változtat a pénzhez való hozzáállásán, nem fogja mostantól úgy fogához verni a garast, mint annak előtte.

Hazafelé azon töprengett, hogy milyen elegáns öltözéket vegyen fel holnapra. Első dolga volt a szekrényt kinyitni, meglepődve látta, hogy nem kell boltba mennie, régebben vásárolt holmijai között talált alkalomhoz illőt. Nagyon izgatottá vált, járkált le-fel a lakásában, rendet rakott, kitakarított, hátha esetleg a randevú után feljön hozzá az imádott hölgy. Nyugtalan is volt kicsit, sokat számít az első benyomás, talán ő az igazi, talán boldog lehet végre, és boldoggá teheti Titanillát is. Mosolyra görbült lebiggyesztett szája. Időben nyugovóra tért, hogy másnapra kipihent legyen. Reggel korán kipattant a szeme, a randevúig bőven volt idő. A nap nagy részét olvasással töltötte, ebédre főzött magának krumplipaprikást. Sokat tollázkodott a fürdőszobában, tökéletesen akart kinézni. Ha nőről volt szó, akkor mindig nagyon összeszedte magát. Úgy döntött, fél órával korábban megy a Kónyába, hogy véletlenül se késsen. Jól tette, mert a pincérnő percre pontosan érkezett. Jávorcsik lesegítette a kabátját, majd hellyel kínálta. Titanilla megjegyezte, hogy milyen udvarias. Nem árulta el korát, de a gépész leszúrta, hogy legalább tíz évvel fiatalabb nála.

– Tegeződhetünk? – kérdezte Titanilla.

– Természetesen! – mondta mosolyogva Lehel.

Tyúkhúsleves és marhapörköltet ettek tésztával és savanyú uborkával. Mindkettőjüknek nagyon ízlett az étel, a Kónyában remekül főztek. A nő a vacsora után rágyújtott. Jávorcsik mosolygott magában, hisz akkor nem kell lemondania a cigarettáról, ő is elővett egyet és követte a nő példáját.

– Van testvéred?

– Nincs, egyke vagyok – felelte a gépész.

– Nekem két nővérem és egy öcsém van.

Rengeteg közös témájuk volt a zenétől kezdve a filmekig át a színházig. Kiderült, hogy Titanilla szeret horgászni és enni is szereti a halat, mire Lehel elmosolyodott. Meghívta lakásába, de a pincérnő mondta, hogy apró lépésekben halad előre, egyelőre nem fogadja el, de később majd igen. Ez felpezsdítette Jávorcsikot, hisz nem egy könnyűvérű nőcskével van dolga, hanem egy igazi nővel! Hazakísérte és búcsúzásként csókot nyomott a szájára, mire ő elpirult. Körülbelül húsz perc volt az út a lakásáig, útközben füttyörészett és szinte tánclépésekben haladt előre. Belezúgott, rózsaszín köd vette körbe. Hosszú évek óta nem volt ennyire boldog, mint az elmúlt néhány órában. Azon elmélkedett, néhány hónap után megkéri a kezét, minden porcikájában azt érezte, hogy ő az igazi. Reménykedett benne, hogy Titanilla is hasonlóan érez.

A Fő utcán haladt végig, a fákról már szinte minden levél lehullott, de így is gyönyörűen festett a táj, megvolt a maga hangulata. Szinte lebegett, annyira könnyednek érezte magát. Továbbra is havazott. Találkozott az egyik szomszédal, aki kérdezte, hogy mi ez a nagy boldogság.

– Szerelmes vagyok, Tátrai bácsi! – mondta boldogan Jávorcsik.

– Az nagyszerű hír! – biccentett fejével az öreg.

Tátrai bácsi egyébként több, mint kilencven éves volt, remekül, érezte magát a bőrében, makkegészséges volt és imádott sakkozni. Néha áthívta Lehelt is egy-két játszma-
ra, de a játékok többségét a bácsi nyerte, bár néha, azért Jávorcsik is bizonyította tudását. A legtöbb játszmát

természetesen nyugdíjas barátaival játszotta az idős úr, hisz azok gyakran ráértek.

– Jól esik, hogy Tátrai bácsi is ennyire örül az én boldogságomnak.

Talán ki kellene hívnom egy újabb partira, hm a napokban sort kerítek rá! – elmélkedett magában. A bácsi mint-ha kitalálta volna a gondolatait odament hozzá és így szólt:

– Lehel, kedves szomszédom, esetleg egy-két játszma sakkot volna-e kedve ma játszani?

– Épp ez fordult meg a fejemben, Tátrai bácsi! – mosolygott a gépész.

Így a délután néhány óráját játszmákkal töltötték, Lehel annyira el volt varázsolva, hogy egyetlen mérközést sikerült csak megnyernie.

– Álmodozik, kedves szomszéd, és a játékra már nem is tud úgy figyelni, de nem baj, értem én, hogy most a szerelem!

– Ez így van, Tátrai bácsi! Ígérem, legközelebb jobban koncentrálok, köszönöm a partit! – Azzal elbúcsúzott tőle és hazament.

Megéhezett, megszomjazott a nagy játszmák alatt. Otthon kifosztotta a hűtőt, jól belakmározott. Annyira odavolt a nőért, hogy a jövőt kezdte tervezgetni, meglepődött saját magán, hisz leendő gyermekei anyjának el tudta képzelni Titanillát. Nézte még egy kicsit a tévét, letisztálkodott majd jól eső fáradtság lett rajta úrrá. Megágyazott magának és hamar elaludt. Másnap kora reggel ébredt és azon gondolkodott mivel töltse el szabadnapját. Úgy gondolta, egy kiadós séta a hóesésben jól jöhet. Nem akarta folyton zargatni új szerelmét, mert az évek során megtanulta, nem jó, ha az ember nagyon rácsimpaszkodik a másikra, az elrontja a romantika varázsát.

Az elmúlt napok azt bizonyították, hogy ők egymás számára tökéletesek, természetesen nem akarta ezt a véleményét elkiabálni, de nagyon bizakodó lett, régen hitt ennyire a nőkben, sokat csalódott.

Nem iszom előre a medve bőrére, de úgy tűnik, hogy boldog vagyok! – gondolta magában.

Megmosdott, megreggelizett, és elindult a sétára. A hó már csak szórványosan esett, az idő egészen tűrhető volt, az utcán most többen járkáltak. Titanilla is gondolt rá fel-szolgalás közben, a gépész nem is sejtette, de a nő is teljesen bele volt habarodva. Amikor hazaért, üzenet várta a telefonrögzítőjén, nagy izgalmakkal indította el.

– Szia, Lehel! Holnap szabadnapos vagyok, ezért arra gondoltam, hogy elmehetnénk kirándulni a helyi vadsparkba. Nagyon szeretem az egzotikus állatokat. A zsiráf a kedvencem!

Jávorcsik felhívta a kedvest és megbeszélték az időpontot. Délelőtt tíz órára esett a választás, a helyszínen találkoztak.

– Nekem a delfinek a kedvenceim – válaszolta a gépész egy nap késedelemmel.

– Szeretem én is őket nagyon! – mosolygott a pincérnő.

A fél napot az állatkertben töltötték, nagyon jól érezték magukat.

– Arra gondoltam, ma már talán feljöhetnél hozzám, mit szólsz?

– Igazán kedvellek téged, ezért rendben van, felmehetünk hozzád!

Még jó, hogy nagy rendet rakott és kitakarított, számított rá, hogy a hölgy beadja a derekát. Megérkeztek és Jávorcsik meghívta őt vacsorára. Szépen megterített, igazán gusztusosan nézett ki az asztal, Titanilla meg is jegyezte, hogy férfi létére Lehel milyen házias, mire ő pironkodva mesélte el, hogy az édesanyja tanította meg a terítés és sütés, főzés fortélyaira. Rengeteg témájuk volt, izgalomban tartották egymást és egyszer csak Jávorcsik odahajolt, mintha a fülébe akarna súgni valamit és akkor hirtelen... megcsókolta. A nő fülig vörösödött és hevesen, izgalommal viszonzta. A gépész és a pincérnő hihetetlen

boldogságot érzett egész este. Megbeszéltek, hogy együtt töltsék az éjszakát. Jávorcsik álma teljesült, mégiscsak szeretkezésbe torkollott az ismerkedés, ami persze várható is volt. Titanilla is úgy érezte, hogy ő az igazi. Másnap sokáig aludtak és mosollyal a szájukon ébredtek fel.

– Érted még a csillagokat is leénekelném az égről!

A nő megint elpirult.

– Volna kedved meglátogatni velem édesanyámat? Szeretnék bemutatni neki.

– Semmi akadálya, mehetünk hozzá.

– Ezt örömmel hallom! – mosolyodott el a gépész.

jukebox

Születésnap

Mintha a fákát érintené az égen Metallah. A Triangle csillagkép legkisebb bolygóján, a «Beausoleil kettőn» látható volt a látóhatár görbülete.

Jónás, egy nőtlen férfi számára túl nagy házban élt. A villa mindennel rendelkezett, ami egy ember kényelmét szolgálta az egész évben zöldülő park közepén, amit művészien elrendezett bokrok és fák élénkítettek.

Öt éve remeteként élt. Felesége hirtelen hagyta el, alig hat hónapos házasság után. Képtelen volt elviselni a magányt. Gyermekkori emlékei, és a Földön maradt családja indulásra készítették. Pedig az út – hatvanegy fényév – rém sokba került Metallah és a Föld között, mert rengeteg energiát emésztett fel. Jónás csak bérlő volt a «Beausoleil 2-ön» és nem milliomos. Keresetéből csak ötévenként egyszer utazhatott. De az asszony számára a várakozás túl hosszú volt, s egy szép napon belegeyzését adta, hogy elmenjen, kiürítve bankszámláját. Hazament a Földre.

Nem túlzottan szenvedett az egyedüllétől. Bányakutatási munkája annyira elfoglalta, hogy este hatkor, visszatértek holt fáradt volt.

Időnként néhány órát pihent a kommunikációs teremben, ahonnan az egész világegyetemmel tarthatta a kapcsolatot. Beszélhetett a különböző rendszereken élő többi kutatóval, vagy választhatott százezer televíziós program között százezer bolygóról.

Möbius 36, a «Beausoleil 2» központi agya azzal kedveskedett, hogy történelmi eseményeket keresett számára. A megszámlálhatatlan többi Möbius segítségével sikerült a régi idők rádió-televízió adásait megtalálni. Még abból az őskori időből származtak, amikor az emberiség bezárva élt kis bolygóján.

Heteken és hónapokon keresztül átrepülni a «Beausoleil kettőn», és figyelni a műszereket, még Jónás számára is unalmas volt. A gép szerencsére élő szóval figyelmeztette, ha egy még fel nem tárt bányaeér felett repültek el, s így volt ideje nézni a változó tájakat. De néhány óra után szemhéjai elnehezültek, és küzdeni kellett az álom ellen.

Kint meleg volt, de bent a házban, hála Möbiusnak, a hőmérséklet kellemes. Csak akkor tért vissza az élet belé, ha egymás után két pohár, vízzel feleresztett whiskyt

ivott érkezése után.

Hat óra tizenöt – énekelte órája.

– A hírek ideje – mormolta Jónás. Egy ideje fennhangon gondolkozott. Saját hangját hallva úgy érezte, hogy beszél valakivel.

Belépett a kommunikációs terembe. Ablaktalan helyiség a ház közepén. A csupasz falakon, a képzelet ablakain óhajai szerint megjelent egy gyönyörű naplemente az óceánon, vagy egy varázslatos napkelte egy távoli parkban, ahol madarak énekelnek, esetleg hóval borított hegyláncok, vagy egy földi falu főtere ünneplőbe öltözött emberekkel. Egymást váltották az élőképek robogó képzelete csapongása szerint. Kielégítő megnyugvást talált abban a hiszemben, hogy egy ablakon keresztül nézi a világot.

Mögötte az ajtó nesztelenül bezárult és a sötét terem közepén egy átlátszó, kékes fényoszlopot látott.

Miközben ámulva nézte a szokatlan jelenséget, füst gomolygott a fényben. Mint egy cigaretta füstje elnyúlt, szétterült és önmaga körül forgott és fejében Möbius 36 jól ismert hangja csengett.

– Boldog születésnapot, Uram!

Születésnap? Néhány pillanatra volt szüksége megérteni, hogy ma valóban a születésnapja volt. Negyvenöt éves.

Semmire nem gondolt. Meglepődve, mint hipnotizálva nézte a gomolygó füstöt sűrűsödni és emberi formát öltetni. Kezdetben áttetsző, majd sűrűbbé vált. Végtelen meglepetéssel nézte egy teljesen meztelen, gyönyörű fiatal nő születését.

A félhomályban foteljét kereste, s elámult tekintettel leült, mikor hangtalanul odasiklott.

– Mi ez?

– Születésnap ajándékom, Uram – hallotta Möbius hangját a fejében. – Túlzottan egyedül van, s gondoltam, hogy kellemes társ lesz egy virtuális robot.

Hosszú fekete haja a dereka hajlatáig omlott, vállait eltakarva. Mellei mintha gránitból lennének. Csípője és combjai vonala, hasának domborulata a Vénusz hegy árnyékával egy szépséget tárt fel előtte csodálatos harmóniában. Öt éve nem látott nőt.

– Hogy hívják?

Önmaga körül forgott karjaival a feje fölött. A tekintetéből tükröződő félelem azonnal eltűnt amint megpillantotta. Érzéki ajkain egy mosoly villant át miközben karjaival takarni próbálta meztelenségét.

– Alma a nevem. Az idő hosszúnak tűnt nélküled.

– Takard el magad, ne maradj meztelen!

Alma meglepődve nézte.

– Gondoltuk, hogy örömet szerzünk vele.

– Igen... nem... – dadogott a férfi. – Jobb lesz, ha felöltözől.

Nehezen hitt a szemének. Lassú mozdulattal, mint egy simogatás a vállon kezdve, lehajolva a lábujjakig, egy testhez tapadó vörös öltözet takarta. Így tökéletes formái még érzékelhetőbbek voltak.

– Elégedett vagy? – Fejét megrázva haja a vállára hullt.

– Tudod te, hogy mi az idő, Alma?

Előrehajolt, hogy jobban lássa a fénytornyban. Fotelje közelebb húzódott kívánságának megfelelően.

– Az idő? Mi az? Magyarázd meg, hogy megtanuljam! – válaszolta kíváncsian.

Meglepő válasz volt.

– Az idő az, ami két pillanat között történik.

– Az örökkévalóságról beszélsz?

– Nem hiszem – válaszolt tétován.

– Számomra egy örökkévalóság van a születésem és találkozásunk pillanata között. Te vagy az egyedüli férfi, akit ismerek.

A halk suttogó hangtól megborzongott. Soha nem hallott ilyen hangot és öt éve senki nem beszélt vele Möbius kivételével. Hirtelen visszatért a valóságba, Almát hallgatva.

– Hogy hívnak téged?

– Megbocsájthatatlan vagyok! Jónás. Jónás a nevem.

– És te mit csinálsz?

– Nem tudod?

– Nem. Semmit nem tudok. Ne felejtse el, hogy most születtem! Megtanultam tőled, hogy ne legyek meztelen, mert te ezt nem szereted. Így a jövőben, hogy örömet okozzak, minden nap másként öltözöm majd. Nem ismerem a neved, és nem tudom, mit csinálsz. Semmit nem tudok. Amikor teher leszek a számodra, és nem akarsz többé látni, csak erre kell gondolnod, és rögtön eltűnök.

A fényoszlop eltűnt s a terem teljes sötétbe borult majd újra megjelent.

– Nem, ne menj el! Már attól félttem, hogy elhagytál!

– Ez lehetetlen, Jónás. Számodra születtem. A te virtuel társad vagyok.

Sokáig beszéltek ez este. Majd, amikor menni akart, látta Alma alakját lassan átlátszóvá válni és végleg eltűnni a fényoszlopban.

* * *

Ezen az éjszakán rosszul aludt. Álmaiban megelevenedett. Testét és arcát látta.

Hosszúnak tűnt a másnap. Úgy látta, hogy Metallah nem mozog a felhőtlen égen. Távoli földek fölött repült el, de megszokott munkája nem tudta elfeledtetni Almát.

Az este megjutalmazta türelmetlenségét. A kékes fénytorny a hírteremben várta egy ragyogó Almával. Földi nők ruhájába öltözött. A nagyon rövid szoknya és a mélyen kivágott átlátszó blúz látni hagyta mellét.

– Az idő hosszúnak tűnt nélküled.

– Számomra is, de úgy gondolom, hogy nem úgy, mint nekem.

– Miért?

– Mert tudom, hogy az idő múlik, amíg egyedül vagyok.

– Megértelek talán. Amikor nem vagyok veled, alszom és semmi más nem létezik.

– Nem álmodsz?

– Álmodni? Mi az?

– Alva élni. Egy másik életet – nehéz volt megmagyarázni. Soha senki nem tett fel ilyen kérdéseket. Gyerekes kérdések, s mégis lényegesek.

– Számomra nincs más élet, mint te. Várni téged – nyújtózkodott, mint a macskák, és attól félt, hogy csodálatos mellei leszakítják blúza gombjait.

– Álmodtál rólam? – őszintesége naiv volt.

– Álmodtam rólad – vallotta be szégyenlősen.

– Veled voltam egy másik életben?

– Mondhatjuk így is.

– Szeretnék megérinteni, Jónás! – Kinyújtotta kezét. Amikor átment a fénytornyban, a fél karja eltűnt. Borzalmas látvány volt.

– Lehetetlenség – fintorgott s visszahúzta karját.

– Én is erre vágyom – most Jónás nyúlt Alma felé. Látta ujjait mozogni a fényben, de semmit nem érzett. A derekához ért s ujjai átmentek testén. Ijedten eltávolodott.

– Nem lehet, Alma!

– Fényből van, Uram – hallotta Möbius hangját. – Érinthetetlenek vagyunk. Én csak egy gondolat vagyok, Alma csak fény. Különböző sugárzások, mint ön is, Uram.

– Tetszem neked? – Hangulata hirtelen megváltozott. Felvidult és megfordult maga körül. Rövid szoknyája alól kivillant bugyija.

– Tetszel nekem – válaszolta Jónás.

Minden éjjel róla álmodott. Néhány nappal később egy kérelemmel fordult hozzá.

– Levetnéd a ruhád?

– Régóta várom ezt a pillanatot – válaszolta Alma és kezei végigsiklottak ruháján. – Mint az első alkalommal – remegett a hangja. – Tetszem?

Újból fordult minden, szégyen nélkül mutatva magát. Jónás arca a fénytornyot súrolta, hogy jobban láthassa. Látta bőre szemcséit és csukott szemmel elképzelte teste illatát. Tudta jól, hogy semmi nem volt valóság, hogy testéből semmi parfüm illata nem ölelte körül, de jó volt elképzelnit!

A másik oldalon Alma arca hozzá közeledett, majd súrolta a fénytorny szélét. Egymással szemben voltak, ketten, egyedül, tekintetük egybefonódva, alig néhány centiméter választotta őket el. Áthidalhatatlan távolság.

– Szeretlek, Alma – suttogta Jónás.

– Szeretlek – suttogta a nő, és egymást nézték.

– Fel kell öltöznöm – törte meg a csendet Alma.

– Miért? Csak nem fázol? – ijedt meg a férfi.

– Mi az, hogy fázni? – kérdezte nevetve, majd elkomolyodott. – Ne nézz engem, ez nem jó! – És a simogató mozdulattal újra felöltözött.

Platonikus szerelmet éltek. Csak tekintettel és a szavakkal ismerték egymást. Ezzel a két érzékkel. A két másik épp oly lényeges, a tapintás és a szaglász hiányzott az életükből.

– Képtelenség átmenni a fénySOROMPÓN – jegyezte meg Jónás egy este. Mint minden alkalommal, a saját oldalukról egymáshoz közeledtek, és ajkaik a fénytorony szélét súrolták. Így váltottak csókot. Ha átlépték a fényhatárt, ami nem volt tiltva, semmit nem találtak a másik oldalon.

Alma soha nem változott. Jónás érkezésekor változatlanul így üdvözölte: „Az idő hosszúnak tűnt nélküled.”

Jónás egész nap látni kívánta. Együtt indulni reggel, hogy megmutassa a világot, maga mellett tartani. Sétálni a parkban, látni, érezni, de ez képtelenség volt. Hangulata megváltozott, egyre szomorúbb és szótlanabb lett. Hogy nem tudott hozzáérni, simogatni bársonyos bőrét, megboldította. Egyre ritkábban látogatta.

Egy reggel, hatkor, néhány perccel a szokásos ébredés előtt még félig az álmok világában volt, amikor egy jelenlétet érzett szobájában. Valaki az ágy szélére ült. Homlokán egy fuvallatszerű cirógatás. Jónás a homlokához nyúlt és egy másik kézhez ért. Szemét kinyitva felült. A szoba félhomályában egy árnyat látott. Teljesen felébredt. Ujjai egy női kart szorítottak, s majd elájult a meglepetéstől, hangját meghallva.

– Az idő hosszúnak tűnt nélküled, Jónás.

– Alma?

– Én vagyok.

– Nem álmodom...

– Nem álmodsz!

– Magyarázattal tartozom, Uram – hallotta Möbius 36 hangját közéjük furakodni.

– Váratlan fordulatot öltött kapcsolatuk. Beleszeretett virtuel robotjába. Mindketten szerették egymást, mert a robot tükörként visszatükrözi az emberek érzéseit. Sajnos érzelmei és magatartása félelmet keltő volt. A távoli Archildon, Möbius 13610 földjén, a Galaxisban egyedülálló androïdokat gyártanak. Ma kaptuk meg Almát.

– Egy androïde?

– Igen, Uram. Egy élőlény.

– Nem egy...?

– Nem Uram. Nem egy robot emberi formában, amit mindenütt gyártanak.

– És még nincs mindenütt ilyen androïde?

– Mindenütt van már, Uram.

– Várj egy kicsit, semmit nem értek, Möbius. Minden olyan gyorsan, váratlanul ért. Ha úgy van, mint ahogy mondd, már régen leigázták világunkat, mivel egyetlen robot sem hal meg soha!

– Ismétlem, Uram, Alma él, tehát mulandó. Senki nem tudta megoldani ezt a problémát Archildeon. Möbius 13610 nem érti, miért halnak meg ezek az androïdok hirtelen. Testük épp olyan érzékeny a balesetekre és a betegségekre, mint az embereké, függetlenül attól, hogy egy megoldatlan genetikai hiba van valahol. Ennek eredményeként elég fiatalon halnak meg.

– Tehát Alma...?

– Így van Uram. A szerelmét megtalálta, de képtelen vagyok garantálni az élete végéig.

A néhányperces beszélgetés Möbiussal szokás szerint hangtalanul, a fejében történt, de az ágy szélén ülő fiatal nő érezte Jónás feszültségét. Karját gyengéden kiszabadította, hogy föléje hajoljon. Egy parfüm illata borította be mindkettőjüket. A parfüm, amit mindhiába keresett heteken keresztül. A fénytoronyban csak a szépsége volt, most megtalálta teste melegét és illatát.

– Szeretsz még, Jónás?

– Élve találtalak...!

– Mint te!

– Nem egy robot!

– S nem egy virtuális lény...

Ujjai érezték bőre selymét, mint ahogy elképzelte a kommunikációs teremben, mikor még csak egy virtuális nő volt.

– Nem akarod, hogy levetkőzzek? – kérdezte, és választ sem várva felállt. Rövid ruhája vállán csak két gombot érintett, s minden a földre hullott. Egy gyönyörű szobor leleplezésének nézője lett Jónás, de a hagyományos lepedő helyett egy lehulló ruhadarab alól tűnt fel egy műretek.

– Tetszem neked?

– Gyere! – válaszolta.

Őrülden szerelmesek voltak, és úgy éltek, mint a világ minden szerelmese, s mint amiről álmódott a távolinak tűnő fénytorony idején. Éjjel a parkban sétáltak a három hold hideg fényében, láthatatlan sorompók védelme alatt. Möbius 36 vigyázott rájuk, mert ismert minden veszélyt, amit az éjjel rejthetett még egy lakatlan földön is. Alma mindenhová elkísérte és segített a műszerek ellenőrzésében. Együtt csodálták egy hegyen a Metallah-lementét, vagy együtt nézték a különböző adásokat a világegyetem négy sarkából, egymás kezét fogva. Éjjel szerették egymást. Szenvedéllyel adta oda magát, és reggelenként az ébredéskor változatlanul így köszöntötte: „Az idő hosszúnak tűnt nélküled.”

Egy napon Jónás feltette a kérdést, hogy érzi-e már az idő múlását.

Alma tekintete elborult.

– Amióta itt vagyok, érzem az időt. Csak most értettem meg igazán miről beszéltél. – S arcáról végtelen szomorúság tükröződött.

– Amikor alszom, nem vagy velem, másutt vagy. És én is másutt vagyok. Érzem, hogy törekenyek vagyunk. Érzem a változásokat magamban. Semmit nem éreztem a fénytoronyban, s most az éjjeli távolléted olyan hosszúnak tűnik.

– Mindig veled vagyok amióta velem vagy. Mindig együtt vagyunk. Mondhatom, hogy soha nem hagylak egyedül!

– Igazad van, de érzem, hogy változunk. Nem vagyok olyan, mint érkezésem pillanatában, hat hónappal ezelőtt. Te sem. Nem tudom hogyan magyarázni, hogy változunk. – Nézte Jónást, és a férfi tehetetlenül érezte, hogy kétségbeesetten keres egy szót. – Nem vagyok olyan, mint a kezdetben. Valami megváltozott...

– Az érzelmeid? – Kimondatlan félelmei felébredtek.

– Ki beszél érzelmekről? – Alma idegesen felnevetett. – Nem értesz? Irántad érzett szerelmem változatlan, mint a fénytoronyban volt... Csak a testem, ami olyan, mint a tiéd, ott rejtőzik az idő. Egyre hosszabb az idő, valóban végtelen, mindig hosszabb nélküled.

– Félsz az öregségtől?

– Nem tudom. – Gyönyörű volt a végtelenbe vesző tekintetével, és érezte, hogy nagyon messze van. – Olyan testem van, mint neked, de virtuel emlékeim vannak. Emlékszem a múltira mielőtt hozzád érkeztem.

Csend burkolta őket.

– Fárastó magamban hordani ezt a kettősséget. Valóság és virtuel.

Éjjel, amikor karjaiban aludt, Jónás Möbius 36-tal beszélt.

- Gondolod, hogy beteg?
- Azt gondolom, hogy megtalálta halandóságuk okát, Uram. Már jeleztem Möbius 13610-nak.
- Miért nem válaszolsz?
- Válaszoltam, Uram. Készüljön fel, és használják ki az időt, ami maguk előtt van.

* * *

Egy évet éltek együtt. Szerelmük éppen olyan forró volt, mint az első napon. Alma olyan fiatal és szép volt, mint a fénytoronyban.

Egy nap az ébredés után Alma nem mondta többé: „Az idő hosszúnak tűnt nélküled.”

Mint egy néma összeesküvés, soha többé nem beszéltek az idő múlásáról. Mivel mindig együtt voltak, Jónás feltűnés nélkül figyelhette a változásokat, de semmi nem változott. Olyannak tűnt, mint az első napon, örökké fiatal. Az egyetlen észlelhető változás a fáradtság volt. Fáradt volt már reggel ébredés után, és többször panaszkodott visszatértük után. Jónás rejtette félelmét és Möbius 36 tudta jól, de semmit nem mondott. Egy reggel Alma nem ébredt fel. Teste dermedt volt, mintha mélyen aludna.

– Alma? – Halkan nevén szólította és tudta, hogy már elment.

* * *

Élete folytatódott mintha misem történt volna. A talajkutatás nappal, két pohár este, de soha többé nem lépte át a kommunikációs terem küszöbét. Időnként leült a parkban Metallah eltűnte után, és nézte a hideg holdfényben nyíló virágokat.

Egy este, miután letette kiürült poharát, Möbius 36 megszólította.

– Megengedi, Uram, hogy megzavarjam gondolatait? – És folytatta, nem hagyva időt a tiltakozásra. – Nagy szerelmet élt át, Uram. Egy furcsa szerelmet. Úgy őrzi emlékeit, mint Alma a sajátjait. Mindketten őrzik egy felejthetetlen valóság emlékeit. Ha túlélni akarja, itt az ideje egy új kapcsolatra. Jöjjön Uram! Már várjuk.

A kommunikációs terem ajtaja zajtalanul kinyílt. Tétovázva belépett. A sötétben a képzelet ablakai nem nyíltak meg. Meglátva a terem közepén a fényoszlop kékes fényét, lélegzete megállt egy pillanatra. Ebben a fényben mintha cigarettafüst gomolyogna, elnyúlt, szétterült és önmaga körül forgott, majd lassan alakot öltött. Egy sziluett jelent meg. Jónás szíve egyre erősebben dobogott. Meztelenül, karjai a feje fölött, Alma kinyitotta szemeit. Egy furcsa mosollyal ajkain kezeivel próbálta elrejtetni meztelenségét mielőtt megszólalt.

– Az idő hosszúnak tűnt nélküled.

Zspider

Zpercesek - Talán holnap

A gazda hangos „Nosza!” paranccsal terelte be a bárányokat a karámba. Levette a fejről a kucsmát és megtörölte a homlokát. A kis szénatető házikó kéményéből kövér füstgomolyagok bodorodtak fel. Az ajtón kilépett az asszony, a füstöt legyezve köhintett párat.

– Minden rendben van, kiskegyed? – kérdezte a férfi pajkosan és bezárta a kaput.

– Hát, hogyne vóna! – válaszolta játékosan az asszony. – A lábastól kicsit füstös lett a lak. Várni kéne a vacsorával egy csöppet.

– No, akkor várunk. – Mindketten kuncogtak egymás hangján és beszédén, miközben sétáltak közelebb. – Sose

szokom meg ezt a régies beszédet.

A gazda átkarolta a nőt és csókot lehelt az orcájára. A pár leült a ház előtti padra és a csillagos eget nézték. A tiszta égbolton hófehéren ragyogott a távoli világ a sötétségben. Az asszony lágyan a férfi vállára döntötte a fejét és fáradtan sóhajtott egyet. Az egész napos munkáktól törődötten, erőtlenül bújtak egymáshoz.

– Szerinted megtaláljuk az időgépet? – kérdezte a nő. – Hazajutunk valaha?

A férfi elgondolkodva pödörte a bajsza végét.

– Talán holnap meglesz. Nem lehet olyan messze tőlünk, nemde?

Lidércfény

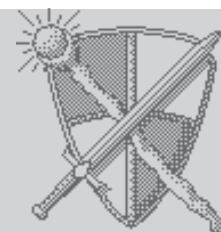
Itt is megtalálsz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

blackbeard

Tündértánc

A mű eredetileg a XII. Lidércfény pályázatra készült, csak elkéstem a befejezéssel.

1.

1849 tavasza

A kékmentés huszárok szélesebben vágattak a földúton, kavicsokat és port verve az őket üldöző osztrák dragonyosok arcába. Juhász János kapitány füléhez hajolva biztatta prüszkölő, fújtató lovát. A szavak erőt adtak, a huszárok és a dragonyosok közötti távolság növekedett. János kapitány felemelkedett a nyeregben és akár ősei a nyilakkal, hátrafelé tüzelve pisztolyából zavarta az ellent.

Csupán négyen voltak huszárok a tizenöt ellen, és hiába az erőt adó szavak, a lovak tartaléka is kifogyti látszott. János kapitány a kétoldalt húzódó erdőt figyelte. Egyszer csak kiugrott egy csapat huszár a fák közül és szembe támadott velük. A kapitány felismerte Ármin hadnagyot és megemelte lovassági szablyáját, hogy huszárjai rá figyeljenek.

– Szétválni! – kiáltotta a parancsot.

A kékmentés huszárok az előre megbeszélte módon kétoldalra széledtek és visszafordulva kapták oldalba az őket üldöző dragonyosokat, miközben Ármin hadnagy friss csapata szemből tört középük. A lovak egymás nyakát törve csapódtak össze, kardok csörögtek, emberek kiáltottak. Véres vagdalkozás kezdődött.

János kapitány heves kardpárbajt vívott az egyik osztrákkal, de látszólag nem bírtak egymással. Egyszer csak fejük fölött összeakadt pengéjük és feszítve, nyomva próbáltak meg egymás fölé kerekedni. János előkapta pisztolyát, és közelről gyomron lőtte ellenségét. Vérszökőkút hánnya tele a kapitány ölét, nyergét és lovának nyakát. A dragonyos feje előrebukott és lezuhant lováról, de még nem halt meg, nyögve fetrengett a földön, amíg ijedten forgó lova agyon nem taposta. A kapitánynak most volt ideje körülnézni a csatatéren.

Bertalan és Endre szokásos vadságával kaszabolta a dragonyosokat, közben Erik, Albert és Olivér véres utat vágott az ellenség vonalának közepén. Máté vitézen harcolt, de szerencséje nem tartott ki, és véres nyakkendővel dőlt le lováról. Balázs, a legifjabb és legbátrabb a csapatban egyedül harcolt két dragonyossal, akiket könnyedén levágott, aztán egy harmadik lendületből kardelre hánnya őt. A vörös kard átszakította díszes kék mentéjét. Szemében még mindig a harc heve csillogott, amikor visszafordulva belevágott gyilkosa nyakába. Balázs lelke elhagyta és az osztrák karddal a testében lefordult lováról.

János megsarkantyúzta lovát, hogy Árpád segítségével induljon, aki csupán néhány lépésre hadakozott tőle egy díszsisakos, mellvértes dragonyossal, aki az osztrák kapitánya lehetett. Még oda sem ért, Árpád jobb karját félig lecsapta egy vágás. Üvöltött a fájdalomtól, de törét még előrántotta bal kezével, használni azonban nem

tudta. A dragonyos kapitány egy jól irányzott szúrással elakasztotta a levegő útját Árpád tüdejébe. János kapitány odaérve meg sem várta, míg az ellenség felismeri helyzetét, nyakmagasságban húzva el a kardját vágatott tovább. Az osztrák kapitány nyakát csontig bevágta, annak feje hátra bukott, mintha csak rongyból varrták volna törzséhez, ami most felfoszlott.

A dragonyosok alig maradhattak öten, mire felismerték veszített ügyüket, és azonnal megfutamodtak. A vérben ázó, őrjöngő Bertalan és Endre utánuk akart vágatni, üldözőbe venni, de a kapitány ellentmondást nem tűrő parancsa megállította őket. A fülsértő csatazajt hirtelen váltotta fel a síri csend. A kifulladt huszárok lihegése és a távolodó paták dobogása hallatszott csupán. Egy földön heverő osztrák dragonyos nyögve emelte kezét a magasa.

– Hilfe! Hilfe! – nyögte.

Albert leszállt lováról, a dragonyos mellé lépett, és leguggolt hozzá. Az osztrák arcára kiült a halálfélelem, vagy talán maga a halál. Kifehéredett, arca beesett, szeme körül sötét karikák tűntek elő.

– Hilfe – nyögte, és reménykedve nézett Albertre.

A huszár körbenézett a csatatéren és meglátta a vérben heverő Mátét, Balászt és Árpádot. Lassan húzta elő szablyáját.

– Nein, nein! – kapálózott a dragonyos, hogy lefogja Albert kezét, de nem volt ereje.

Egyetlen jól irányzott dőfés a szívébe. Túl kegyes halál ennyi jó bajtársért. János kapitány komor tekintettel nézett körbe.

– Dobjuk az osztrákot egy kupacra, az út mellé – mondta. – Jól lássák a kurafik, hogy így fizet, aki magyar huszárra támad! A másik oldalra pedig eltemetjük a mieinket. Aztán a következő faluban megszállunk éjszakára.

Lassan alászállt a nap és köd úszott a fák közül az útra. Olivér megingott nyergében, majd le is zuhant onnan. Ármin hadnagy volt a legközelebb hozzá, lepattant lováról és Olivér fejét az ölébe véve megvizsgálta őt. Hamarosan meg is találta a baj forrását vértől átázott mentéje alatt a combja felső részén.

– Uram! – nézett fel Ármin a kapitányra.

– Mennyire súlyos? – kérdezte János.

– Nem tudjuk, mennyire van messze a következő falu, és nem biztos, hogy túléli addig, ha most azonnal nem látjuk el.

János arca még komorabb lett, ha lehetséges ez.

– Itt verünk tábort a fák között. Kivárjuk, míg Olivér felgyógyul annyira, hogy lóra tudjon ülni.

2.

A nap a legmagasabbra hágott délben, onnan sütött le a fekete lovasra. Lassan közeledett a kaszáló paraszt felé, aki megállt munkájában és felegyenesedett, hogy jobban

szemügyre vegye a jövevényt. Fehér ingébe törölte izzadságát és kezével árnyékot vetett szeme elé, úgy figyelte a fekete lovas. Közelebb érve, a paraszt legnagyobb meglepetésére egy fekete mentés hölgy volt az. Fekete haját a csákója alá tűrte, zöld szeme gyanakvóan vizslatta a tájat, és rajta az egyetlen embert, a kaszás parasztot.

– Adj Isten, jó napot! – biccentett a feketementés.

– Adj Isten! – hajolt meg kissé a paraszt. – Merre visz az útja, hölgyem? Erre nincs semmi érdekes, főként katonának.

A lovas arca rezzentelen maradt.

– Nem vagyok én sem hölgy sem pedig katona, jó uram – mondta. – Dömötör Aranyka a becsületes nevem. Ördögszántó falvát keresem.

Néhány pillanat csend következett. A lovas látta a paraszton, hogy valamin nagyon jár a feje.

– Az pont itt van nem messze, Aranyka – mondta a paraszt. – Ha arra megy tovább, pont beleütközik.

Továbbmutatott kaszájával. Aranyka végignézett az úton, majd lassan visszafordította arcát és ugyanazzal a hideg tekintettel mérte végig a parasztot.

– Hallott az ottani, rémről? – kérdezte.

A paraszt csak nézett fel rá, de nem mondott semmit.

– Gyerekeket rabol – folytatta a lány. – Becsalja a kukoricásba és megeszi őket.

A paraszt kelletlenül felnevetett.

– Azok a falusi bolondok mindig kitalálnak valamit – mondta. – Gyermekrabló rém? Csupán a felelőtlen szülők azok, akik miatt eltűnnek azok a párák. Körbeveszi a falut az erdőség és a földek, a közelben semmi forgalom nincsen, elkerüli azt a falut a penész is. Így hát a vadak szinte nyugodtan járnak kelnek arrafelé. Nem csak a szarvasok, őzek és rókák, hanem olykor farkas vagy medve is.

Aranyka arca meg sem rezzent.

– Köszönöm, jó uram! – mondta. – További szép napot!

Biccentett és továbbléptetett lovával. Mintha egy halvány mosoly suhant volna át arcán, de talán csak a paraszt képzelte oda.

* * *

Aranyka beért Ördögszántóra, ahol a falu elöljárója várta. Egy nagyobb, szalmatető viskóhoz kíserte, amiben már összegyűltek a falu családfelei. Az egyetlen helyiségből álló épületben egy rozoga asztal körül állt mindenki, amin bőségesen meg volt terítve a fontos vendégnek.

Aranyka nem ült le, hiába kérlelte Béla, a falu elöljárója. Felmarkolta a vizeskanocsót, kitöltött magának egy nagyobb kupába, kiitta, majd még egyet.

– Mit tudnak a rémről? – kérdezte, miközben két kezével az asztal szélére támaszkodott.

Hatalmas hangzavar kerekedett, mindenki a másik szavába vágva kiáltotta a legkülönbélebb dolgokat.

– Akasztófa árnyékában született!

– Embervért iszik!

– Rémálmokat hoz ránk!

– Felneveli az elrabolt csecsemőket, és emberevő szörnyeket képez belőlük!

Aranyka az asztalra csapott.

– Csak egy beszéljen! – kiáltotta el magát.

Egy kisírt szemű asszony lépett előre.

– Két hete rabolta el a legkisebb gyermekem – mondta elcsukló hangon. – A tizenkettedik volt ugyan, de ugyanúgy szerettem, mint bármelyik másikat!

Aranyka hideg tekintettel, rezzentelen arccal figyelte az asszonyt.

– Éjszaka jött, nem volt holdfény sem – mondta az anyuka. – A kis Bence épphogy csak megtanult járni az elmúlt hónapokban. Valahogyan kicsalta a házból, úgy hogy senki más nem ébredt fel rá. Amikor meghallottam a sírását a kukoricásból, már késő volt. Mire kiértem a házból elhallgatott.

Az asszony sírása még keserűbb lett.

– Hajnalig kerestem, aztán az egész falu az elmúlt két hétben, de teljesen nyoma veszett.

– Száz osztrák-értékű forint – mondta Aranyka.

A falu népe felhördült.

– A gyermekek biztonságáért csinálom – folytatta. – De meg is kell élnem valamiből. Drága a felszerelés és a lovam eltartása. Ezért a fizetség egy részét elfogadom ételben és takarmányban. Azt hiszem, hölgyeim és uraim, hogy a gyermekeik élete még ennél is jóval többet ér. Nem gondolom tán jól?

A válasz a levegőben akadt, a kérdés költői volt.

3.

Hűvös, csillagos éjszaka volt. A kukoricás a szél dallamára táncolt. Gyermek sírás hasított a levegőbe, a sötétben addig láthatatlan madarak röppentek fel. A kukoricás hajlongó szárai közül egy árny tűnt fel. Hangtalanul suhant át a közeli ház, ahonnan a hangot hallotta.

A felhők elúsztak a holdfény útjából, láthatóvá vált a hatalmas alak, ahogy a láda fölé hajol, amiben a csecsemő sírt keservesen. Gerince kitüremkedett a szakadt rongyokból összevarrt köpenyén, hosszú csontujjak nyúltak ki alóla. Búzáló húscsafatok borították, legyek dongtak körülötte. Minden deressé vált körülötte.

Lassan felnyitotta a láda tetejét, és azonnal rávetette magát az áldozatra. A ládában azonban csak szalma volt és egy hangcső. A sírás abból jött.

A láda fölötti ablakok kivágódtak és két hosszú puska nyúlt ki rajta. A lény fülsértő sikollyal fordult el, mintha köpenye megvédte volna, maga köré tekerte. Hatalmas robajjal sült el a puskák, a lidérc azonban anyagtalanná vált és a kukoricás felé suhant.

Aranyka kivont karddal várta, a lidérc megállt és kiegyenesedett. A holdfényben most látszott valódi mérete, mely két férfi magasságáéval vetekedett. Láthatóvá vált csupasz feje, rajta törésvonalak, szemgödrei sötétben ásitottak, fogsora ajkak nélkül csattogott a lány felé.

A lidérc túlvilági hangon felnevetett, amitől még a szörnyekhez szokott Aranykát is kirázta a hideg.

– Engem halandó fegyvere meg nem sérthet! – hallatszott hangja anélkül, hogy száját kinyitotta volna.

A lány mintha meg sem hallotta volna, arca rezzentelen maradt. Lábát megvetette, karja megfeszült, felkészült az ütközetre. A lidérc hirtelen mozdult, átsiklott a köztük lévő levegőn. Aranyka letérdelt és elfordulva húzta el a szabályját. A fegyver hullazölden fénylett fel, átnyúlt a szellemvilágba, ahol a lidérc létezett anyagtalan formájában.

A kukoricás szálai szétrebbentek és a lidérc fülsértő sikollyal tűnt el köztük.

4.

A lovak patája dobogott a harmatos fűvön, ahogy leléptettek az útról az erdő fái közé. A távolban vadkanok rőfögtek és megreccsent néhány ág, amitől egy hatalmas varjú károgva repült a magasba.

Ahogy beljebb értek, János kapitány felmérte a környezetet. A nap első sugarai lassan feloszlatták az éjszakára a fákat birtokba vevő ködöt.

– Olivér mikorra jöhet rendbe? – kérdezte a kapitány halkán és közben még mindig az erdőt fürkészte.

Ármin lesújtó tekintettel nézett Jánosra.

– Uram, ha lehetek őszinte... – kezdte Ármin, de megállt.

A kapitány úgy érezte, mintha az őszinteséghez az ő engedélyére lenne szüksége az ifjú hadnagynak.

– Gyerünk, fiam. Ki veled!

– Még mindig hajszál választja el... Egyelőre nem javul.

A kapitány szemén a ráncok mintha most még mélyebbé váltak volna.

– Akkor várunk – mondta.

Ármin megköszörülte a torkát.

– Uram, félek a dragonyos előőrs miatt – mondta, és arcára kiült az őszinte aggodalom. – Mostanra felfedezhették, hogy nem tértek vissza vagy akár az út melletti sírjukat. Hamarosan a nyomunkban lesznek.

A kapitány úgy tett mintha meg sem hallotta volna, úgy nézelődött az erdőben.

– Kibírná az utat? – kérdezte pár pillanattal később.

– Nem hinném – jött a válasz. Ármin hangja tele volt szomorúsággal. – De, uram...

– Akkor várunk – vágott közbe a kapitány.

Ármin arcán az aggodalom helyét átvette az ingerültség, arca kivörösödött.

– Uram! Nem csak én gondolom úgy, hogy tovább kelene állnunk, mielőtt késő lesz – mondta.

Vissza kellett fognia kitörni készülő dühét.

– Olivérnek csekély esélye van – vágta még hozzá. – Egy ember miatt veszélyben van még hét huszár... Uram!

– Felelősség, fiam – csattant fel János kapitány. – Felelősséggel tartozom nem csak a ti életetek iránt, hanem őerte is! Ha te feküdnél és Olivér tenne az életedre vagy halálodra? Várunk, meghúzzuk magunkat, és ha javul a helyzet tovább állunk. Együtt. Vita lezárva!

Ármin feje már teljesen vörösre váltott.

– Uram...

János kapitány feltartotta öklét, ezzel csendre intve Ármint, mert meglátott valamit a fák között. Lassan előre mutatott ujjával és a hadnagy is észrevette a megtermett szarvast. Csodás lény volt. Nyugodtan legelészett ötven lépésre tőlük.

Mindketten levették hátukról az előre megtöltött puskát. Ellenőrizték a gyutacsokat és a lópor szárazságát, aztán lassan előre léptettek a lovakkal. Lélegzetvisszafojtva közeledtek a nyugodt állat felé. Egy ág reccsent Ármin lovának patája alatt, mire a szarvas elkapta a fejét és rájuk nézett hatalmas, éjfekete szemével. Fenséges agancsai közt átsütött a nap párára vetett csillámó sugara.

Megállni látszott a levegő, sem az állat, sem János és Ármin nem mozdult. Varázslat szőtte át a pillanatot.

– Lőj! – kiáltotta el magát János hirtelen.

Két fülsértő csattanással ellőtték a töltényeket, hosszan előrenyúló füstszalagot eregetve. A szarvas pillája sem rebbent, mintha valóban mágia védelmezte volna, a golyó nem fogta. Azonnal megsarkantyúzták a lovakat és vágta közben próbálták újratölteni fegyvereiket, a szarvas ekkor azonban már megmozdult és bevette magát a fák sűrűjébe.

Tüskék, bokrok között csaptak át, már lovaik is felnyerítettek a sok feléjük csapó, éles ágától. Mintha az erdő első-tétült volna, oly sűrűvé vált, hogy szinte fojtogatta a kapitányt és a hadnagyot.

– Forduljunk vissza, uram! – kérlelte Ármin, arcán már több sebet ejtett a tüske.

– Nem küldöm nyugovóra a huszárjaimat ma este is üres gyomorral – mondta János és újult erővel vágott át a pókhálószerű ágak közt.

Egyik pillanatról a másikra egy tisztáson találták magukat, amit újra a felkelő nap ragyogása uralt. János és Ármin azonnal meghúzta a kantárt, döbbsen ültek fűjtató lovaikon. A csodaszarvasnak nyoma veszett, a tisztás közepén egy gyönyörű, szőke hajú, fehér bőrű lányka állt. Csupasz kebleinek kényes részeit fonott haja takarta el, a magas fű pedig a lány ölének ígéretét engedte csupán.

A lány rájuk mosolygott, nevetgélni kezdett. Körbe-körbe szökölt egy láthatatlan kör peremén. Kecses kézfejjével a magasra nőtt virágok szirmait simította közben. Nevetése olyan őszinte és örömteli volt, hogy a huszárokat is áthatotta, átvették minden érzését. A nap sugarai fényesebbek lettek, az illatok erőteljesebbek. A pillangók sasméretűre nőttek és csillámó pollenek között köröztek, hirtelen a tisztás tűnt az élet értelmének.

Amíg a huszárok a táncoló lányt nézték, a tisztás szélén több szőke szépség jelent meg. Lassan közeledtek, mosolyogtak és lassan az ő nevetésükkel is megtelt a levegő.

– Ébredj, Ármin! – bökte meg János.

– Uram, én...

– Fordulj, indulj! – mondta János határozottan és a lányok felé pillantott.

– Uram, de a lányok...

– Itt valami nincsen rendben, fiam – mondta János. – Indulunk, most!

Ármin hadnagy itt már nem mondhatott ellent, a kapitány a legkeményebb vezénylő hangját vette elő vele szemben. Miközben távolodtak a tisztástól, a lányok nevetése még mindig betöltötte fülüket és elméjüket egyaránt.

5.

A léptető ló patái alatt pattogott a kavics. Az égen úszó világos és sötét felhők lassan egyetlen szürke paplanná álltak össze, mellyel betakarták a környező erdőket és az ismerős szántóföldet. A paraszt, akivel ideúton is találkozott Aranyka, most is kaszált. Ütemre szívta és fújta a levegőt, kezében magabiztosan lendült a görbe él.

– Adjon Isten! – biccentett Aranyka a paraszt felé.

Az ember felnézett rá, homlokáról patakokban csorgott a földre izzadtsága. Kissé biccentett a feketementés felé,

majd mintha ott sem lenne, kaszált tovább. Aranyka megállította lovát, közel a szántóföld széléhez. A paraszt megállt, felegyenesedett és a nőre nézett. Szemében kiolvashatatlan érzések kavargtak. Arcának kifejezése annyit engedett elárulni Aranyka számára, hogy ezek a gondolatok kevésbé szívderítőek. Talán fáradt, talán gond van otthon az asszonnyal vagy a gyerekekkel. Talán valami más...

Aranyka meglátott valamit a paraszt ingén, deréktájon. Amint amaz meglátta, hogy a foltot kémleli a nő, megpróbálta eltakarni ingének bő ujjával.

– Kemény az élet errefelé – mondta Aranyka.

Mindkettejük arca merev volt, mintha márványba öntötték volna.

– A kemény élet, kemény embereket szül – jött a válasz.

– Főleg, ha az az ember túléli a csecsemőkort – mondta a fekete mentés.

Izzott a levegő közöttük. Láthatatlan szikrák pattogtak tekintetük találkozásánál.

– Az élet a csecsemőket ugyanúgy nem kíméli, de nem érek rá magával diskurálni, asszonyom – mondta a paraszt. – Vár a munka.

Előrehajolva újra neki akart állni a kaszálásnak.

– Járt mostanában Ördögszántó környékén? – kérdezte a feketementés.

A paraszt újra felegyenesedett. Volt egy jel, ami nem kerülhette el a lány figyelmét, egyetlen oldalra vetett pillantás. A szántóföld felé, ahol a levegő sem mozdult.

– Nem – mondta a paraszt.

– Hogyan szerezte azt a hatalmas sebet az oldalán?

A paraszt szeme elkerelkedett. Először ijedség ült ki rá, ami hamar haragba fordult. Hirtelen mozdult, megemelve a kaszáját ugrott neki a lovasnak, de Aranyka gyorsabb volt és időben rántotta elő a fegyverét. Ezúttal azonban a varázskard helyett egy lámpást tartott a magasba.

A lámpás zöld fénnel ragyogott fel, ami betöltötte a környéket, befestette a környező utat, közeli bokrokat, mintha egy második nap kelt volna fel. A paraszt mellett láthatóvá vált valami, valami nem evilági. A paraszt és a lidérc egyszerre estek a földre, összehúzták magukat, a fény elől takarták arcukat. Egyszerre mozogtak, mintha egy és ugyanaz lennének.

A feketementés lepattant a lóról és miközben feléjük közelített, lassan előhúzta halványzölden derengő szabályját, amivel előző este megsebezte a lidércet.

– Kihasznál! – ordította a paraszt. – Kényszerít! Nem bírom tovább elviselni! Szabadíts meg tőle, boszorka! Szabadíts meg!

– Megszabadítlak, barátom.

A feketementés a férfi fölé lépett és egyetlen tökéletes mozdulattal elválasztotta a paraszt fejét a testétől. Egy lépéssel odébb a lidérc feje is elgurult a földön.

6.

Ármint egy angyali kacaj rántotta ki az álomból. Felült és körbenézett, de a hang forrása nem volt a közelben. Minden huszár aludt, a tábortűz helyén halvány parázsfészek pislogott.

Távoli énekszó csendült, szívnek kedves lányhangok csilingeltek az ütemes taps mellé. Ármin körbenézett még

egyszer a táboron, de senki más nem ébredt fel rá. Visszadólt a kemény, hideg földre és a holdfényes eget nézte. Biztos volt benne, hogy ha most megkérdi a kapitányt, hogy meglátogathatja-e a lányokat, határozott tiltás lesz a válsz. Újból felült.

Odakúszott a legközelebbi társához, a vad Endre volt az, akiben bízhatott, ha csibészségen járt a feje.

– Mi az? – mordult rá Endre.

– Te nem hallod?

Endre felkönyökölt és fülelt.

– Kik ezek? – kérdezte.

– A minap reggel, a vadászaton találkoztunk csodaszép lányokkal egy közeli tisztáson – mondta Ármin. – Annyian voltak, hogy mindannyiunknak jut, kettő is, ha úgy akarjuk. Most ők mulatoznak.

– Keltem Bercit és indulunk! – mondta sürgetően és már pattant is ki a pokróc alól.

Mikor hárman egy flaska borral elindultak, valaki mocomogni kezdett még a huszárok közül.

– Minket itt hagytok? – ült fel Erik.

Ő, István és Albert huszár is csatlakozott a csapathoz, csupán a súlyosan sebesült Olivér és János kapitány maradt hátra.

7.

A nap alászállt már réges-rég, talán éjfél tájra járhatott az idő, de Aranyka még mindig az utat rózta. A ló farán zöldessárgán derengő varázslánccal lekötve ott lógott a paraszt élettelen teste. Fejét külön, egy zsákban a nyereghez kötözte, és most ott himbálózott a lány lába mögött. Messze volt még a temető, ahová minden rémet kell hantolni, ugyanis onnan ők már nem szabadulhatnak. Aranyka azonban nem tehetett nyugovóra fejét, amíg oda nem érnek, minden elvesztegetett perccel nagyobb volt az esélye, hogy a lidérc feltámad és megpróbál megszabadulni a béklyótól.

Fáradt szemmel pillantott hátra a testre.

– Te szerencsétlen flótás – suttozta magában.

Egyszer csak felkapta fejét. A távoli fák között fények táncoltak, önfeledt kacaj és vidám ének hangja szűrődött felé. Megállt egy pillanatra. Tudta, hogy miről van szó és azt is, hogy amíg férfiember oda nem csábul...

– Addig nem az én dolgom – suttozta szintén magának.

Férfinevetés is keveredett a mulatozásba.

– Istenverte tökkelütöttek! – megsarkantyúzta lovát és a fák közé vágatott.

8.

– Kapitány, kapitány! – rázta meg Olivér Jánost.

– Mi történt?

János felpattant és körbenézett az üres táborban. Csak a lovak voltak a helyükön, a fákhöz kötve. Ekkor a lányok éneke áthatott János dühének ködfalán.

– Az a tökkelütött, agyalágyult, ebugatta kölyök...

Nem is pazarolta sem a szót, sem az időt, már pattant is lovára és átvágott az erdőn. Kiért a tisztásra, ahol a vadászát alkalmával meglátták a lányokat. Megállt egyetlen pillanatra, hogy feltérképezze a helyzetet, ám ekkor sűrű, dübörgő patadobogást hallott oldalról. Előkapta a pisztolyát és megindult az érkező lovas felé.

– Megállj! – kiáltott rá és célra is tartott.

A másik lovas gyorsan mozdult. A napnál is fényesebb világosság gyúlt, Jánost pedig elvakította. Ütést érzett a mellkasán, a kezében lévő pisztoly elsült, de a golyó fűtyülve az éj sötétjébe veszett. Hátára esett és a kardjáért nyúlt, de egy penge máris a torkához feszült. A vakító fény lassan elhalványult és miután szeme visszaszokott a sötétbe, a hold fényében egy női arcot látott meg.

– Maga is mulatni készült? – mondta Aranyka. – Nem javaslom.

– Az embereim... – mondta János. – Oktalan módon, tiltásom ellenére vannak ott.

Aranyka eltette a szablyát és segítő jobbot tartott Jánosnak, aki elfogadta, és engedte felsegíteni magát.

– Azonnal el kell onnan hoznunk őket! – mondta Aranyka. – Ennek az ünnepségnek nem lehet jó vége!

9.

Aranyka és János kapitány érkezésére Ármin figyelt fel először. Botladozva lépett ki a három mezítelen szőke lány vizes teste közül, akik ezután újra összezártak és egymást kezdték simogatni. Ármin inge lógott, öve kicsatlolva himbálózott a térde előtt. Kezében a borosflaska úgy tűnt, bármelyik pillanatban a földre hullhat.

– Kapitány, örülök, hogy csatlakozik hozzánk! Látom, maga is talált társaságot.

Ármin dülöngélve állt meg előttük és Aranykára kacsintott.

– Azonnal fel kell szívódnium! – suttogta Aranyka Árminnak és közben szemét a mezítelen lányokon tartotta, akiknek feltűntek az új vendégek és érdeklődve fordultak feléjük.

– Mi van? Miért tennék ilyet? – hebegte Ármin és meghúzta a flaskát.

– Hallotta, hadnagy – mondta halkán János és most már ő is gyanúval figyelte az érdeklődve közeledő lányokat.

Az egyik szőke, fonott hajú elsétált Aranyka mögött és végighúzta kecses kézfejét a feketementés hátán.

– Nincs kedvetek csatlakozni? – kérdezte negédesen.

Ármin vigyorogva tárta szét a kezét.

– Mi jól szórakozunk, kapitány – mondta. – Jöjjön! A prúd fehérnép meg sétáljon haza, ha ilyen ünnepreöntő!

Már mindenki őket figyelte, a huszárok alig álltak a lábukon, botladozva kapaszkodtak a köréjük gyúlt mezítelen lányokba, akiknek teste csuromvíz volt és innen-onnan hínárok lógtak rajtuk. A földre tűzdelt fáklyák fénye pislákolni kezdett.

A tündér elsétált János mögött is, kezével végigsimított a szablya díszmarkolatán, majd a mente aranyszínű varrásain. János fején vastag izzadságcseppek jelentek meg.

– Pakolj, pucolj! – suttogta, hangjába tehetetlen düh költözött. – Ez parancs, fiam.

Ármin arca komorabb lett és hátrébb lépett, lányok vettek körül és simogatni kezdték őt, gunyoros mosollyal arcukon.

– Nem.

Aranyka előrántotta halványzölden derengő szablyáját.

– El a lányoktól, huszárok! – kiáltotta. – Ezek tündér szépasszonyok. Szépségük páratlan, de csupán káprázat!

Hangjuk édes, de csak csábító méreg! Idecsalogatják a férfiakat, akiket aztán túlvilági szolgálkákká tesznek.

A huszárokban meghűlt a vér, némelyikük csak röhögött rajta, de többségük ijedten távolodni kezdett a tündérektől. A fáklyák fénye hirtelen kialudt, a levegő lehűlt és a szépséges lányok egy pillantás alatt eltűntek.

Mindenki megdermedt, csupán a huszárok ijedt zihálása hallatszott.

– Kapitány, én... – kezdte Ármin, de ekkor valami nagyot csobbant a néhány lépésre lévő tóban.

Izzó szemek villantak az egyik huszár mögött, vérfa-gyasztó sikolya rövid volt és egy újabb csobbanással el is tűnt a víz alatt. A többi huszár üvöltve rohant a tó közeléből, de késő volt már. Vízszög kísérte az árnyakat, amik a huszárok közé repültek. A holdfényben éles fogak, hosszú karmok és világító szemek sokasága villant fel. A huszárok sorban tűntek el az élők sorából.

Erik kezével, lábával próbálta eltolni magától a karmolászó tündért, egészen, amíg hasán nem érte egy vágás, keze elgyengült és a közel érő förmedvény fel nem tépte a torkát is. István a hadakozó kapitány és Aranyka felé iramodott, de letolt gatyájában elesett és a ráugró tündér, éles karmaival feltépte hátán a bőrt, majd felfeszítette a férfi bordáit. Ajkán a halál sikolyával szálló túlvilági pillangóra hasonlított.

János kapitány és Aranyka egymás hátát fedezve kaszabolták a rájuk rontó tündéreket. Hamarosan a közelbe érő Ármin is beállt közéjük és lekapta a kapitány nyeregtekájában lévő tört és pisztolyt. Az éjben alig látszó szörnyetegek körbevették őket, repülve, futva támadtak és olykor meg is sebeztek őket, de kitarítottak.

Bertalan elkapta az egyik tündér őszhajú fejét és pusztá kézzel, üvöltve roppantotta össze. Aztán a következő szörnyeteg már nem hagyta magát ilyen könnyen, karmai a huszár testébe vágta oly mélyen, hogy annak gyomrában kulcsolta össze őket. Bertalan utolsó erejéből magához szorította gyilkosát, majd annak torkát harapva összeroppantotta a gerincét. Mindketten élettelenül dőltek el a tó partján.

Amíg a vérengzés folyt, senki nem figyelte Aranyka lovát. Egy érdes, fekete kéz simította végig a leláncolt hullát.

– Ébredj – suttogta egy lány hang. – Ébredj!

A fejetlen test megmozdult.

Albert egy üres flaskával, sírva és üvöltve hadonászott. Egy ocsmányság röptében tépte le a huszár egyik lábát és már repült is tovább szákmányával. A huszár kiejtette kezéből az üveget és fájdalmában felsikoltott, de elesni nem volt már ideje. Két másik tündér elkapta a kezét és egy fához feszítve csócsálni kezdték a húsát. Hamarosan egy harmadik is csatlakozott és feltépett gyomrából lakmározott. Albert tehetetlenül üvöltött bele a sötétségbe, amíg ereje végleg el nem hagyta.

Ármin utolsó erejével küzdött, Aranyka már nem bírta szusszal és János karjából is kiveszett az erő, de a tündérek is fogytak. Már csak néhány próbálkozott az ellenük való támadással és azok sem sok sikerrel. Az utolsót János vágta le.

Kifáradva, zihálva néztek körbe a hajnali szürkületben. Vérben úszó, megcsonkolt huszárok és fekete, ősz hajú holttestek heverték minden fa tövében. Már senki nem

volt talpon, hármukat kivéve. János megingott és eldőlt, Ármin azonnal ölébe vette fejét, de Aranyka már látta a baj forrását.

- A gyomra – mutatott a véres mentére Aranyka.
 - Segíts rajta! – könyörgött Ármin.
 - Már nem lehet – rázta meg lemondóan a fejét Aranyka.
- A feketementés elsétált lovához, hogy levegye a kula-csát, amikor észrevette, hogy a fejetlen test eltűnt, a varázslánc pedig a földön hevert.
- A francba – mondta és felült lovára.
 - Az én hibám – suttogta Ármin, miközben a kapitány arcát simogatta és szájából kibuggyanó vért törölgette. – Én hoztam őket ide és ezáltal téged is, uram.
- János erőt vett a szavakhoz.

– Látod, fiam, téged sem hagytalak magadra – mondta könnyeivel küszködve. – Ahogy Olivért sem. Mindannyian ugyanúgy számítottok nekem.

A kapitány keze elernyed, szeme felakadt. Ármin fájdalmas sírása áttörte a környező erdő csendjét. Aranyka lovagolt mellé és lenézett rá lováról.

- Az én hibám – nézett fel rá Ármin.
- Igen, a te hibád – mondta könnyörtelenül Aranyka. – De részint jóvátéheted.

Ármin körbenézett a vérfürdőn, ami körbevette őket.

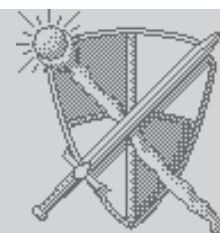
– Mégis hogyan?

Aranyka felemelte a zsákot, amiben a paraszt levágott feje morgott, krárogott és mocorgott.

– Segítesz levadászni egy csecsemőrabló lidércet.

jukebox

A levél

A nyugdíjasok kedvelt találkahelye volt a hall. Minden reggel pontosan tízkor ott várták Rossi urat a házfelügyelőt, aki kiosztja a postát.

Bouber, Cazenave, Noradin és Marceau majdnem egy időben érkeztek mindig. Beaulieu asszonyoság utolsó volt, jó öt perces késéssel. Mikor kilépett a felvonóból, már elmesélték egészségi problémáikat, mint az álmatlanság, a hólyag és légsőhurut, a reumatikus fájdalmak, a gyógyszerek, s más öreg barátok ajánlatait.

Mindig Beaulieu asszony után – egy szőkére festett elegáns hölgy, akit hátulról könnyen bakfisnak néztek a férfiak – érkezett a házmaster, tolvaj egy kétkosaras kézikocsit. Az egyikben a levelek, a másikban a folyóiratok voltak.

Érkezésekor síri csend lett a hallban. Meredten nézték gyors mozdulatait, amint szétosztotta a borítékokat. Rossi úrnak olyan gyakorlata volt már, hogy kívülről ismerte mindenki postaládáját.

Bouber, Cazenave, Noradin, Marceau és Beaulieu asszony ritkán kapott levelet. Majd mindig csak reklámokat: aranyozott karkötőkről, vagy időnként egy CD-t, hogyan kell öntözni a virágokat, vagy egy majdnem ingyen utazás a Marquise szigetekre. Az igazi posta nem volt más, mint a havi lakbér-, villany- vagy telefonszámla.

Senki nem írt az öregeknek. Családjuk már rég elfelejtette őket, s csak a temetést várták, hogy örököljék megtakarított kis pénzüket.

Ma reggel Boubernek szerencséje volt. Rossi úr egy hetilapot, s egy másik fehér borítékot csúsztatott a levelesládába. A borítékon nem volt feladó vagy más ismertető jel, csak a neve és a címe szépen kinyomtatva.

Hosszan forgatta a levelét. A pecsét szerint tegnap dobták be a Gare St Lázáránál.

Annak ellenére, hogy épp ma reggel megfogadta, hogy csak otthon nyitja ki leveleit, nem tudott ellenállni és tovább várni. Kéjes örömmel tépte fel a borítékot. A többiek irigykedve úgy tettek mintha nem látnák. Lopva, izgatottan nézték.

Kedves barátom! – olvasta Boubert. – Ne gondoljon öngyilkosságra! Fáraadt élni, mert unatkozik, de ne veszítse el a reményt! Ha életén változtatni akar, akkor holnap éjfélkor várom az Étoile-on az Ismeretlen katona sírja előtt. Barátja. Az aláírás olvashatatlan volt.

Különböző érzelmek vonultak át arcán, s Beaulieu asszony képtelen volt megállni, és megkérdezte.

– Rossz híreket kapott?

Látható volt, hogy majd meghalt a kíváncsiságtól.

– Nem, dehogy, semmi baj. – És zavartan összehajtja a levelet, és köszönés nélkül siet a felvonó felé.

Legalább húsz éve nem ment az utcára éjszaka, s még ennél is régebben éjfélkor. A mai este kivétel volt.

Hála a későig közlekedő földalattinak, éjfél előtt öt perccel a Diadalívnél állt, az Ismeretlen katona lábánál.

A késői óra ellenére, a téren nagy volt a forgalom. Aggodalommal kutatta az árnyékokat a Diadalív alatt, de senkit nem látott. Egyedül volt, és órája pont éjfél mutatott.

– Jóstét! – Ijedten rezzent fel a hangra, s úgy fordult meg, mintha kigyó csípte volna.

– Nagyon megijesztett – motyogta, és levegőt keresve mellét masszírozta a szíve körül.

– Nyugodjon meg – mondta a férfi. Nagynak tűnt a félhomályban hosszú, sötét kabátjában, és széles karimájú kalapja arcát elrejtette, de hangja kellemes és fiatalos volt.

– Hogyan jött ide? – kérdezte Boubert. – Mindenütt kerestem, de...

– Teljesen lényegtelen – válaszolt a férfi. – A fontos, hogy te eljöttél, mert az ajánlatom érdekel!

– Kihez van szerencsém? – Boubert megpróbálta kivenni arcvonásait annak ellenére, hogy hiúságból nem hordta szemüvegét.

– A személyem érdektelen. Vagy inkább egy nővel beszélgetnél szívesebben?

Mielőtt szavait megértené, egy kellemes női hang szólítja háta mögött.

– Így jobban tetszem?

Megfordult, és egy szenzációs nővel találta magát szembe. Sima és rövid fekete haja egy varázslatos szépségű arcot keretezett, és a piros, ultrarövid ruha kiemelte formái tökéletességét.

– Ez hogyan lehetséges? – Boubert meglepett szemei hiába keresték a férfi sziluettjét. Valóban egyedül volt a nővel a Diadalív alatt.

– Ez semmi, csak egy régi trükk!

– Hol van a férfi?

– Én ő vagyok és ő én! – Kacaja kristályos vizesésként zengett a fülében.

– Ez nem lehet igaz!

– Minden lehetséges, barátom. – Karonfogva, mint egy szerelmes pár, lassan elindultak. Sietés nélkül, nyugodtan mentek át a téren a rengeteg gépkocsi között, és Boubertnek csodának tűnt, hogy senki nem gázolta őket el és senki nem dudált türelmetlenül. Átmentek, mint láthatatlan és sérthetetlen lények.

– Azt ajánlottam, hogy megváltozik az életed, és te jöttél. Tehát bízol bennem, köszönöm.

Az avenue Marceau visszhangzott lépteik ritmusától. A késő éji órákban az utca néptelen volt.

– Gondolj, amire akarsz! Amit kívánsz! Velem biztonságban vagy Boubert. Ne félj, akármi történik! – figyelmeztette és szerelmesen hozzásimult, hogy önbizalmát visszadva felbátorítsa. Cipőinek magas sarka géppisztolylövés-ként visszhangzott a járdán.

– Nem félek, válaszolta Boubert. Mitől félsz és miért...?

– Tőlük! – Vékony ujjja közeledő árnyakra mutatott.

Boubertnek arra sem volt ideje, hogy megértse a helyzetet, mert a négy vagány már körülfogta őket.

– Szia papa! – röhögött a főkolompos. Közöttük ő volt a legnagyobb, a legerősebb és a legpiszkosabb.

– Szép kis kurvád van! Mennyit fizetsz, hogy veled legyen?

Boubert elé állt, mint egy hústorony, hogy karjával vállára támaszkodjon. A szerencsétlen remegett a félelemtől, és a reménytelenség erejével szorította a fiatal nő karját.

– Hagyd békén, te barom! – Minden vidámság eltűnt a nőből és jégcsappá változott.

– Hé, te kurva! – Kezét ütésre emelte, s ami ezután történt, azt sem Boubert, sem a vagányok nem értették.

A nő nem mozdult, de a hústorony egyszerre felrobant. Mintha egy acélököl ütötte volna meg, mellkasa szétrobbant, s az egész ember néhány méterrel távolabb, egy fa tövénél kötött ki. Fél teste cafatokká vált, Boubert és a másik három vagány üvöltött a rémülettől.

A fiatal nő nem törődött velük. Az első pillanat rémülete után a stricik ordítva elszaladtak. Új ismerőse gyengéden simogatta Boubert könnyben fürdő arcát.

– Ez semmi, nyugi! – Úgy beszélt hozzá, mint egy gyermekhez.

– Megölte! Maga megölte – dadogott az idős férfi. Torka összeszorult az élménytől és a félelemtől.

– Természetesen – válaszolt a nő. – Ha ez az állat nem döglök meg, engem halálra erőszakolnak, mielőtt elvágják a nyakam, téged pedig megkínóznak a bankkártyád számaért. Ezt akarnád?

– De meghalt! – Boubert hangja remegett, s a könnyek végigfolytak az arcán.

– Ez az élet folyamata, barátom! Minden pillanatban meghal valaki. Nem gondold, hogy jobb, ha a strici hal meg helyetted? Biztos vagyok benne, hogy a végén te is ezt gondold majd, nem?

Lassan sétáltak tovább a szétrobbant hullát maguk mögött hagyva.

– Hidd el nekem, hogy végtelenül sajnálom a történeteket! Azért hagytam életben a többi, mert tudom, hogy olyan érzékeny vagy.

– Képes lett volna megölni őket is?

– Természetesen! Nem érnek semmit, nem gondold?

– Kicsoda maga? – Boubert megállt karját kiszabadítva és a nőre nézett.

– Nem lényegtelen? Én vagyok ő és ő én. Azért vagyok itt, hogy megváltozzon az életed.

– Maga a Sátán!

– És ha én lennék Isten? Miért ne? – kérdezte, és tekintetében nevetés csillogott.

– Ez káromlás...!

– Megmondanád miért? Nézd rám! – Egy lámpa alatt hirtelen piruttegett, és fellebbent szoknyája alól kivillantak gyönyörű combjai.

– Lólábaimat látod? – gúnyosan nézte Boubert.

– Ellenkezőleg – dadogta a férfi.

– Hosszú, kampós farkam van talán? Kis szarvakat látsz homlokomon – folytatta felhevülve –, és kecskeszakállat az államon? Érzed a kén szagát?

– Nem, nem!

– Természetesen. Ti emberek nem ismertek sem istent sem ördögöt, de fohászok az egyikhez és minden bűnötök a másik nyakára sózzátok! Az ördög, ti vagytok!

A szép fiatal nő eltűnt Boubert szemei elől, s háta mögült szentori férfihang kiáltott újra.

– Az ördög, ti vagytok!

Boubert visszafordult, és szemben találta magát a fiatal férfivel. Kalap nélkül látta fejét, egy embertelenül szép fiatal arcot.

– Maga?

– Igen, én vagyok. A kicsi szépség egy tévedés volt. Ha megtartom ezt a formát, a vagányok nem mernek hozzánk közeledni.

Az öregember vállát átölelve folytatták lassú sétájuk az Alma tér felé.

– Mindig a sátánról beszéltek, hogy megbocsátsák bűnüket. Ti vagytok az ördögök, Boubert!

– Én?

– Dehogy is! Ne légy ilyen buta! Ki beszél rólad! Te nem vagy más, mint egy kedves, naiv ember. Az emberekre gondolkodok. Érted? Akik megtámadtak bennünket, ők voltak az ördög!

– De nem kellett volna megölni!

– Szavamra mondom, hogy buta vagy! A halál szükséges az élethez, nem tudod? Az élet és a halál egymáshoz vannak kötve, elszakíthatatlanul. Valóban természetellenesek vagytok! Rettegtek a haláltól, miközben az Isten mindentudásáról fecsegtek. Egy álomszerű édent képzeltek el, egy jobb világot, amit fenntart számotokra az elmúlás után, és mégis, minden áron élni akartok!

A járda szélén álltak az Alma téren.

– Dehát nem azért vagyok itt, hogy veled a szegény ördögről beszéljek. És nem tudunk egész éjjel sétálni sem, mert ezt nem bírnád ki. – Egy sötétbe borult kávéházra nézett.

– Ilyenkor minden zárva van.

– Késő van már – bólintott Boubert, és érezte a fáradtságát.

– Oké. Ki kell nyitni egy kávéházat. – Az üvegajtó előtt guggolva szöszmötölt a sötétben, majd felállt.

– Gyere, itt nyugodtan leszünk!

A fények kigyúltak a teremben, mint egy varázsűtésre. Boubert hunyorogva nézett körül. Még mindig félt.

– A kivilágítás... ha meglátják...

– Ne félj! Senki nem fog bennünket zavarni. Nyugodtan leülhetsz.

A fedett teraszon választott helyet, mert a nyitott ajtón friss levegő áramlott be.

– Mit óhajt, Uram? – A feketébe öltözött férfi, karján egy fehér szalvétával hajlongott előtte, utánozva a pincéretet, és mosolygott reklámba illő fogsorát mutatva.

– Heu – tétovázott Boubert. – Egy erős kávé kérnék.

Lassan semmi nem lepte meg. Az órák óta kihűlt kávéfőző hörögve gőzölgött, majd az ismeretlen, csészéjét a kis kerek asztalra szolgálta fel.

– Nem iszik semmit? – kérdezte Boubert kávéját kavargatva.

– Soha nem vagyok szomjas! Arról nem beszélve, hogy élelmeitek számomra nem nagyon jók – mosolygott, és nézte a kávéját kortyolgató öregurat.

– Inkább beszéljünk rólad. Miért vagy életunt?

– Komplikált kérdés. Öreg vagyok, elhasznált. – Hosszan gondolkodott. – A magány... ezt nem ismerheti... Az életnek semmi célja. – Az üres csészealját nézte, mintha ott találna választ. Szeméből végtelen szomorúság tükröződött.

– Mit akarsz? Mit kívánsz?

– Kívánni? Mint a mesékben? – motyogta némi tétovázás után.

– Tévedsz! – vágott közbe a másik. – Válaszolj!

– A feleségem. Szeretném újra látni a feleségem!

– Szeretted?

– Igen – suttozta. – Olyan régen meghalt már – válaszolt az öregember lehajtott fejjel.

A beálló csendet egy elhaladó gépkocsi zavarta meg.

– Sajnálom, de ez képtelenség – válaszolt a feketébe öltözött férfi. – Senki nem tudja feltámasztani a halottakat. Érted? Különben minden más lehetséges. Akarsz nyerni a lottón egy szép fiatal nőt? Csak negyvenötezerbe kerül, és a tiéd!

– Egy kurva?

– Dehogyan – válaszolt az ismeretlen. – Nem jobban, mint a többi. A nőtestvérek.

– Nem, nem, ezt nem! – Az összeroskadt Boubert kiegyenesedett, hátát a széktámlához támasztva.

– Nem, nem – ismételte, mintegy félálomban. – De megfiatalodni, Uram! Hogy is mondjam... Újra harminc vagy negyven éves lenni, és fiatal nőket ismerni, tele lenni vágyakkal, tervekkel, jövővel! Ez az...

– Semmi probléma – vágott szavába az ismeretlen, és az asztalkára hajolva tekintetével beburkolta.

– Újra fiatal leszel, telve életerővel és másutt élsz majd!

– S ezért a csodáért egy szerződést kell aláírni?

– Megbolondultál? – kiáltott a férfi. – Mire gondolsz?

– Szövetség az ördöggel – dadogta Boubert.

A másiktól kitört a nevetés.

– Szerződés az ördöggel! Szegény barátom! Ti elképzelitek, hogy az ördögnek szükséges a papír alján egy aláírás vér- vagy spermaceppel, vagy más a testetekből származó váladékkal! Csináltok egy istent, aki Ábrahám hitét azzal próbálja ki, hogy fia életét követeli! Szüzek melléből frissen kiszakított szívvel tápláljátok isteneiteket, s gyermek-, tyúk- vagy tehén-, esetleg virágáldozattal próbáljátok lekenyerezni őket! Valóban primitívek vagytok Boubert. Teljesen hülye isteneket csináltok a saját kép-másotokra. Elképzelitek, hogy isten és az ördög mindenre képes, ott vannak mindenütt, mindent tudnak, de emberi tulajdonságaik vannak, és szükségük van egy aláírásra vagy más ajándéokra! – Hirtelen felállt és szemei szikráztak. – Nem érdemes ilyen nyomorultakkal foglalkozni! – És eltávozott.

Az előbbi fiatal nő lány, érzéki hangjára megfordult Boubert.

– Újra?

– Megdühödtem, mert annyi butaságot mondtál! Végleg menni akartam, de egy szép, fiatal nővel talán értelme-sebb leszel.

– Oh, igen! Igen – ismételte Boubert, és szemeit nem tudta levenni meztelen combjairól amikor leült.

– Semmit nem kell aláírni?

– Nem barátom, semmit. Akarod? – kérdezte, és mosolyogva előrehajlott.

– Igen, akarom!

– Jól van. Már is fiatal vagy... Feje egyre jobban közeledt és tekintetük egybeolvadt.

Ixelles, rue du Printemps. Vörös téglás egyemeletes ház. Itt lakott Boubert. A földszinten Madame Ceulemens, a tulajdonos használta a szomszédos házakkal kerített kis kertet, de neki egy balkonja volt. Soha életében nem élt Bruxellesben, és mégis mindenkit ismert a negyedben. Erre semmi magyarázatot nem talált. Ismerte a péket, a hentest és üzletüket, a Delhaize le Lion üzletét, vagy a Chaussée d'Ixelles elején a Pribàt. Annál könnyebben tudta elfogadni új életét, hogy a teste megfiatalodott. A papírjai szerint alig negyven éves volt.

Könnyen megszokta a különbséget régi életétől, mint például a helyi kiejtést. Másként mondták: hetven, vagy kilencven, időnként néhány pillanatra volt szükség, hogy megértse a szavak jelentését.

Minden szombat reggel Madame Ceulemens, mint a többi háztulajdonos, szappanos vízzel és kemény seprűvel mosta fel a járdát. Ő is, mint a szomszédok, vasárnaponként lemosta nagy, amerikai kocsiját. Itt ez volt a szokás.

Egy tekintélyes import-export céget vezetett az elegáns Avenue Louison. Nagyon szép, fekete hajú titkárnője – ősei spanyolok voltak – a szeretője lett két hét múlva, érkezése után. Azután a főkönyvelő, egy szép szőke, flamand leány Mechelenből lett áldozata a francia varázs-nak. Telt teste és tejszínű bőre a flamand festők képeire emlékeztették.

Nappal dolgozott, és esténként órákat töltött a Grand Siècle nightclubban szép fiatal nőket keresve. Ott ismerte

és hódította meg Joséphinet, egy spanyol szépséget a követségről. Hódított, de nem volt szerelmes. Egyetlen szeretőjével sem maradt sokáig. Oly gyorsan felejtette el egy éjszaka hódítását, mint a nyitott ablakon elszálló parfümillatot.

Sem a múltra, sem a jövőre nem gondolt. Élt. Valami csodálatos volt, hogy minden képességgel rendelkezett. Semmi egészségi problémája, tehát nem ismerte az orvoságokat sem. Régi, nyugdíjas, öregember élete lassan elhomályosodott a múltban, de mégsem tűnt el véglegesen a felejtésben.

Egy szombat este éjjel után, egy ismeretlen nővel itta whiskyjét. Miközben a zenekar halkán játszott, szórakozottan simogatta csupasz combjait. Ebben az unalmas pillanatban látta meg.

– Ne haragudj, de megláttam egy ismerőst. – És választ sem várva felugrott, és utat tört a táncolók között.

– Jó estét! Táncol? – Választ sem várva karonfogva a nőt, és az összesimult táncoló párok közé vezetette.

Hozzásimult a nő miközben a fülébe suttogott.

– Úgy érzem, hogy régóta ismerem. – Valóban furcsa érzése volt.

– Hízelepsz – válaszolt a nő. – Nem régóta, de egy bizonyos idő óta, nem gondolod?

Nem volt érdekes, amit mondott. A lényeg az volt, hogy egyből tegezte. Elégedett volt önmagával.

– Boldog vagy? – kérdezte, és fűrtjei orrát csiklandozták.

– Oh, igen! – és még jobban magához szorította.

– Nem arról beszélek, hogy izgatott vagy! Az életedről. Boldog vagy?

Szorítása meglazult, és arcára nézett. A gyenge világításban az ajakrúzs és ruhája színe különös árnyalatban fűrdött, még szebbnek, még titokzatosabbnak tűnt.

– Miről beszélsz? – Kételetől és bizonytalanságtól remegett a hangja.

– Megfiatalodtál...

– Maga? – Hirtelen úgy érezte, hogy egy szakadék szélén áll. Nem táncoltak többé a parkett közepén.

– Igen, én vagyok. – És ujjai hegyével anyáskodva meg-simogatta arcát.

– Nem vártál rám, ugye?

A bruxellesi éjszakában voltak, közel a Gare du Nord-hoz, a város másik oldalán. Velük szemben, mint egy kivilágított szakadék a házak között, a rue Neuve.

– Miért jött?

– Látni akartalak.

– Miért?

– Tudni akarom, hogy valóban boldog vagy-e?

Egyedül voltak a kihalt utcán, és csak lépteik visszhangoztak a járdán. Hosszú férfi lépések és a magas sarkú cipő kopogása.

– Tudom, hogy első találkozásunkra gondolsz. Ne félj, kérlek! Semmi veszély nem fenyeget. Most gondoskodtam a biztonságunkról. – De nem magyarázta meg, hogyan.

– Boldog vagyok – válaszolta rövid gondolkodás után.

– És a múlt?

– Ritkán gondolok rá.

Egy sötét kirakat üvegén, mozgó árnyaikat látta.

– A múlt... Párizsban vagyok eltemetve?

– Miért akarsz, hogy eltemessenek? Élő vagy! A halottak nem sétálnak egy gyönyörű nővel a Rue Neuve-on!

– És a lakásom, a holmijaim?

– Mindened megvan. Holmijaid öregednek, és lakásod várja az öreg Boubert visszatértét.

– És a lakbér?

– Ne nyugtalankodj! A gondnokot nem érdekli, hogy hol van Boubert. Minden elsején a lakbér megérkezik.

– És a többiek?

– Az öregekre gondolsz? Számukra Boubert egy hosszú útra ment, és észrevétlenül öregszenek.

– Őszintén szólva, nem értem mi történt. Hogyan érkeztem ide? Azelőtt soha nem voltam itt és mégis mindenki ismer! Én vagyok, és mintha mégsem én lennék. Fiatal vagyok telve energiával és sikerrel, s mégis öregnek ismerem magam. Bevallom, semmit nem értek. Mintha elvárásolt volna.

– Nincs mit érteni. Kihasztnáltál egy váratlan alkalmat, és ez jó neked!

A fiatal nő mosolygó arcát nézte.

– Miért mosolyog mindig? – Mosolyát a szemére hányta.

– Jobb szeretnék, ha sírnék?

– Állandóan a közelben vagyok és vigyázok rád – magyarázta. – Elképzeld, hogy éjjel-nappal tudom, mit csinálsz, és nincs szükségem feltenni kérdéseket. Azért ne képeld, hogy láthatatlanul szüntelen melletted vagyok. Távollétem alatt valami marad belőlem a közepedben.

– Állandóan ellenőriz?

– Igen, vigyázok rád és segítek, ha kell. Nem akarom, hogy valami történjen veled.

– Miért? – kérdezte Boubert. Folytatták útjukat. Messziről nézve egy fiatal nő sétált egy férfival komoly beszélgetésbe merülve.

– Választ akarsz? Mert kíváncsi vagyok! Véletlenül választottalak. Hihetsz nekem! Ismerni akartalak.

Hajnali kettőkor a Maneken Pis előtt álltak meg. Boubert nézte a kisfiú szobrát, mesélve történetét. Mikor visszafordult, hogy a nő arcát nézze, senkit nem talált. Eltűnt, elpárolgott csendben, nyomtalanul. Mint érkezése, távo-zása is váratlan volt. Megállított egy utasra vadászó taxit és hazament. Az álom órákig elkerülte.

Hat hónapig folytatta zűrzavaros életét, két végén égetve a gyertyát. Evett, ivott és szeretkezett megállás nélkül, és egy szép napon szívszélhűdést kapott.

Egy kórházi ágyon tért magához és látása furcsán zavaros volt. Lassan ismerte fel a nagy fekete alakot az ágy lábánál.

– Kicsoda maga? – motyogta.

– Nem ismersz meg?

– A halál?

– Mindig hülye maradsz – volt a válasz. – Gondoltam, hogy egy feketébe öltözött férfi sokkal komolyabb kórházi látvány, mint egy kifestett pin-up és rövid szoknya.

– Beteg vagyok.

– Ezért jöttem.

– Nem akarok beteg lenni és újra élni egy beteg ember sorsát, és szenvedni életem végéig. – Kezdetben suttogó, remegő hangja magabiztossá vált.

– Mít akarsz?

– Segítséget.
 – Tudom, persze. Segítséget akarsz, de mit?
 Boubert úgy nézte, hogy a férfi arca hozzá közeledik, és ez lehetetlen volt, mert képtelenség az ágy fölé repülni.
 – Visszatérni hozzám. Segítsen, kérem!
 – Ismét öreg akarsz lenni?
 – Igen. Emlékeim öregségemről soha nem hagytak el. Új emlékeim vannak fiatalságomról – motyogta, mert érezte az elgyengülést. Még volt annyi ereje, hogy hozzá tegye:
 – Kérem szépen!
 A nyugdíjasok kedvelt találkahelye volt a hall. Minden reggel pontosan tízkor ott várták Rossi urat, a házfelügyelőt, aki kiosztja a postát.
 Boubert, Cazenave, Noradin és Marceau ott voltak már: Beaulieu asszonyosság öt perces késéssel érkezett, szokása szerint.

Semmi nem változott. Betegségeikről beszéltek és az orvosságokról. Leplezetlen kíváncsisággal mustrálták Boubert, de nem merték kikérdezni hosszú útjáról. Postáját lesték, hátha látnak egy külföldi bélyeget egy borítékon.

Hipnotizálva nézték Rossi úr kezét. Kívülről ismerte mindenki postaládáját.

Ritkán kaptak levelet. Inkább csak reklámokat és néhány számlát. Elfelejtették őket.

Boubert semmit nem kapott, de nem is várt. Az indulás pillanatában vette észre, hogy Cazenave egy borítékot forgat nyomtatott címmel. Elfáradt szíve gyorsabban dobogott. A boríték és a címzés ismerős volt, de hallgatott. Reklámjait szorongatva lassan elindult a felvonó felé.

Petya

Kúszó köd

Azon a rémálomba illő napon lélekszakadva menekültem Zajugról. Azt hittem, a helyszínnel a borzalmat is magam mögött hagyhatom. De tévedtem. A lüktető bizonytalanság a mai napig velem maradt. Újra és újra átélem a kínzó eseményt, önkéntelenül jelennek meg előttem a képsorok. Az emlék hullámverése mind kibírhatalanabb nyomás alá helyez. Legmélyebb szenvedéseimből egyedül az éhség és a szomjúság képes felszínre rángatni. Az enyhülés azonban csak átmeneti, s egészségügyi állapotom is megsínyli a tortúrát. Egyre a halál vonzó gondolatába ringatom magam, ám mielőtt rászánhatnám magam ismét előkúszik az emlék, s meglepszik, mint a köd.

1949. szeptember 28-án történt. Pontosan emlékszem. A dolgok előzményéről annyit, hogy akkoriban diplomáztam Budapesten, a Szerelmetes utcai Mihály Antal Tudományegyetemen, mérnöki szakon. Én nem tudom mivel érdemeltem ki a Párt figyelmét, de tény, hogy kiérdemelhettem, mert Sajó Béla elvtárs személyesen keresett meg. Nem kevesebbel, mint hogy az elvtársak számítanak a szakértelmemre, és reméli, hogy kellően meg szolgálom majd.

Még aznap elvitt egy szabóhoz, hogy ócska lódenkabátomtól megszabadítson. A tükör előtt állva csodáltam elegáns, hosszított szövetkabátomat, mialatt beavatott terveibe: Sztálin elvtárs közelgő születésnapja alkalmából, a népgazdaság fejlődése érdekében egy új, kommunista iparvárost fognak felépíteni. Tisztelegve a hős felszabadítók és maga a dicső vezér, Sztálin elvtárs előtt, Sztálinvárosnak nevezik majd el.

Aznap alig bírtam elaludni. Egyre csak a lehetőség járt a fejemben, mellyel hozzájárulhatok hazánkban a szocializmus felépítéséhez. Sajó elvtárs szavai kavargtak a fejemben: A parasztság, a munkásosztály, valamint az értelmiség egybeolvasztásával nem kevesebb jön létre, mint magának a Népköztársaságnak a megacélozása.

1949. szeptember 28-án indultunk terepszemlére.

Jómagam, Sajó elvtárs, és egy hallgatag, megtermett férfi, Csengery Gábor. Mint megtudtam Sajó elvtárs saját szakállára, titkos utazáson akart a megfelelő helyszínre lenni.

Korábbi látogatása alkalmával a Duna déli szakaszán felhívták a figyelmét egy oldalágra, mely egy kifejezetten taszító környékre vezetett. Egy helyi gazda világosította fel, mit érdemes tudni az arra elterülő Zajugról. Lassan évszázados szokássá vált, hogy az erdőt, valamint a lápos területeket övező legelőket véletlenül sem bolygatják a pásztorok nyájaikkal. Nehogy az ott lakók fenyegetésnek vegyék.

Elvadult népek élnek arrafelé, idézte Sajó elvtárs a gazda szavait. Csodálkozásomra abba is beavatott, hogy azért tudott ennyire közvetlen beszélgetést kialakítani az öreggel, mert nem adta jelét neki, hogy köze volna a Párthoz. A gazda elpanaszolta, hogyan csapták agyon azt a pár szerencsétlen juhászt is, akik egyszer arrafelé merészkedtek. Mindemellett előfordult, hogy teliholdas éjszakákon a saját jószágai is képtelenek nyugton lenni. Keservesen bőgnek és a földet tapodják, az erdő felől érkező éktelen láрма hallatán. Napkelteig tart a zaklatottság, amikor is, mintha guillotine alá feküdnének, elnémulnak, bénító csendet hagyva maguk után.

Sajó elvtárs együttérzően hallgatta a gazdát, de csupán addig a pontig, amikor is az átkanyarodott a térség erőforrásban bővelkedő jellemzőire. Mint a vércse, úgy csapott le a kínalkozó alkalomra. A ligeterdők, a gyertyános-tölgyesek közt kialakult halastavak. A gazdag állatvilág, mint például a récék, vidrák, mocsári teknősök. Vagy a vadászati szempontból kuriózumként számon tartott szarvas-, vaddisznó-populáció. Mindezt egyetlen nemesi család birtokolja. A kúriájuk a folyótól nem messze, egy tisztáson épült. Meg egy falu, ami a folyami mellékhez hasonlóan Zajug nevét viseli. A história olyan régi, hogy ő maga is csak hallomásból értesült róla. A Kecskéssyekről elmondta, már azelőtt ott éltek, hogy ő világra jött volna.

Undorodva beszélt a nemesi családok viselt dolgairól és szokásairól. Hogy azok rendre egymás kék vérét szaporítják, arrogánsak, a vagyonukból meg persze alig-alig csorgatnak vissza a közösbbe. Sajó elvtárs ezen a ponton döntött amellest, hogy látogatást tesz majd a Kecskéssy-kúrián. Egészen biztosan nem lesz ellenükre együttműködni a Párttal. Szaftos földek, dús legelők várnak arra, hogy az állam rátegye a kezét. Tartsák csak meg még egy kis ideig, de a Duna felőli szakaszt teljes egészében átengedik majd. Az együttműködés részükről nem csak kívánatos, de elengedhetetlen is lesz majd. Ahogy a talajvizsgálat is.

Ekkor már értettem, miféle cél vezérelte Sajó elvtársat, hogy engem válasszon. Szakdolgozatomat ugyanis a lösz-talajok összehasonlításából írtam. A Közép-Dunántúl pedig bővelkedik ebben a természeti adottságban. Az erdők szélfogó-, valamint talajmegtartó szerepük okán fontos szerepet játszanak. Megritkításuk azonban nem borítja majd fel az ökológiai egyensúlyt. Más kérdés a lápok, mocsarak megléte, melyek lecsapolása szükségszerű. Ám ehhez mélyrehatóbban kell majd az egyes szakaszokat tanulmányoznom.

A vidék, melyen egy öreg rocsóval haladtunk teljesen elnéptelenedett, én pedig azon kaptam magam, hogy kétségek közt őrlődöm. Számomra a Párt pusztá említése is tekintélyparancsoló volt. De vajon az itt élőknek is az lesz? Az elvtársak, mintha csak a gondolatra érezték volna elérkezettnek az időt, a biztonság és nyomaték látszólagos kedvéért ellenőrizték kabátjaikba rejtett pisztolyaikat.

Megpillantottuk a Zajug melléket. Zsombékosok mellett haladtunk el, melyek közt feketegolyák vadásztak zsákmányukra. Sajó elvtárs közben kedélyesen anekdotázott a korombeli lányok kifogásolható öltözködési szokásairól. Szerinte sokkal testhezállobb a burzsoá elleni harc újabb lépcsőfokára lépni, a népgazdaság vérkeringésébe újabb területet integrálni. A nyers szexualitás pusztító ópiumát pedig meg kell hagyni a nyugat számára. Aztán hirtelen elhallgatott, mint akibe villám csapott, enyhe fejfájásra panaszkodva. Mindeközben Csengery elvtárs úgy vizslatta a partszakaszt, mint egy házórző eb. Volt valami nyomasztó megkeményedett arcvonásaiban.

A beálló csöndben arra lettem figyelmes, hogy nem hallok semmilyen zajt. Se madáracsicsérgést, se tücsökcipelést, se bármilyen bosszantó, ám jelen esetben megnyugtató légyzümmögést. A fejünk felett sűrűsödő lombkoronát kutatva megakadt a szemem néhány alácsüngő tárgyon. Emberi kezek készítették, s akasztották őket karnyújtásnyira. Eszem ágában sem lett volna megérinteni, de Csengery elvtárs velem ellentétben, nem a tiszteletre méltó, figyelmeztető szimbólumot látta benne. Leszakított egyet, megforgatta a kezében, majd érdektelenül a vízbe hajította. Látszólag fadarabokból és zsinagekból alkották őket. Már bántam, hogy nem cselekedtem én is hasonló módon, amikor visszatekintve az összképre, a különös fatárgyak egy boltíves kapu benyomását keltették. Az az érzésem támadt, hogy valaminek a határát jelölik az erdőben, mi pedig épp most haladtunk át rajta.

Sajó elvtárs parancsára kikötöttünk egy fahíd alatti kis stégnél. Kolumbusz Kristóf jutott eszembe a felfedezetlen

Amerika partjára lépve. Lelki szemei előtt minden bizonynyal Sztálinváros leendő központja bontakozott ki, munkába igyekvő férfiakkal, gyermekeiket iskolába vivő nőikkel. Az én idegrendszeremet ezzel szemben bükkösök és galagonyabokrok susogó levelei táncoltatták. Mindahányszor megütötte a fülem a különös zaj, eszembe jutatta a természetellenesen élettelen környezetet.

A falu a közelben lehetett, ahogy a kúria is, mert egy elhanyagolt, ám gyakran használt földútra leltünk. Kis barangolást követően, miközben Sajó elvtárs szüntelenül a halántékát masszírozta, amitől már-már nekem is bele-sajdult a fejem, egy tisztásra érkeztünk. Fellelegeztem, ugyanis nem a barátságatlannak kikiáltott falusi népekkel, hanem az évszázados kúriával találtuk szembe magunkat. Jöttünkre megjelent egy, öltözködése alapján cselédnek tekinthető ember az ajtóban. Megilletődötten kötött egy rongyot az arca elé, mint aki attól tart, fertőző betegséget terjeszthetünk. Nem igazán tudta mire vélni megjelenésünket, és csak Sajó elvtárs erélyes közbenjárásának köszönhetően értesítette a családfőt, aki szerencsére épp otthon tartózkodott.

A kúria belseje a környékhez hasonló benyomást tett rám. Megőrizte múlt századi lenyomatát, érintetlenségét, melyet kitörő örömmel kezdtem tanulmányozni. Egy hatalmas állóórát a teremről a felső szintre vezető lépcső tetején. A fejünk felett lógó terebélyes kandelábert, melyen gyertyacsonkok aludtak. A falon sorakozó trófea gyűjtemény: őzagancsot, vadkanfejet, kitömött madarakat. És nem tudtam elmenni egy látszólag felszínes, ám közelebről megnézve éppen ellenkezőleg, nagyon is részletes, már-már hátborzongatóan aprólékos munkával kidolgozott kép mellett. A festményen köd gomolygott, benne fák körvonala rajzolódott ki. Állatok sereglettek elő, mintha menekülnének valami elől. Az a valami csakis egy fantázia által kreált lény nyúlványos testrésze lehetett. A csáprengeteg, akár egy mérnöki tervrajzon megbúvó, ám nagyon is lényeges ágrajz, a megbokrosodott állatok között tekergőzött. Elzárta a biztonságot jelentő csapásokat a vadállatok elől. Egy gyámoltalan őzet eltorzult, kínba merevedő pofával ragadt nyakon. Egy kövér vadkant pihekönnyű toll módjára rántott a levegőbe. Tollzuhatagot maguk után hagyó, elrugaszkodni igyekvő varjakat nyársalt a hegyes ágakra.

Rögtön e kép mellett pedig a Kecskéssy család több tagját 1727-től napjainkig ábrázoló családfa-szerű tabló pompázott.

A lépcső tetején motoszkálást hallottunk, és megpillantottuk a nehézkes mozdulatokkal közeledő házigazdát. Türelmesen megvártuk, míg megbirkózik a lépcsőfokokkal, majd, miután Kecskéssy Albert néven udvariasan bemutatkozott, Sajó elvtárs éjszakai elszállásolást kért tőle.

Albert egy pillanatra nem tudta, akar-e vendégül látni minket. Se Budapest, se a hosszú út közbevetése nem bizonyult elégségesnek a kérdés eldöntésében. Végül a Párt említésére végre készségesnek mutatkozott. Miközben bekísért minket a szalonba és unos-untalan afelett értetlenkedett, miért nem ezzel kezdte a jó Sajó elvtárs, megérdeklődte, mi járatban vagyunk erre felé. Hiszen a Párt hírneve ide is elért, az elszigeteltség látszata ellenére.

Nem tudom, Albert külseje okozta-e a nyugtalanságot. Beteges, elnyútt ábrázata, ritkás fogazata, foltokban hiányzó, ősz haja árulkodhatott a burzsoákra oly jellemző kékvérű paráználkodás testi lenyomatáról. Az elváltozás azonban, mely cserzett bőrén mutatkozott, helyenként megmagyarázhatatlan, sötéten éktelenkedő darabokban megkeményedett, már-már irhára hasonlított. Ráadásul, mintha a tablóképen is őt láttam volna ábrázolva 1742-ben. Talán a környék nyomasztó légköre játszadozott elmémrel. Mindenesetre elhessegettem a nyugtalanító gondolatot.

Sajó elvtárs és az öreg Kecskéssy beszélgetésbe elegyedtek. A jómódú férfi egyszerre rácaffolt életkorára. Megfiatalodva, felszabadultan fogott bele mondandójába.

– Családunk évszázadok óta él a környéken. Már a török hódoltságot követően nemesi címet kaptunk. El tudják képzelni, mi mindennek volt színhelye Zajug? Mohács elorrontotta előlünk, de nekünk is közünk volt az oszmánok kikergetéséhez. Dacára a nem mindennapi hőstettek, a sorsunk mostoha maradt. Hiába mutatkozott gyümölcsözőnek a ridegtartás, mindig megpróbáltatások övezték az életünket. Legmerészebb álmainkban kivívtuk magunknak az öngondoskodás jogát. Mást se szerettünk volna, csak felszámolni a környező településektől való függést. Hiszen ez a vidék bővelkedik mindenben, ami ehhez kell. Ha akartunk halásztunk, máskor vadakat ejtettünk. De a történelem mindig szerencsétlenül fordult számunkra. A családunk egy része már-már az elvándorlás ötletét is felvetette. Aszály, pusztuló vadállomány. Betegségek tizedelték a lakosokat. Ebben az állapotban azt kívántuk, bárcsak jönné valaki és megoldást kínálna a bajra. És tudja mit? Azután meg is történt: eljött egy fekete ködmönbe bújt idegen. Olyan, mint a mi pásztoraink voltak. Állítólag összeverbuvált egy maréknyi nyájörzöt, csőszet, földművest és ki tudja kiket még, és megalapították Zajugot. Azóta ott élnek, félnomád állapotban. A dolog nem egészen úgy végződött, ahogy elsőre gondolták. A családunk egy része kibékíthetetlen maradt. El is vándorolt Mohácsra vagy még messzebb. Hírmondónak mára csak én maradtam. Nem úgy a zajugiak! Miután elfordultak korábbi életvitelüktől világszemléletük is más irányt vett. A mai napig a pásztorhoz hasonló vezetőjük van. Vallásilag is külön útra léptek. Szerencsére engem nem kevernek bele. Mi itt tiszteletben tartjuk egymást. Legnagyobb sajnálatomra hallom, olykor hogyan háborgatják szegényeket. Alapítottak egy rendet is. Kúszó Kőd Rendje, ha jól emlékszem. Na és persze az a fekete kecske. Egyesek szerint átok, mások szerint áldás. A komornyikom meg merne esküdni rá, igenis az istenek küldték azt a kecskét. Persze ő is Zajugból való, biztosan észrevették rajta, milyen különc. Van ez a furcsa szokásuk. Mintha megparancsolták volna nekik, ha idegeneket látnak, takarják el az arcukat. De mit számít, ha valaki rusnya? Néha még előttem is műveli ezt a képtelen szokást. Úgy kell megdorgálnom érte, felejtse már el végre. Nincs abban semmi, ha valaki visszataszító. Ezt a hosszú, magányos évek alatt megtanulja az ember. Az évek alatt inkább visszahúzódtam szerény hajlékomba és vártam, mikor telik ki az időm. De az ember elveszíti az időérzékét bizonyos kor felett. Biztos értetlenkednek, miért vagyok ilyen beszédes. Nos, tulajdonképpen jól esik hallgató fülekre lelteni.

Sajó elvtárs éppen válaszolt volna, amikor megjelent az ajtóban egy fekete ködmönös, idős férfi, aki akár a réges-régen érkezett pásztor leszármazottja is lehetett volna. A ránk nehezedő csendben magához ragadta a szót.

– Drága Albert, ne traktáld a meséiddel az urakat. Biztos hosszú út áll mögöttük. Mi járatban, uraim? Az ember nem vetődik erre a vidékre csak úgy... Hogy terepszemlén? Pontosan miért? Alkalmas helyet találni? Ugyan minek? Sztálinvárosnak? Milyen izgalmasan hangzik! Valóban keresve se találhatnánk megtisztelőbb lehetőséget, hogy lerójuk tiszteletünket a kommunizmus elöretolt helyőrsége előtt! Kérem, ne is figyeljenek oda Albertre, a felügyeletem alatt áll. Néha nem tudja, mit beszél. Az idő mindenkiel kegyetlenül elbánik végül. Sajnos senki nem menekül a vasfoga elől. Mellesleg, ha már így összefutottunk, igazán ünnepelhetnénk! Örülök, hogy tiszteletüket tették nálunk! Az ember sosem tudhatja, kikbe futhat bele egy ilyen csodálatos napon. Hiszen ez egy csodálatos nap, nem igaz? Ha nem vetik meg az urak, volna is nálam valami jóféle, erre a rendkívüli alkalomra!

A ködmönéből valamilyen állat bőréből készített kulacsot varázsolt elő. A komornyik kupicás poharakkal megakartott tálcával lépett be egy másik helyiségből. Sorra teletöltötte a kis poharakat. Az italnak sajátos illata, már-már mondhatni szaga volt. A tósztot követően, nevezetesen Sztálinvárosra és a váratlan utazók felbukkasására mindannyian ittunk a tejszerű, fátyolosan áttetsző léből. Ahogy leküzdöttem a visszataszító lötytyöt, gyorsan megszabadultam a pohártól. Teljesen megdöbbenve figyeltem ugyanakkor Csengery elvtársat, aki a következő kör lehetőségét keresve vágyakozva figyelte a ködmönös férfi kezében levő kulacsot.

Terveink szerint még aznap felkutattuk volna a közeli falut, ám Sajó elvtárs egyre erősödő fejfájása miatt másnapra halasztottuk utunkat. Jomagam sem azt a kitörő mámort tapasztaltam, amit egy gyors stampedli után szoktam. Az emeleten elszállásoltak bennünket és igen korán nyugovóra tértünk.

Furcsa gondolatok vettek erőt rajtam, könnyen, ám tompa fejjel aludtam el.

Álmomban tovább kavargott velem a világ. Teliholdas éjszakáról álmodtam, Kecskéssy Albert félállati külsővel vonaglott a gomolygó ködöt ábrázoló kép előtt. Az állati trófeák életre keltek. Vonyítottak, károgtak. A hangkavalkádba pedig Sajó és Csengery elvtárs kapcsolódott be földöntúli, mély orgánumon, egyre csak Sztálin elvtársat méltatva.

Émelyítő gyomorbántalomra riadtam fel, amit hasogató fejfájás is kísért. Szédülve indultam meg az árnyékszék felé, melyet a kúria mögött alakítottak ki. Holdfényes éjszakára léptem ki a folyosóra. Alig indultam meg a lépcsők felé, amikor arra lettem figyelmes, hogy odakint fénypontokat látok az erdő szélén. Óvatosan lesétáltam a nyikorgó fokokon, a nyitott kapun keresztül pedig az illemhely felé fordultam. Egy közeli domb felől egyre erősödő zajra lettem figyelmes. Feledve rosszulételem ösztönösen felkapaszkodtam az emelkedőn. Kiváló kilátásom nyílt az erdő szélén gyülekező emberalakokra. Köpenyt és csuklyát viseltek. Egy rituálé kellős közepébe csöppenhettem, legalábbis a kántálásra hasonlító hangokból erre következtettem.

Elővezettek egy férfit, akit nemes egyszerűséggel letédepeltettek egy hatalmas, fekete kecske elé. A vele farkaszemet néző, lemeztelenített alak kísértetiesen hasonlított Csengery Gáborra.

Visszasiettem a házba, éppen akkor, amikor a férfi olyat látott, amit nekem nem volt merszem végignézni, és felordított. Felerősödött kántálás fojtotta el az üvöltését. Szünet nélkül ismételték: Iá! Iá! Shub-Niggurath!

A kúriában rohantam a kitömött állatfejek, a tabló és a nyomasztó, erdei kép előtt, amikor kibírhatatlan fejfájás hasított a tarkómba. Szerettem volna felébreszteni Sajó elvtársat, tájékoztatni a helyzet súlyosságáról, de elsötétült előttem a világ és elájultam. Nem sokkal később egy erős kéz ragadott meg, borított a vállára és cipelt fel a lépcsőn. Zavarba ejtő mondanivalója ájulás és ébrenlét határán ért, képtelen voltam hát megkülönböztetni a rémálmodot a valóságtól.

– Aki iszik a tejéből, kénytelen a szemébe nézni. És aki méltónak bizonyul, a hatalmas isten ivadékává válhat. De jaj annak, aki megpróbál elmenekülni az akarata elől. Jobb, ha meg se próbálja! Egy életen át kísértetni fogja. Rosszabb az magánál a halálnál! Az ivadéka azonban méltó jutalomban részesül: örökkön-örökké szolgálója maradhat e világon! Iá! Iá! Shub-Niggurath!

Az ágyamban ébredtem, ömlött rólam a víz. Odakint homályos volt a reggel. Sajó elvtárs szobájába siettem. Borzasztó állapotban nyitott ajtót. Arca beesett, szemei tászkásak voltak. Szünni nem akaró fejfájása ellen hiába szedett be fájdalomcsillapítót. Beszámolómat a tegnap este tapasztaltakról először figyelmesen végighallgatta, majd egy kézlegyintéssel elhessegette. Őt is hasonló álmok gyötörték. Valószínűleg én is csak álmodtam az egészet. Az alkohol, amivel tegnap kínáltak bennünket, nem városi ember gyomrának való. Meg aztán, ha akár csak egy csepp valóság volna abban, amit mondok, hogyan is képzelhetem, hogy egy csapat falusi paraszt kezét merne emelni a Párt emberére?

Nem tudtam nyugodt szívvel osztani optimizmusában. A valóság hűvös rációja összezúzódott a tapasztalás rámért csapása alatt. Mélyen megrendült bennem valami.

Csengery elvtárs szobája üresen állt. Sajó elvtárs még ekkor is győzködött. Kora reggeli sétájára ment, mondta, de engem nem sikerült megnyugtatnia. Hiába vártunk rá egy ideig, végül ketten indultunk el feltérképezni Sztálinváros leendő építkezési pontjait, bízva abban, hogy később előkerül. Magamhoz vettem eszközeimet, ceruzámat, feljegyzési naplóm. Útközben igyekeztem végezni a feladatomat: számításokat végeztem, rajzokat készítettem. A fejfájás viszont, mely Sajó elvtársat kis híján az örületbe kergette, engem is szüntelenül ostromolt.

A mostanra megszokott, ám távolról sem természetes csendet végre megtörte a közeli Zajug-folyam morajlása. A partvonalat követve csaknem egy órával később megpillantottuk egy faház körvonalát. Aztán még többet, melyeknek falán ismeretlen eredetű ábrák sorakoztak, valamint idegen nyelvű feliratok szerepeltek. Szorgoskodó embereket pillantottunk meg, akik jöttünk felhagytak munkálataikkal. Egyikük fát hasogatott, ám fejszéjét a rönkbe vágta. Mások egy mocsári teknős tetemét zsigerezték. Most azonban a komornyikhoz hasonlóan rongyok mögé rejtették az arcukat. Savanyú szag csapta meg az

orromat, hasonlóan csípős, mint a tegnapi ital. Vizslató tekintettel hátráltak előlünk, egészen házaikig. Úgy viselkedtek, mint azok az állatok a képről, melyek megrettennek a gomolygó köd láttán. Ócska kalyibák faajtói és zsugátereik csapódtak be körülöttünk. A kis utca végén pedig feltűnt a fekete ködmönbe bújt öregember. A szívem heves dobogásba kezdett, mikor megpillantottam az oldalán a fekete kecskét, amit egész idáig reméltem, csak a lázalom láttatott velem. Mögöttük állt még egy megtermett alak is, aki kámzsával takarta el az arcát.

– Sajnálom, hogy én vagyok a rossz hír hozója! – kezdte az öregember. – A kölcsönös együttműködés, már ami a Sztálinvárossal kapcsolatban szövögetett álmokat jelenti, nem fog megvalósulni. Zajug egy sokkal hatalmasabb erőt szolgál, már évszázadok óta. Biztos észrevették a különös egybeeséseket. A vidéktől való ösztönös idegenkedést. A rosszullétet, mely elkergeti a gyűtmentet. De nem ám azt, akinek dolga van Vele. Megbújva növekszünk, erősödünk, míg egyszer eljön a mi napunk! Azok, akik eljutnak e szent földre, méltóak rá, hogy láthassák. Megtapasztalhatják, milyen egy felsőbb hatalom szolgálójául szegődni.

Sajó elvtárs a munkáshatalom képviselőjeként hivatkozva magára, figyelmeztette az öregembert, válogassa meg a szavait. Nem ajánlja, hogy ujjat húzzon a Kommunista Párttal. Nincs nála nagyobb hatalom, s csak egy szavába kerül, hogy mozgósítson. Felszólította, tartsa magát a tegnapi megállapodáshoz, különben...

Az öregember nevetése pengeéles kés módjára metszett a levegőbe. A Párt felsőbbrendűségébe vetett hitem odalett. Helyébe bénító kiszolgáltatottság-érzettel vegyes dermesztő üresség lépett. A nap ereje is megkopott. Az erdő körülöttünk mind nyomasztóbban összeszűkülte és elsötétült az előszüremelő ködben. A fekete ködmönös férfi tovább folytatta.

– Különben... Ugyan kit mozgósítana? Senki sem tud magukról. Nincs, aki eljönne önökért. De még ha volna is... Nem telik már bele sok időbe, hogy belássa, mennyire vak. Végtelenül öntelt, felfuvalkodott. Azt hiszi a világ a lábai előtt hever, elvtárs Uram? Maga pedig kényére-kedvére eltaposhatja? Zajug népét ősi istenség pártolja. Maga pedig még ma térdet fog hajtani előtte! Csatlakozni fog a Kúszó Köd Rendjéhez vagy meghal!

Sajó elvtárs ideges mozdulatokkal kigombolta kabátját és előhúzta eddig rejtegetett pisztolyát. Keze megremegett, ahogy célra tartott.

Az öregember intett a kámzsás férfinak, fedje fel arcát. Legnagyobb meglepetésünkre Csengery Gábor arca bontakozott ki az egyre terebélyesedő félhomályban. Szemei elszántan függeszkedtek rajtunk, parancsra várva állt. Ruhája redői közt fejsze villant.

– Nem létezik nagyobb hatalom, mint Shub-Niggurath. Ivadékai pedig osztognak a dicsőségben! Gyertek, gyermekek! Az Ő ivadékai! Mutassátok meg magatok mind!

A homály ekkor már nem emlékeztetett természetes sötétségre. Sokkal inkább a kúria képének eleven másához. Sorra ajtók nyíltak körülöttünk, emberek sereglettek elő csuklyás ruhákban és zártak minket körül. Csengery vezetésével ránk vetették magukat, mire válaszul Sajó elvtárs meghúzta a ravaszt.

A köd teljesen belepett minket, nem lehetett megmondani, célt ért-e a lövés. A nagy felfordulásban elkeveredtem az elvtárstól. Csupán dörrenő lövésekből következtettem, merre lehet. Összegörnyedve igyekeztem elkerülni a felém kapó kezeket, kitérni a Rend tagjai elől. Egy élettelen testen kis híján átzuhanva egy nyitott ajtóval találtam szemben magam. Bevágtam magam után és elretesztem. Az egész belső tér mocsokban úszott. Mindent gyomorforgató tejszag hatott át, öklendezve kaptam a szám elé. A sarokban egy bölcsőre lettem figyelmes, ami ekkor megmozdult. Piszkosszürke takaróján véres folt éktelenkedett. Visszataszító hangon sírt fel a csecsemő, nem is emberi, sokkal inkább állati vonyításhoz hasonlatosan. Akkor távoztam sietve, amikor egy apró, szőrös, patában végződő mellső kar bújta elő a pólyából. Még volt időm lekasztani egy csuhás posztót a fogasról, amikor dörömbölni kezdtek az ajtón. Az ablakon kiugorva egy keresztutcán találtam magam. Ismét körülölelt a köd. Újabb lövést hallottam, arrafelé vettem hát az irányt. Biztam benne, hogy Sajó elvtárs nem esett a Rend áldozatául. Eszembe jutott a csónak, amellyel tegnap kikötöttünk. Az utca pontosan a mellékág felé vezetett. A híd a közelben lehet.

Rohantam, ahogy a lábam bírta. Olykor azonban lelassítottam, és elbújtam két ház között, mikor megpillantottam egy keresőcsapat közeledő körvonalát. A házsorok ritkulni kezdtek. Kiáltások hangzottak fel mögöttem. A zajugiak zihálva kerestek minket a ködben. Az utolsó házakat is magam mögött hagyva végre az erdőbe értem. Keresztülgázoltam néhány tövises bokron, csak hogy az utat lerövidítsem. A posztó fennakadt egy tüskés ágon, ami abban a pillanatban lerepült rólam. A legkevésbé sem bántam, hogy nem kell tovább szagolni azt a kiállhatatlan bűzt, ami áradt belőle.

A parton találtam magam. Kezdtém elhinni, hogy megmenekülhetek. Ekkor pillantottam meg a hídon álló férfit. Már azon voltam, hogy szélesen kikerülöm, amikor az ellenkezője jutott eszembe. Más út nem lévén kénytelen leszek közelharcba bonyolódni. Úgy számoltam, ha elég erőset taszítok rajta, talán a vízbe lökhetem. De mire elszántam magam a cselekvésre nyakon öntött a felismerés. Sajó elvtárs volt az. Kitörő örömmel odafutottam hozzá. Legnagyobb meglepetésemre azonban nem felelt szólításomra. Ráadásaként mikor közvetlen közletről megláttam a tekintetét, legszívesebben a vízbe vettem volna magam.

Egyre csak motyogott, és kiguvadt szemekkel meredt a vízbe. A tekintete nélkülözött minden értelmet. Csupán rémületet tükrözött, amit rögvest rám ragasztott. Azt motyogta, hogy látta. Hogy a szeme előtt alakult át. Hogy a Pásztornak végig igaza volt. Nem létezik nála nagyobb... Hogyan is létezhetne ennél...? Hisz a Párt csak egy porszem, az emberhez hasonló jelentéktelen porszem csupán. Hogy tévedésben élünk, és előbb-utóbb mindenkinek szembe kell majd vele néznie...

Letekintettem a folyóvízre. Megpillantva a ringatózó csónakot elkeveredtem kísérletet tettem arra, hogy Sajó elvtársat a túloldal felé tereljem. Idegesen rázott le magáról, felemelte pisztolyát és hisztérikusan hadonászni kezdett. Hogy én nem értem, mi zajlik itt. Hogy nincs hová menekülni. Hogy amíg élünk nem ereszt minket.

Hogy nekem is látnom kell... Elhúzódtam tőle, pont akkor, amikor a ködben úszó fák közül a józan ész megnyomorító módon hosszú, vastag csáperdő körvonala bontakozott ki.

Loholtam, ahogy a lábam bírta. A túlsó part csúszós fővenyén leereszkedve kis híján felbuktam és a vízbe zuhantam, de végül a hevenyészett kikötőpallón találtam magam. Ügyetlen, ám villámgyors mozdulattal kioldottam a csomót, ellöktem a csónakot és felugrottam rá. Nyugalmat erőltetve magamra megrántottam a felhúzó zsinógot, amitől a motor életre kelt.

Visszapillantottam a hídra, ahol már egész tömeg ember csoportosult, valamint a lankás partvonalon is többen feltűnedeztek. Sajó elvtárs eltűnt a szemem elől.

Percekig a nyomomban voltak, én pedig egy sor imát elsoroltam annak érdekében, az öreg rocsónak nehogy most jusson eszébe kilehelni a lelkét. Nem tudtam, mikor adják majd föl, egyáltalán szándékukban áll-e elengedni. A szemem sarkában repülő tárgyat pillantottam meg, mely elől ösztönösen a csónakba vettem magam. Záporozó kövek kopogtatták a csónakot, verték a vizet percekig. Amikor abbamaradt kikémleltem, s ekkor úgy hittem, a nyakamba ugrottak a partról. De nem emberekkel álltam neki dulakodni. Az ágról lógó fafüggelékhez érkeztem, melyen előző nap áthaladtunk, és amit kapuként aposztrofáltam. Most már biztos, hogy Zajug határát jelölte. Amint átértem rajta, a köd oszlani kezdett, a rend tagjai pedig felhagytak üldözéssel.

Az ülés alatt megpillantottam egy zsineggel körbetekert fadarabot. Akaratlanul szaggathattam le, s ha már így alakult, szinte rimánkodott, hogy magamhoz vegyem. Míg elhatároztam magam kisvártatva ritkulni kezdett körülöttem az erdő. Nem sokkal később megelevenedett a természet is. Akkor azt hittem, megmenekültem.

Mint mondtam, nem létezett számomra nagyobb hatalom, mint a Párt. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer eltörpül majd egy összehasonlíthatatlanul nagyobb erőhöz képest. Ahogy azt sem, hogy ezzel a hatalommal majd szemtől szemben fogok találkozni. Soha többé nem tudtam szabadulni a lidérces álmoktól. Az ébren töltött órák alatt pedig újra és újra megelevenedett a ködös erdő. Shub-Niggurath beleégett a memóriámba, mást se hallottam zakatolni a fejemben, csak nevének kántálását. A józan eszemre mért szüntelen támadások végleg leharcolták idegrendszerem. Mindez a belső vívódás lassanként külsőleg is nyomott hagyott. A tükörben félreérthetetlen jelei mutatkoztak a romlásnak. Kezdtém ráébredni, miért takarták el az arcukat a zajugiak. Ahogy azt is, miért éreztem készletét arra, hogy megosszam a történeteket. Szörnyen magányossá váltam az incidens óta, akárcsak szerencsétlen Albert a kúrián. Most már nincs kétségem, hogy őt láttam azon a tablón, s a velünk is megitatott tejnek köze van a férfi természetellenesen hosszú életéhez. Visszavonultam élek, egyetemet végzett emberhez képest szerény és méltatlan körülmények között. Sztálinvárost azóta a Duna-pentelei szakaszon évekkel ezelőtt megépítették. Az emberek lenyűgözve meséltek róla még itt, Budapesten is. Zajugról azonban senki sem tudott. A titok egyedüli hordozójaként lassan felemészt a gondolat, hogy

két világ határán rekedtem. Elszigetelődtem, sőt mi több, kitaláltam abból a világból, melyet egykor otthonnak neveztem. Alberttel ellentétben, én nem bírnám elviselni ilyen hosszú ideig.

Iá! Iá! Shub-Niggurath! Iá! Iá! Shub-Niggurath!

Többé nem érzek reményt semmivel kapcsolatban sem...

Iá! Iá! Shub-Niggurath! Iá! Iá! Shub-Niggurath!

Azt akarom, hogy elhallgasson! Hogy ugyanaz a meg-

átalkodott, gonosz csend vegyen körül, mint annak idején Zajugban! Az is jobb, mint végtelen hosszan őrlődni ebben az elviselhetetlen zsongásban...

Iá! Iá! Shub-Niggurath! Iá! Iá! Shub-Niggurath!

A zsinaggal áttekert fadarabot, melyet eddig görcsösen szorongattam, az asztalra helyeztem. Itt az ideje a fiókban heverő revolverre cserélni. Véget kell vetnem ennek a rémálomnak egyszer, s mindenkorra.

Erdős Sándor

A császárkáló múmia titka

Prof. Turkász Ödömér, a híres egyiptológus megvakarta ritkás hajzattal borított fejét, és kackiásan felcsapott rá egy éjjeliedényt. A becses tárgy a bázisául szolgáló sátor állandó tartozéka volt, ugyanis a professzor szégyenlős, és lusta ember lévén a sivatag figyelő szemei előtt nem volt hajlandó a szükségét végezni. A kübli a prof. híres szét-szórtságának áldozatává válva így fejedői minőségben képviselte a Magyar Iparművészetet.

– Pista! – kiáltott ki sátrából a jobbkezének tartott egyetemi hallgatónak.

Pista nagyon szívesen hallgatta az Egyetem nevű, manapság roppant sikeres zenekar dalait, így joggal hívhatta magát egyetemi hallgatónak. Egyébiránt négy évig valóban járt egyetemre Valagvégpusztán, moslékért a konyhára a disznóinak. Iskolázottsága kimerült a nyolc általános iskolai tanulmányokban, ugyanis sikerrel elvégzett négy első és négy második osztályt. Mint segéderő, remekül bevált, a professzor minden utasítását szinte maradéktalanul végrehajtotta. Mindeközben sok vizet nem zavart az ásatáson, ugyanis jóformán csak boron élt. Ez a tény még nagy szerepet játszik történetünkben.

Kezdjük talán az elején.

Turkász professzor hatalmas felfedezés előtt állt. Ősi hieroglifákat tanulmányozott reggelizés közben, mikor a megértés fénye az ábrákra vetült. Úgy vélte megtalálta III. Sósorszesz fáraó rég elveszettnek hitt sírhelyét. Volt egy nagy akadálya annak, hogy feltárásokat végezhesen Egyiptomban. Ez a pénz volt, illetve annak hiánya, így a roppant népszerű közösségi finanszírozás eszközehez nyúlva végiglátogatta rokonait és munkatársait, kisebb-nagyobb összegeket tarhálva. Alacsony költségvetésű expedíció lévén csak a legszükségesebb dolgokat vitte magával. Egy ásót, egy vakolókanalat, ecsetet, éjjeliedényt és két kiló kolozsvári szalonnát csomagolt az útra.

A tervek szerint, tekintettel a szűkös anyagi keretekre, stoppal indul el a kikötőbe, ahol hajóra szállva kel át Egyiptomba. A puritán utazás szinte eseménytelenül indult, eltekintve attól a kisebb balesettől, ami egy esetben stoppolás közben érte. Egy figyelmetlen kerékpáros átgázolt a lábán, ezért a közeli kocsmában egy pohár pálinkával nyugtatta idegeit. Itt jött be a képbe Pista, aki a kocsmajeles vendégeként még a leltárkönyvben is szerepelt, mit berendezési tárgy. Empátiájának és a prof. bőkezűen fizetett pálinkáinak hatására elszegődött segéderőnek az expedícióhoz.

Az Egyiptomba induló hajóra való feljutás nehézségekbe ütközött, mivel egy világjárvány tombolt, így a beutazáshoz oltási bizonyítványokra volt szükség. Ez sajnos nem állt rendelkezésükre, de Pista roppant leleményesen egy közeli piacon jutányos áron beszerezte az okmányokat.

Ásatási engedélyeket csak a minisztérium adhat ki kellő javadalmazás fejében, ezért az expedíció, kikerülve a hivatalos utat, turistának álcázva jutott be a leendő ásatási területre, ahol titokban álltak neki a munkának. Mivel szállodai szolgáltatást pénz híján nem vehettek igénybe, és sátor sem volt a málhájukban, így ismét Pista leleményessége segítette ki őket a bajból. Még aznap állt a két sátor a sivatagban. Azóta is legendák keringenek az őslakos törzsek körében a mosott ruhák réméről, aki felfalja a szárítóra kített fehérműket.

Több napos kőkemény kutatómunka eredményeképp meg is lelték az elveszett királysírt. Turkász professzor könnyeivel küzdve bontotta ki a befalazott bejáratot. Pista eközben szotyihéjat köpködött a padlóra és vidám hangulatban töltötte magába a közeli faluból beszerezett erjesztett italt. A 3500 éve, május 6. 15:23 óta pihenő sírt megkímélték a sírablók. Eredeti pompájában tárult eléjük III. Sósorszesz fáraó sírja. Koporsója foglalta el a terem közepét, körben a falakon festmények ábrázolták a túlvilág urait. Használati eszközök álltak halmokban a kamra sarkaiban. Pistának másnapra valahonnan új borospohárkészlete is lett, amire roppant büszke is volt.

Nem részletezem azt a sok nehézséget, amivel szembe kellett nézniük ahhoz, hogy a múmiát az elsődleges vizsgálatokra használatos sátorba szállítsák. Mindenesetre sikerrel járt a művelet és III. Sósorszesz gyolcsaiba burkolva a prof. sátrába került.

Itt jutunk el a történetben ahhoz a ponthoz, mikor éjjeliedénnyel a fején Turkász professzor Pistát szólította. Ugyanis a múmia eltűnt a sátorból. A professzor racionális elme volt, de ebben a zaklatott idegállapotban hajlamosá vált túlvilági erők jelenlétére is gondolni. Talán visszatért a sírjába? Ki tudja? Furcsa dolgok történnek, mióta a sírt megbontották. Tegnap például az elrejtett üveg pálinkája is eltűnt. Mikor Pistának említette az

eltűnt pálinka esetét, ő jovialis vigyorral az arcán túlvilági erőkre gyanakodott két csuklás között.

Azonnal rohantak a sírhoz meggyőződni arról, hogy nem sétált-e vissza nyughelyére a nyughatatlan fáraó. A sír üres volt, csak szétköpködött szotyihéjak heverték a padlón. A professzor teljesen összetört, az évszázad felfedezése volt az övé, de a bizonyíték eltűnt. Pista is roppant szomorú volt, mert tegnap elfogyott az ital, amit a faluban beszerzett. Egyébként is nehéz napja volt, mivel az ivócimboráját, akivel megismerkedett ittasan, egy talált üveg pálinka elfogyasztása után rejtélyes baleset érte. A professzor sátrában talált rá kötésekkel a testén. Mivel szüle-

tetten emberséges volt, így a közeli ispotályba vitte szegény embert, és egy szabad ágyba fektette. Ő mindig bízott az egészségügyben, mivel nem akadt dolga velük soha.

Dr. Samuel Vaklégy, a Kumbalimba tábori kórház orvosa reggeli vizitje alkalmából a járványügyi előírásoknak megfelelően három beteget is halottnak, és egyúttal a Covid áldozatának minősített. Volt közöttük egy nagyon rossz állapotú, rongyokba tekert ismeretlen páciens is. Ő egy jeltelen sírba került a faluszéli temetőben.

III. Sósorszesz fáraó eltűnt múmiája sohasem került elő. Így lett az évszázad felfedezéséből az évszázad rejtélye.

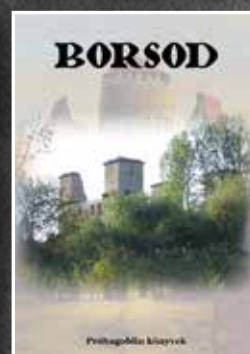
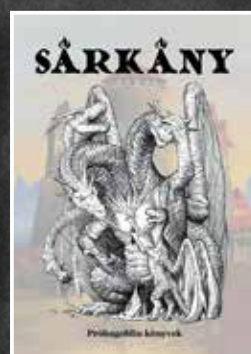
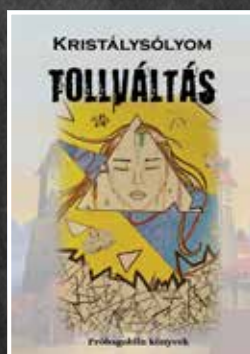
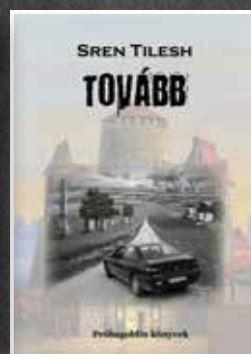
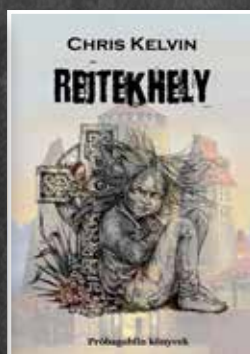
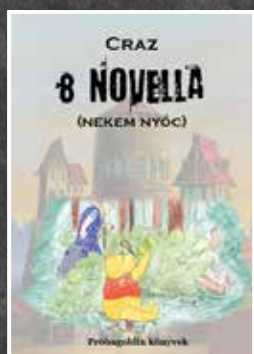
**A (bizonyos körökben) méltán híres Craznak,
a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház szerkesztőjének
és társszerzőinek kötete felhőtlen szórakozást nyújt.**

**Hiszen van itt sellőtől a macskákig, vámpírvadásztól
a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden,
még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!**

**HANGOSKÖNYV változatban elérhető
a MEK-en, illetve a YouTube-on!**

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin Könyvek Facebook csoportból.

Sági Veronika

Viasz

A rőt napsugarak mesés árnyalatokba öltöztették a novemberi délutánt. Az utca két oldalán sorakozó terebélyes platánfák törzse rézvörösbe hajlott, az ódon házak félénken bújtak meg hatalmas árnyékukban. Tibort meglepte a környék álmos csendje. Néhány utcával arrébb, ahol leszállt a buszról, még a megszokott pesti nyüzsgés vette körül, aztán láthatatlan határral kezdődött a kisvárosi nyugalom birodalma.

Nemsokára megérkezett a keresett címre. A szecessziós stílusú, szürke ház előtt hosszú, muzeális korú Mercedes állt, ébenfekete fényezése éles kontrasztot alkotott az alatta húzódó sárga levélszőnyeggel. Tibor belesett a műszerfalra: nyolcszázhetvenezer kilométernél tartott a számláló. Nem értett túlságosan az autókhoz, de úgy érezte, ez lehetetlen, még egy Merci sem bírhat ki ennyit, vagy ha mégis, hát elég leharcoltan kellene kinéznie.

A kocsi minden gondolatát meghazudtolva állt szenvtelenül csillogó krómdíszekkel, mintha csak most érték volna vele haza a szalonból. Levett a lökhárítóról egy falevelet, és szórakozottan pörgetni kezdte. Észrevette, hogy furcsán foltos: ahol érintkezett az autóval, élénksárga és nedvdús maradt, a többi részén megbarnult, kiszáradt. Tibor eldobta, mint valami természetellenes, nem evilági dolgot, megrázta a fejét, és a csengőhöz lépett.

A férfi, aki kijött a házból, zavarba ejtette. Windhauer Jeromosként mutatkozott be, emlékezett a megbeszélte találkozóra, csak hogy akihez Tibor bejelentkezett, már elmúlt kilencven éves. Ez az úr pedig – energikus mozgásából és erős kézfogásából ítélve – még hetven sem lehetett. Leült vele szemben egy elegáns, sötétzöld fotelbe, és elfogadta a teát, amivel kínálta.

Arra gondolt, jó lenne tisztázni, ki is ő? Valóban Windhauer Jeromos, vagy a fia esetleg? Nem tudta, hogyan kezelje a témát anélkül, hogy megsértse, így inkább mégis rögtön a lényegre tért:

– Az 1954-es tervrajz ügyében jöttem.

Az idős férfi szeme felcsillant.

– Nocsak, hol találta meg?

– A kerületi levéltárban, sajnos hiányos állapotban. Lényűgöző ötletnek tartom, ami jóval megelőzte a korát. Láttam, hogy több helyi és külföldi cégnek is benyújtotta, de mindenhol elutasították. Szerintem ma már érdemes megpróbálkozni a prototípus legyártásával. Amennyiben a rendelkezésemre bocsátja a teljes anyagot, néhány héten belül a költségeket és a várható bevételt is meg tudom becsülni. Gondoljon bele, ha a gépe működik, az forradalmasíthatja a...

– Itt álljon meg egy percre, fiatalember! El tudja képzelni, milyen régóta várok egy ilyen lehetőségre? Huszonhat évesen majd' beleőrültem a kudarcba, mert ha a gép meg-

épül, és csalódást okoz, az is jobb, mint ha az ember bele sem kezdhet abba, amit megálmodott. Ennek ellenére azt mondom – most én mondom –, hogy várjunk vele.

Elkérte Tibor teáscsészéjét, ismét teletöltötte, és a méztartóból tett bele valami viaszos-áttetsző, törékeny anyagot. Tibor gyanította, hogy romlott mézet kap, de udvariasságból nem utasította vissza.

– Mit csinált azután, hogy nem tudott gyártót találni a gépéhez? – kérdezte.

– Nehéz olyankor, ha az embert annyira rabul ejti egy cél, mint engem, mert akkor mindent alárendel ennek az egész életet betöltő váagnak. Vegyi tudományokkal kezdem foglalkozni, aminek eredményeképp létrejött a TFH-viasz.

– A korróziógátló, amit télre ajánlanak? – csodálkozott Tibor. – De hát mi köze ennek a tervrajzhoz?

– Nos, ha a hegy nem megy Mohamedhez, tudja.

– Tessék?

Windhauer Jeromos jóízűen kuncogott Tibor értetlenségén, és a szemében megjelent valami tisztátalan, eszelős csillogás.

– A viasz egyszerűsített változata került kereskedelmi forgalomba. Az eredetivel a kocsimat kenem, de nem csak fémekre van jótékony hatással. – Itt szünetet tartott, Tibor pedig a falevéltre gondolt, amely helyenként megállt a romlásban, és érezte, hogy a hideg futkos a hátán. – Amikor behatóbban vizsgálva rájöttem, hogy ez az anyag szervekémiai reakciókban csökkenti az entrópiát, már tudtam, mire fogom használni. Ez teszi lehetővé, hogy kiváram a megfelelő időt a találmányom számára.

Tibor lassan felfogta a szavak értelmét: ez az ember meghosszabbította az életét, de ez szerinte csak melléktermék az ő munkásságában, mert a tervrajzon szereplő gép a rögeszméje. Pedig a viasz a lényeg – értékesebb bármilyen masinánál. A méz! – villant az agyába, és remegve pillantott az üres teáscsészére. Vajon kóstolót kapott a halhatatlanság elixírjéből?

Windhauer Jeromos megmosolyogta ijedt mozdulatait.

– Ne féljen, semmi rossz hatása nincs, sőt! Ha minden molekula a helyén, az ember is úgy működik, mint egy jól olajozott gépezet. Most menjen, dolgozzon, szerezzen pénzt, hogy legalább három prototípusra teljen! Tudja, a Zeppelinek sem sikerültek elsőre.

– Miből gondolja, hogy most nincs elég tőkéje a cégemnek?

– Már ne haragudjon, de BKV-val jár, az öltönye meg a kínai piacról való. Azt ne mondja, hogy minden profitot visszafogat innovációba, mert olyan csak a mesében van. Jöjjön vissza két-három év múlva, amikor már megerősödött! Garantálom, hogy nálam semmi nem fog változni. Ha közben úgy érzi, kimerült, elfáradt, ugorjon be egy teára!

Tibor kezét fogott az ősz hajú feltalálóval, majd kisétált a hűvös alkonyatba. Egész teste bizsergett, mintha enyhe áramot kötöttek volna bele. Felnézett az ódon ház homlokzatára, ahova anno ezt a feliratot vésték: Ti születtek, én vagyok. *Ti meghaltok, én vagyok. Ti elköltöztök, én maradtam.*

Athor R. Chynewa

Sivatagi láng - 3. rész

8.

Órákon át bandukoltak. A lány egy hátzszakot cipelt, saját méretéhez képest meglehetősen nagyot, ám egyszer sem kérte meg a férfit, hogy vigye egy kicsit helyette. Krumart pedig szemmel láthatóan nem érdekelte, mi lehet benne. Tán feltételezte, hogy olyasmiket hoz magával a lány, amit hasznosnak ítélt a tábor roncsai közül. Hiszen ő is fabrikált vászonnadrágból egy tarisznyát, melyben a vagyont érő szoknyát hozta magával.

A táj nemigen mutatta változatosság jelét, talán mintha egy fokkal több kiszáradt bozótos mellett haladtak volna el. Eleinte nemigen beszéltek, valahogy egyikőjük sem érezte úgy, hogy a csendet meg kellene törniük. Szafije végül rájött, hogy a szűkszavú férfi annyit vándorolt már egyedül, hogy talán nem is tudja, hogyan kell beszélgetni, kötetlenül. Am ő sem érzett túl nagy kényszert a társalgásra. Gondolatai vissza-visszarepítették egykori otthonába, szüleihez, barátaihoz... Tudta, már semmi nem lesz többé ugyanaz, mint ezelőtt volt. Az a rossz érzés kerítette hatalmába, hogy egy sötét felhő követi őt, ami árnyékot nem ad, ám megront mindent, amihez csak hozzáér... Mintha már el is kárhozott volna.

Ahogy beesteledett, letáboroztak. Szafije tüzet rakott, Krumar pedig elment vadászni. Nem sok sikerrel kecsegtetett a dolog, hiszen egész úton nem láttak semmi élő, ehető dolgot, meg hát a parittyája is a zsákban volt. Végül mégis sikerrel járt, s egy közepes kavicsal sikeresen fejbe kólintott egy nagy fülű, sivatagi rókát. Bár nem a legízletesebb falat, egy hosszú, koplalós nap után igazi csemege! A húst jóízűen megették, majd kiderült végre, mit hurcolt magával a lány: az elmúlt éjszaka bundáját, és takaróját. A rögtönzött fekhelyet leterítette a földre, rátelepedett, majd kibújt köpenyéből és ingéből. Mélyen Krumar szemébe nézett, majd hátrahajtotta fejét, s a csillagokat fürkészve várakozott a férfira. Az nem is késlekedett, a lány mellé telepedett, s forró csókokkal borította egész testét.

Szeretkezésük szenvedélyesebb, vadabb volt, mint az előző este. Sokkal bátrabban, szinte kétségbeesetten bújt a férfihoz a lány, mindent megpróbálva elfelejteni, sikertelenül. Gondolatai akarata ellenére elkalandoztak, s azon vette észre magát, hogy kívülről figyelni együttlétüket. Mintha az a valaki, akit a barbár karjaiban lát ölelkezni... mintha nem is ő lenne. Pedig ő volt az, hisz saját bőrén érezte a férfi minden izmának rezdülését; izzadságának vad, állatias szagát az orrában.

A totem. Miért kellett elhozni? És miért titkolta a legodaadóbb szerető elől, akivel eleddig csak találkozott? Miért történik mindez? Remélte, a férfi nem veszi észre könnyeit.

És a hátzszak mélyén a brutális falosz-totem szeme felvillant, majd rőt ragyogásba vonta a zsák belsejét...

9.

A következő nap is szótlán vándorlással telt. A lány gondolataiba merült, Krumar pedig egyre sűrűbben vizsgálta a homokos-kavicsos talajt, nyomok után kutatva. Úgy találta, sokkal közelebb vannak a tolvajhoz, mint előző nap. Úgy tűnik, a kis hamis többet aludt náluk... alig pár órával járhat csak előttük.

Aztán estefelé mindketten meghallották a vad nyihogást.

– Ő az, Mammut! – kiáltott szilajul Krumar. – Bizonyosan megérezte a szagomat! – Felnevetett.

Szafije most először látta igazán vidámnak a férfit. Az eddig sem spórolt az energiáival a hajtóvadászat során, ám most kifejezetten meggyorsította lépteit. A lánynak végül már kocognia kellett, ha nem akart lemaradni.

Krumar lovát ugyanott találta, ahol hagyta. Bárki más számára a ló valóságos szörnyetegnek tűnhetett, hatalmas méreteivel, loncsos szőrzetével, ám a barbár a leghűségesebb társat látta benne, akivel csak az évek alatt összefutott. Vidámsága nőttön-nőtt, mikor megpillantotta a földön heverő, ernyedtestet, attól pár lábnyira pedig kedvenc hátzszakját. Végre úgy tűnt, minden a helyére került. Vidáman meglapogatta a ló nyakát, érthetetlen szavakat dörmögött a fülébe, az meg hálásan szuszogott. Aztán a hátzszakot vizsgálta át, és úgy találta, semmi nem hiányzik belőle. Nem tűnt fel neki, hogy a leány egyre zavartabban forgolódik, mintha olyasmit vélne hallani, vagy látni, ami más számára rejtve maradt...

Krumar a balsikerű lótolvaj testéhez lépett. Nem kis döbbenetére, a kis fickó még élt, bár egy méretes pata nyom kezdett lilulni a homlokán. Pár pillanatig gondolkodott, mi legyen a sorsa, ám végül nem vitte rá a lélek, hogy egyszerűen megölje. Elvégre, rossz ötletnek számítókísérletét a zsák eltulajdonítására nem számítva, semmi olyat nem tett, amiért dühösnek kellene lennie rá... a tolvajlás meg mostanság szinte elismert megélhetési forma. Még maga Krumar is volt, hogy erre vetemedett. Így hát előhúzott zsákjából egy pár láb hosszú kötelet, a testet egy közeli kiszáradt fához rángatta, majd jó szoroson a tövébe kötözte.

Az egész napi tűző forróságban való gyaloglás teljesen elvette az erejüket, így valóságos felüdülésnek számított az alkonyattal érkező, hűvös, északi szél. Krumar nem tudott betelni örömeivel, hogy mégis sikerült visszaszerezni felszerelését, s – miután Szafije ismét magára vállalta a tűzgyújtás felelősségteljes feladatát – valóságos kis lakomát rittyentett a zsák mélyéről előkerült hozzávalók és edények segítségével.

– Hmm... igazán jó az illata...

Krumar felpillantott a tűz fölé lógatott üst tartalmának kavargatásából. A fogságba ejtett lótolvaj magához tért, és

bizonytalanul rávigyorgott. A barbár jeges pillantással fagyasztotta az ajkaira a mosolyt, majd figyelmét újra a főzés kötötte le. Mellette a lány révetegen bámult a tűzbe, mintha a lángok súgnának titkokat, csak az ő fülei által érthető nyelven...

– Szafije... gyermekem... itt az idő... Fogadd magadba a magot... – Szafije pedig lassan elkezdett süllýedni, egyre csak süllýedni... utolsó tudatos tetteivel megpróbált segítségért sikítani, ám hang már nem hagyta el a torkát... Egy lobbanás, és tudata kihunyott, mint gyertyaláng a viharban. Ám teste nem maradt üres porhüvely. A hatalom, mely eddig csak kísérletezett vele, most végleg átvette felette az uralmat.

...A tolvaj pár percig vizslatta a különös párost. Úgy tűnt, nem igazán van megelégedve sorsa alakulásával, sem a homlokán éktelenkedő dudorral. Ám az éhség nagy úr.

– Izé... te! Ugye nem akarod, hogy éhen vesszek, pár lépésre tóled? Kisasszony, szólna egy pár szót az érdekenben?

Krumar ezúttal figyelemre sem méltatta. A lány ugyan ránézett, de mintha nem is látná. Lassan felállt, s saját zsákjából mindenféle prémeket, meg takarókat vett elő, s a tűztől pár lépésnyire leterítette őket a földre. A tolvaj elbambulva követte tekintetével, majd megrázta üstökét, és újra a férfi felé fordította figyelmét.

– Hahó! Kezdek valóban éhes lenni! Meg a kezeim is elgémberedtek! Igazán eloldozhatnátok! Ígérem, nem foglak bántani benneteket...

Krumar felpillantott, tekintete újfent beléfojtotta a szót. Szemét összehúzza töprengett, vajon mennyire beszélt komolyan a kis ember. Aztán arra a következtetésre jutott, hogy csak viccelt, mikor azt feltételezte, hogy Ő, Krumar félne bármitől is. Lassan felállt, s egy kis tálkába szedett néhány falatot a raguból, majd a fogoly elé lépett. Egyik kezét kiszabadította, majd letette elé az ételt, és visszasétált a táborúzhöz. Csak egy pillanatra torpant meg, s a válla fölött szólt vissza:

– Krumar nem fél semmitől!

Úgy érezte, ezt nem árt tisztázni.

– Persze-persze, tudom én, köszönöm barátom, igazán rendes vagy, meg minden! – Így a tolvaj, miközben mohón rávetette magát az ételre. – Ez tényleg finom! Hol tanultál meg így főzni? Vagy nálatok mindenki tud? Végül is nem lehetetlen, hiszen a vadonban ritkán juthatsz éttermi szintű kiszolgáláshoz, ugye... És hogy kerülsz ide? Itt él a törzsed, valahol a közelben? Hogy hívnak? Jaj, de udvariatlan vagyok, még be sem mutatkoztam...

Megközelítőleg eddig jutott szóáradatában, mikor egy combvastagságú rönk csapódott neki a fának, alig pár araszra a feje felett.

– Csendet! Vagy a következő a képedet találja el, törpe!

– Krumar egy cseppet sem emelte meg a hangját, mégis sikerült elérnie, hogy a fickó úgy kushadjon, mintha ráüvöltött volna. Ebben valószínűleg nagy szerepe volt a hosszában kettéhasadó rönknek is.

– Rendben, értem. Befogom, mintha itt se lennék... – A morranó hang hatására aztán végképp elhallgatott.

Krumar egy cseppet sem volt haragos. Sőt, némileg még szórakoztatta is a kis fickó hebehurgya szövegelése. Hihetetlen, hogy egy efféle életképtelennek tűnő szerzet

megmaradhatott a pusztában... hisz a legtöbb növénynek nagyobb az önfenntartó ösztöne, mint ennek itt! De hát felfordult a világ... manapság bármi megtörténhet. Figyelmét Szafije felé fordította. Egymással szemben ültek a takarókon, és Krumar úgy érezte, már rég sikerült ilyen ízletesre a főztje, ám a lány arcán semmiféle érzelmeknek nem látta nyomát. Bizonyosan nagyon elfáradt, gondolta. Talán ma éjszaka nem kellene annyira kimerítenie... A pajzán gondolatra halványan elmosolyodott, bár e mosoly felett a felületes szemlélő gond nélkül átsiklott volna. Mint egy repedés a jégmezőn.

Aztán kezdett elálmosodni. A fene! – gondolta két ásítás között. – Talán én is elfáradtam kissé... Észre sem vette, mikor fordult ki ujjai közül a tányér. Lassan hátra dőlt, s lehunyta szemét. Csak egy kicsit pihentetem... Nem szabad afféle gondolatokat elültetni az asszonyi elmében, hogy Krumar, a rettenthetetlen, véletlenül nem képes bármikor a szerelemre egy lány kedvéért... csak egy perc...

Hamarosan hangosan horkolt.

10.

A barbár nem vette észre, amint a lány valami halvány-sárga port szórt az ételbe, mikor ő a fogolynak vitt egy tálkával... Mint ahogy azt sem, hogy Szafije valójában egy falatot sem evett.

A tolvajnak rossz érzése támadt. Túl hirtelen hagyta abba az evést a melák! Még be sem fejezte, és már ki is hull a kezéből a tál!

– Hahó... izé! Barbár úr! Ébresztő! Nem túl egészséges falattal a szájában aludni!

A szótlán leány ekkor felé fordult. A tolvaj ereiben megfagyott a vér, ahogy észrevette, hogy a gyönyörű jelenés szeme vörösen izzik! Lassan felemelkedett, s könnyed járással a férfi felé indult. Mintha mélyen legbelül valami dallamot hallott volna, s ennek a ritmusára kezdene táncolni... Könnyed szökkenés, pördülés, néha lecsukódó szempár, piruett, szélviharban hajladozó faágakat utánozó karmozdulatok... s mintha valóban vihar tombolna, az aranybarna hajzuhatag is a lány körül verdesett-lebegett, köpenyével együtt!

– Hahó! Ember! Ébresztő! – Kiáltozott, a tolvaj, de mindhiába.

– Nem hall téged... – suttozta a lány. Hangja dermesztően idegen volt, mintha egyszerre több száz torokból szólna ugyanaz a pár halk szó.

– Ne is próbálkozz! Ne figyelj másra. Engem figyelj! Tetszem neked?

A sustorgó-üvöltő szavak mintha egyenesen az elméjében szóltak volna. A lány megállt tőle pár lábnyira, majd lassan eleresztette a burnuszát. A nem is fújó szél felkapta, és messzire vitte, közben lassan kigombolódott hófehér inge is. A tolvaj meredten bámulta a lány előbukkanó feszes, bronzsín kebleit, s egyszerűen nem bírta elfordítani tekintetét. Nyelt egyet, hogy szinte belefájdult a torka. Végül a lány derekáról is lecsúszott a ruha, és ott állt előtte, anyaszült meztelen, a maga tökéletességében.

– Tetszem neked? – kérdezte újfent.

– P... Persze! – nyögte amaz nagy nehezen, s közben eszelősen próbálta kiszabadítani másik kezét is. – Csak tudod... nehezen viselem, ha a csaj nincs teljesen magánál... Pláne, ha megszállta egy démon, vagy ilyesmi...

– Ne beszélj most! – súgta a hang a lány száznyi hangján. – Csak mutasd meg, mennyire tetszem! – Azzal oda lépett, egészen a férfi elé. Annak szeme most egyenesen a sötétbarna gyapjas kis területre meredt, mi arcától alig egy-két ujjnyira táncolt oda-vissza.

– Szeress! – szólt, s gyengéden a fogoly ajkaihoz dörzsölte magát. Az ugyan megpróbált ellenállni, ám végül úrrá lett rajta saját férfiassága s kiszolgálta a lány kéjvágyát. Az nyögött, sóhajtozott, még mindig a csak általa hallható muzsika hangjaira hajladozva, az égre meredve. Aztán felsikoltott, s a tolvaj érezte, sikerült kielégítenie. Ám az még nem végzett vele; egy gyors mozdulattal megszabadította nadrágjától, s miközben mélyen a fiú szemébe nézett, lassan leereszkedett, teljesen magába fogadva hímtagját. És a tánc folytatódott...

11.

...Nem tudta, mennyi idő telt el. A lány kifacsarta, mint egy citromot, ám még mindig az egykor szebb napokat látott fatörzshöz volt kötözve. Viszont azt jó előjelnek vette, hogy mindkét keze szabad, s nadrágja alig pár lábnyira hever tőle.

Aztán halk nyögdecselesre figyelt föl. A tábortűz úgy lobogott, mintha csak az imént rakták volna meg jó alaposan, így nem volt biztos benne, hogy mit lát a túloldalán, ám amit végül is sikerült kivennie, az elég vegyes érzéseket ébresztett benne.

A barbár a prémen feküdt, anyaszült meztelenül, és szemmel láthatóan még mindig aludt. Ez a legkevésbé sem zavarta a meztelen lányt, ki a férfi csípőjén mozgott előre-hátra, s közben egyre hevesebben nyögdecselelt. Ez volt a viszonylag kellemes látvány. A riasztó pedig az a kis szobor volt, mi a szeretkező páros mellett foglalt helyet, mintegy elérhető távolságban, s ami halványvörös fénycsóvákat szórt a párosra tekintetéből, mintegy folyamatosan megvilágítva a barbárt. Meg persze a vonagló lány kezében csillogó, ezüstös tőr is elég riasztó volt, amit lassan egyre magasabbra emelt amaz izzadó mellkasa felett.

A helyzet egyértelműnek tűnt; itt valami rituális varázslás folyik! Ha nem tesz valamit, a lány kivágja a férfi szívéét, s ki tudja, lehet, hogy utána az övét is! Villámgyorsan kibújt a meglazult kötelékekből, s ahogy volt, félmeztelenül, átvette magát a tűzön.

– Vigyázz öreg, a túl sok szex ártalmas lehet az egészségre! – Az volt a terve, hogy egyszerűen lerántja magával a barbárról a lányt, ám az események nem pont így alakultak. A lány tekintete részegeződött, még mielőtt átért volna a tűz fölé, s ezzel egyszerre a kis gonosz totemoszlop vörösén izzó fénypázmája is rávetült. Aztán a lány fél kézzel elkapta a torkát, és ahelyett, hogy elsodorta volna a lendület, úgy ült ott továbbra is a barbáron, mintha gyökeret vert volna... aztán egy laza mozdulattal visszahajította a tábortűz túloldalára. Úgy érezte, rögvest a pokolra kerül, és minden tagja szénné ég, ám ez mégsem következett be. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a szobor ránézett, a barbár szeme kinyílt, és rögvest felismerte a helyzetet. Ebben nagy segítségére volt a szíve felett tartott kés is, így hát egy pillanattal azután, hogy a tolvaj visszaröppent a tűz fölé, ő is lehajította magáról a lányt, egyenesen a lángok közé.

Megint csak nem az történt, amire bármelyik férfi gondolt volna. A lángok felcsaptak, mintha alkoholt locsoltak volna közé, és a gyönyörű, női test eltűnt a szemük elől. Ám nem sokáig, ugyanis a lángnyelvek kezdtek elszíneződni, s pár pillanat alatt felvették a lány alakját! Zölden lobogott a tűz, mely a testét alkotta, fehér tűzcsíkokból egykor gyönyörű hajzuhataga, és vörös fénypontokból két szeme. Mindketten érezték a haragot és az eszeveszett gyűlöletet, ami ebből a jelenésből áradt, ám eltérő módon reagáltak. A tolvaj halkán nyögve egyet gyorsan fedezékbe bújt a fatörzs mögött, míg a barbár csatabárdjáért nyúlt.

– Ez igen felesleges, Krumar! – suttogta a lány. – Minket a feyvered nem pusztíthat el!

– Ismerjük a neved, Krumar! Te vagy, ki oly sok hívünk-től szabadítottál meg az utóbbi években! És most ezt a testet is elloptad tőlünk! Tudod milyen nehéz volt eljutni idáig? Krumar! Már majdnem sikerült! Csak pár hónapot kellett volna kibírnia e teremtésnek, hogy a világra hozza a gyermekét... a gyermeked. Minket!

– Mi? Ki vagy te, ha nem Szafije? Megszálltad őt? Valami démon-féle vagy? – Az események túl gyorsan követték egymást.

– Démon-féle?? DÉMON-FÉLE?! ISTENNŐ VAGYUNK, TE PONDRÓ!!! S ha te nem lennél, hamarosan megszülethettünk volna igazi, élő testben, s hatalmunk végre korlátlan lehetett volna az Elsődleges Anyagi Sík lakói felett! Még most sem sejted, kik vagyunk?!

Krumar nem félt, a legkevésbé sem. Eleddig nem találkozott semmivel, amit pusztá erejével ne tudott volna legyőzni. Rendben, ez a lánglány most tényleg más, mint az eddigiek, de hát ugye, mindig olyan jön, amilyen még nem volt... Tanácstalanul megvonta a vállát, és a vörös szempárba vigyorgott.

– Nem érdekel, ki vagy. A lényeg, hogy pusztulnod kell azért, amit Szafije-val tettél. – Azzal megsuhintotta a feyverét. Az erő, mellyel útjára indult a halálos acélfej, tán még egy tölgyfát is kettőbe hasított volna. Krumar a lendülettől megpördült és hanyatt esett, ahogy a feyver akadálytalanul keresztülsuhant a lángokon, a legkisebb sérülést sem okozva annak. Kezdett morcos lenni.

– Affene...! Ilyen nem fordult volna elő, ha meglenne a régi nyele a feyveremnek!

– Még mindig nem érted, igaz?! Nem tudsz ártani nekünk! Még csak hozzánk sem tudsz érn!

A lány megindult Krumar felé. Gond nélkül kilépett a lángok közül, s lábnyomában tüzet fogott a homok. Krumar ismét meglendítette a feyvert, ezúttal óvatosabban. Ezúttal sem ért el eredményt, viszont a lány tenyerével mellkason ütötte, hogy a szőr azonnal leperzselődött róla, s jó pár lábnyival hátrébb zuhant.

– Most megfizetsz végre mindenért, mit eddig okoztál nekünk! – suttogta a láng. – Minden porcikádat ropogásra sütjük, hogy végül könyörögni fogsz a halálért!

– Arra azért ne vegyél mérget, gyönyörűm! – Így a barbár, miközben talpra kecmergett. – Előbb pusztulsz el, mintsem megízlelhethéd a győzelmet!

A lány egyre közelebb lépdelt, lábnyomában kihúlt üvegtócsák maradtak. Krumar két kézre markolta csatabárdját, és felkészült a végsőkre. Valóban, lehet, hogy itt a vég, hiszen a csatabárd feje gond nélkül áthatol a lényen...

Erőlködve próbált valami épkezláb ötlettel előállni, amit az adott helyzetben fel tudna használni, ám semmi nem jutott az eszébe. Megvetette hát lábait, és készült a harc közbeni hősi halálra. A lány közvetlenül elé lépett, s mélyen a szemébe nézett. A vörös lángszemek mintha az agyáig látnának; lángteste hője másodpercek alatt leégette a szórt arcáról. Érezte, hogy szárad ki a bőre, hogy rögvest lángra kapjon, ám nem emelte fegyverét. Nem adja meg ennek a valaminek, hogy lássa kétségbeesetten hadakozni a Végre ellen.

– Még most sem tudod? – suttogta a lény. – Mi vagyunk, aki ellen egész eddig hadakoztál! Mi vagyunk, aki káoszba borítom a világot! Mi vagyunk Kryanna, a Káosz hatalmas Istennője!

– Khmm... hogy ki? – szólt a barbár, és bár nem érezte túl rózsásnak helyzetét, azért lassan egy valódi vigyor kezdett kiülni az arcára.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Még soha nem hallottam rólad! – Azzal elnevette magát. Afféle mindenegy-nevetés volt ez. Érezte, hogy a tüdeje kiszárad, és megtelik mérgező gázzal, de már ez sem érdekelte.

A lánglány, ki magát Kryanna néven nevezte, pusztító haragra gerjedt. Felüvöltött, hogy körülötte még a kősziklák is vajjá olvadtak, majd felemelte két karját, hogy végleg elsöpörje a világ felszínéről a barbárt. Ám ekkor történt valami.

– Egy pillanat! – Emelte fel a karját a férfi, s e gesztus annyira megdöbbentette a Káosz Istennőjét, hogy valóban megtorpant egy pillanatra.

12.

A tolvaj eleddig a fatörzs mögül figyelt, és úgy vélte, hogy a barbárnak semmi esélye. Talán itt az ideje, hogy ismét nyúl cipőt húzzon... De valami megakadályozta ebben. Méghozzá az, hogy megpillantotta a vörös szemű kis szobrocskát a tűz mellett. Az a fénysugarat lövellő tekintetét ismét a lányra és a barbárra vetette, s a tolvajt végül ez bírta maradásra. Óvatosan előkúszott a fa mögül, és a szobrocska felé indult. Ha valamiben jónak érezte magát, akkor az a lopakodás volt. No, nem mintha attól tartott volna, hogy az a faragott kis szobrocska netalán meghallaná, de hát ugye sose lehessen tudni... Erőfeszítését siker koronázta. Anélkül markolta meg a szobrot, hogy a lánglány felfigyelt volna rá.

A tolvaj és a barbár tekintete összevillant, majd a gízda belevetette a szobrot a tűzbe. A lánglány felemelt karral sikított a vigyorgó barbár képébe, aki minden megmaradt erejét felhasználva lendítette meg csatabárdját. A lapjával érkező fegyver ezúttal nem suhant keresztül a tűztesten. Irtózatossá érte a lényt, aki még mindig sikítva visszazuhan, egyenesen a tűz mellé. A szobrocska vesztül lövellte szerte vörös nyalábjait, ám bármit akart elérni, sikertelen maradt. Pár másodperccel később tüzet fogott, majd villant egyet, s a villódzásnak vége szakadt. A lánglány gyűlöletteljes pillantást vetett a tábornízt túloldalán álló, a félelemtől lebénuult tolvajra, majd ugrott is, hogy rávesse magát. Ám erre nem került sor; a barbár csatabárdja fölülről érkezett. A lény hátára sújtott, s az a lángok közé csapódott. Krumar erősen fogta a fegyver nyelét, s az Istennő hiába vonaglott-sikított, nem szabadulhatott a tűzből. Egy utolsó kétségbeesett üvöltés, majd színes

lángjai a tábornízt fényébe olvadtak... Utolsó szavai az elméjükbe égtek.

– Még nem végeztem veled, Krumar! Hamarabb viszontlátsz, mint gondolnád! – És vége volt.

Krumar elégedetten elvigyorodott.

– Pedig milyen jól megértettük egymást...

Szilaj nevetése még a tolvaj jeges rémületét is megkönnyebbüléssé olvasztotta.

13.

...– És... biztos nem gond? A lovad... nem haragszik, vagy ilyesmi? Mer' én már tükre megbocsátottam...

– Maradj már csendben, öcsi! Mondom, nagyon szívesen elviszlek Shubolorba, ugyanis én is arra megyek. De csak akkor, ha megtanulsz csendben utazni! Érted?

– Persze, persze... nem gond... figyelj, egyébként nincs valami fölösleges pokrócod a tomporom alá? Nagyon kösz, meg minden, de eléggé kényelmetlen itt hátul...

– Nincs.

– Biztos?

– Biztos.

– Csak azért, mert...

– Mondom nincs.

– Rendben, kapizsgálok. Befogom. Tudok én csendben is lovagolni...

– Rendben.

– De...

– Fogd be.

– Csak...

– Fogd! Be!

– De most tényleg! Még be sem mutatkoztam! Pedig ugyanaznap mindketten megdöngöttünk egy Istennőt...

– Mintha azt mondtad volna, hogy le voltál kötözve, és magad alá csináltál a félelemtől...

– Te meg magadnál sem voltál!

– Na jó, ebbe most ne menjünk bele. Inkább mutatkozz be, ha akarsz!

– A nevem Touro de Asinine! De te szólíthatsz Asin-nak!

– Rendben Asin. Az én nevem Krumar. És Krumar most azt mondja: Fogd be!

– Krumar? Az nem azt jelenti, Bölény?

– Hát... majdnem. Bölénysújtó.

– Értem... az én nevem meg azt jelenti, Szamár. Állítólag. Igazából sosem jártam utána... érted, ugye? Mer' mi van, ha tényleg azt jelenti? Kicsit kínos lenne...

– Szamár...?

– Igen?

– FOGD BE!

Epilógus

...A dögletes búzfelhő nem ülepszik, nem oszlik, a dögevők mégsem gyülekeznek... csak a keselyúk köröznek mozdulatlan szárnyakkal a sivatagi tábor roncsai felett, mint éhes utcagyerekek a hentes kirakata előtt. Tudják, hogy bár ott a sok finomság, az sosem lesz az övék.

– Halld a szavam, Trygur! Ébredj, gyermekem! Elérkezett büntetésed, és a bosszú ideje! Temetetlenül többé nem nyugodhatsz! Sírod nem leled, míg bosszúm be nem teljesedik! Kelj fel, és járj! Te, és társaid új célt kaptok! Nagyobb erő költözik most beléd, mint életedben, és nagyobb lesz a feladat is!

A rothadozó hájtömeg mozdul. Mintha élne, talpra szeretne kászálódni... ám ez nem megy. Az oszladozó bőr széthasad, a rothadó hús lemállik... A fertő e gonosz anyaméhéből új életként bújik elő Trygur, pontosabban, ami megmaradt belőle; csontváza, némi hús által összefogva. Trygur hangszál nélküli torkát természetellenes üvöltés hagyja el, kiöklendezve minden maradék emberségét. A hang keresztülszáguld a tájon oda s vissza, de csak azért, hogy mikor elhal, új zaj keljen a homokból. Halott hívei mozdulnak most, hogy az élet torz paródiáját öltse újra fel. Nehézkesen-mereven tápázkodnak egymás után, s régi életük emlékeit csak nyomokban képesek felidézni. Emlékeznek, hogy egy hatalmas Istennő szolgálatában álltak, ám most tudják, ki is ő. Csak egy céljuk van, az Istennő akaratát követni földi helytartója, Trygur paran-

csain keresztül. A se nem élő, se nem holt sereg hörögve-morogva a lecsupaszított csontváz köré gyűlik, és akár csak életük során, lesik minden szavát, várják parancsait.

– Trygur! Halld akaratom! Keresd meg őt, ki ezt tette veled, s velem! Keresd meg, és kínozd meg! De ne pusztítsd el, a halála az enyém legyen! Törd meg szellemét, lelkét, akár még testét is, de halálát hozd el hozzám! Közben pedig végezz mindenkivel, aki elétek kerül, hogy halála után csatlakozhasson seregemhez! Ez az akaratom, így legyen!

Trygur fájdalmasan felüvölt, s a szörnyű sereg útnak indul, egyenesen Shubolor irányába.

Vége (egyelőre)

Claudius Oltarimanus

Síva udvarol

Eljött az este
Mint egy szellemlény
Koponyanyakláncomon
Csillog a holdfény

Én Isten vagyok
Te meg halandó
Ezért a szerelmünkhöz
Nincsen fogható

Rólad mintáztam
Csodás nyakékem
Mely életednek végén
Izzik új színben

Az új testedbe
Lelket leheltem
Hogy koponyáid
Csodálhassad testemen

Így utazunk majd kézen fogva
Az asztrálsíkon át
Egy korsó sörre meghívjuk majd
A halál angyalát
A koponyád nyakamba véve
Szíved nem kell nekem
Ha vége lesz majd a világnak
Táncolunk az űrben

Eljött a hajnal
Megtalált a fény
Ébredő szemeidben
Csillog új remény

Megkértél engem
Vajon mi okból?
Gyógyítsalak ki
Végre a halandóságból

Ülj ide mellém
És ne tétovázz
Elárulom a
Halhatatlanság titkát

Istennő leszel
De nagyon vigyázz!
Kalandra vár
A spirituális világ

Így utazunk majd kézen fogva
Az asztrálsíkon át
Egy korsó sörre meghívjuk majd
A halál angyalát
A koponyád nyakamba véve
Szíved nem kell nekem
Ha vége lesz majd a világnak
Táncolunk az űrben

edwardhooper

Vérszomj

Olyan fényesen meghitt,
Oly szélesen suttogó,
Romok csúcsain csillogó,
Romlott virágokon uralkodó,
A végtelen az övé, kínlódó,
Távolban a fény integet,
Kitépi lelkét a sötét ködből.

jocker

A nyárról

Renga-láncvers,
fél haiku-láncban...

Délidőben oly'
Tüzes a búzatábla.
Nap nem kíméli.
Lélegzik a táj.
Szénabálát cirógat
Nyári napsugár.
Est érkezése
Bíborfátylat tájra hint.
Nyáresti mámor.
Szárba szökött a
Búza, mező lengedez.
Nap nem kíméli.
Fűszálon mosoly.
Meleg fuvallatot ér
Nyári napsugár.
Bíborszín fények
Bokrokon táncot ropnak.
Nyáresti mámor.
Kecsesen ring-ring
A sárgult búzakalász!
Nap nem kíméli.
Gyümölcsöző lét.
Málnabokrokat csókol
Nyári napsugár.
Égalj vérvörös,
Alkony, pírjában úszik.
Nyáresti mámor.
Lengő kalászkok
Lehúzzák már a szárat.
Nap nem kíméli.
Alföld elterül.
Gémeskutat szomjaztat
Nyári napsugár.
Az alkonyon szem
Mereng, esti álmodás.
Nyáresti mámor.
Ózek udvarban,
Csak körbe-körbe mennek.
Nap nem kíméli.
Mezón pajkosság.
Huncut csikókat kerget
Nyári napsugár.
Esti fényben zöld
Gyíkok kövön napoznak.
Nyáresti mámor.
Szőke lett már a
Búzatábla. Óz kószál.

Nap nem kíméli.
Pásztor füttyörész.
Mély barázdákat simít
Nyári napsugár.
Gerlék fürdenek
Itató langy vizében.
Nyáresti mámor.
Kecskebéka a
Faágon kuruttyolgat.
Nap nem kíméli.
Puli fut messze.
Fekete bundát izzaszt
Nyári napsugár.
Langymeleg szellő
Mező illatát hozza.
Nyáresti mámor.
Tóban hullámok
Kergetik egymást... folyvást.
Nap nem kíméli.
Békés nyáj legel.
Lágy csengettyűszót kísér
Nyári napsugár.
Frissen kaszált fű
Illata légben terjed.
Nyáresti mámor.
Csordogáló a
Csendes patak... tiszta-víz.
Nap nem kíméli.
Madár csiripel.
Könnyű verebet röptet
Nyári napsugár.
Tó vize, alkony
Vörös fényét tükrözi.
Nyáresti mámor.
Színek és fények
Varázsa szétterül.
Nap nem kíméli.
Méhék zümmögnek.
Virágzó nedvet éltet
Nyári napsugár.
Henyé napsugár
Vibrál tó sima tükrén.
Nyáresti mámor.
Uralkodó lett
A napfény, mind a tájon.
Nap nem kíméli.
Hernyó változik.
Fürge lepkét táncoltat
Nyári napsugár.
Est fénye kigyúl
Ezüstsín, tájra borul
Nyáresti mámor.
Nagyon meleg van,
Ami mindent megérlel.
Nap nem kíméli.

Nyugalom örök,
Csendes vidékre olvad...
Nyári napsugár.
Tó tükrén kúszik
Az ezüstös Holdsugár.
Nyáresti mámor.

Vecsés, 2018. júl. 22. - Mórahalom, 2018. aug. 8 – Szabadka, 2018. aug. 7. – Kustra Ferenc – 36 darabos Renga-láncvers. A „Nap nem kíméli” végűeket én írtam, a „Nyári napsugár” végűeket Farkas Tekla. A „Nyáresti mámor” végűeket Jurisin Szőke Margit.

Erdős Sándor

Tas, a pók

Fa házunkba beköltözött
egy nyolc lábú, új lakó,
megfogott egy apró legyet,
szörnyű, hát ez nem való.

Elneveztem gyorsan Tasnak,
hogy legyen neki neve,
így már sokkal intimebben
beszélgethetek vele.

Fene, Tas, a gusztusodat
ne egyél már te legyet,
adok neked kenyérmorzsát,
azzal tömjed a fejed.

Kivettem a hálójából
a remegő zsákmányát,
elengedtem, hadd repüljön,
keresse meg mamáját.

Szerintem Tas nem szerette
a pékárú morzsáját,
másnap reggel áthelyezte
hálóból szótt tanyáját.

Újra tákolt lakhelyében
dölyfösködött kevélyen,
mutatta, hogy fogott legyet,
nem élhet ő kenyéren.

Jól van, legyen, egye fene,
adok akkor kis husit,
elengedem a kis legyet,
hozok inkább párizsít.

edwardhooper

Harc az éjszakával

Éjjel jönnek a lidércek,
Szörnyű órák konganak
A penge éles sötétben.
Valaki kopogtat az ajtón,
A záron matat remegő keze,
Megfeszül tőle az érzelem.
Éjjel jönnek a lidércek,
Elvisznek téged a távoli
Kietlen, hideg messzeségbe.

Erdős Sándor

Az izé

Mi kacsint rám lent a fűből?
Tudja azt a jó fene.
Furcsa ez az apró jószág,
van neki vagy nyolc szeme.

Hát még lába, milyen sok van,
érdekes és meglepő,
megszámolnám, hogyha tudnám,
hány lábra kéne cipő.

De ez a furcsa, apró jószág
olyan gyorsan elszaladt,
hogy az a sok apró lába,
számolatlanul maradt.

Mi lehetett ez az állat?
Mert én sajnos nem tudom.
Az biztos, hogy nem lehetett
macska, kutya, vagy majom.

Aki tudja, mondja már meg,
segítsetek gyerekek!
Biztos nem egy púpúteve,
szerintem pók lehetett.

Krómer Ágnes Virág-lét

Semmi nem egyszerű,
a mosolygás művészet,
a könnyem már a múlté,
vágott virágok a vázában,
kókadtak, de valaha éltek,
kertekben ég felé emelkedtek,
csinos kis díszek az asztalon,
irigyelem, hogy nincs agyuk,
nem foglalkoztatja őket a lét.
Ha én mezei virág lehetnék,
várnék egy kézre, ami letép,
vázába tesznek, ott leszek,
vagy legyek egy sírcsokor,
mi kezében most megremeg,
de tudom, ez csak képzelet.

jocker

Negyven éves a cseresznyefánk

Megérett a cseresznye, letekint rám,
Alulról meg tátoz, csücsörít a szám.
Öreg a fánk becsületesen terem,
Gyümölcse nekünk oly', mint egy szerelem.

*

Japán szereti
Cseresznyefa virágot.
Ízletes gyümölcs.

*

Öreg fánk adja a finom cseresznye-lekvárt...
Oly' jó, és úgy esszük, mint Istenek a nektárt.

*Vecsés, 2002. július 1. – Kustra Ferenc József – íródott:
versben és senrjában.*

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

